

பண்டைய மருத்துவமும் பயன்தரு மூலிகைகளும்

எருக்கிக்குணந்தான் எழுப்புவிக்கும் பித்தத்தை
யுருக்குந் கடிவிடத்தை யோட்டும் - முருக்கிதழா
யெண்ணுமதரத்திரு மயிலேயெழுவாத மதிற்
பண்ணும் பலபிணிபோம் பார்.

610
சுவக

பாலசுப்பிரமணியம் சிவகடாட்சம்

- 1 தொன்மையும் சிறப்பும்
- 2 தோற்றமும் வளர்ச்சியும்
- 3 சங்ககால அந்தணரும்
தமிழக மருத்துவக்கலையும்
- 4 சமணரும் பௌத்தரும்
- 5 பல்லவர் காலம்
- 6 சோழராட்சிக்காலத்தில்
தமிழக மருத்துவ சேவை
- 7 ஈழத்தில் ஆயுள்வேதம்
- 8 தீதிலா வரகடம்
செந்தமிழ் செய்திட
- 9 வாகடக்கலை
- 10 தென்னாட்டினரின்
ஆயுள்வேத நூல்கள்
- 11 ஈழத்தவரின்
ஆயுள்வேத நூல்கள்
- 12 இரசாயன தந்திரமும்
சித்தர் மருந்துகளும்
- 13 அறிஞர் ஐன்ஸ்டீனியும்
அரசர் சரபோஜியும்
- 14 மூலிகை ஆய்வு

பண்டைய மருத்துவமும்
பயன் தரு மூலிகைகளும்
(Ancient Medicine and Medicinal Plants)

பாலசுப்பிரமணியம் சிவகடாட்சம், B. Sc. Hons. (Sri Lanka)

ஆராய்ச்சி உத்தியோகத்தர், தாவர நோயியற் பிரிவு
மத்திய விவசாய ஆராய்ச்சி நிறுவனம், பேராதனை.

பேராதனை

ஜூன் 1979.

முதற்பதிப்பு : ஆனி 1979

First Edition: June 1979

Copy Right : Balasubramaniam Sivakadadcham

பதிப்புரிமை : பாலசுப்பிரமணியம் சிவகடாட்சம்

Printers : Kiws Press, Katugastota

அச்சகம் : கே. ஐ. டப்ளியூ. எஸ். அச்சகம், கட்டுகஸ்தோட்டை

ANCIENT MEDICINE AND MEDICINAL PLANTS

by

BALASUBRAMANIAM SIVAKADADCHAM

RESEARCH OFFICER

DIVISION OF PLANT PATHOLOGY

CENTRAL AGRICULTURAL RESEARCH INSTITUTE

PERADENIYA

SRI LANKA.

[This concise monograph is an outcome of an attempt to trace in historical perspective the factors influencing the development of Ayurveda in its various stages and the causes for its present deplorable position. Various ways of improving the status and prospects of this medicine are also suggested. In this respect central importance is attached to the proper identification of medicinal herbs, which forms the content of the concluding chapter.]

பாடியவர்களை: இரண்டாம் ஆகச்சீர்ப் பண்டார்பி
கார்ப்பு: பகச்சீர்ப்பு ருள்துள்ளி: இதுள்ள
பாடிநீர்ப்பு: துள்ள

எனது தந்தையார்

இலட்சுமணபிள்ளை பாலசுப்பிரமணியம்
அவர்களுக்கு

பேராதனைப் பல்கலைக்கழக வரலாற்று விநிவுரையாளர் கலாநிதி செல்லத்துரை குணசிங்கம் அவர்கள் அளித்த அணிந்துரை

மிக ஆதியிலிருந்தே இந்தியத் துணைக்கண்டம் பண்பாட்டுத் துறையின் பல்வேறு அம்சங்களிலும் தனித்தன்மையான நிலையினைப் பேணியதோடு, அவ்வம்சங்களின் செல்வாக்கினைப் பிற தென்ஞ்சிய, தென்கிழக்காசிய நாடுகளிலும் நிலைபெறச் செய்துள்ளமையை அதன் நீண்ட காலவரலாறு காட்டி நிற்கின்றது. பண்பாட்டுத்துறையில் மாத்திரமன்றிச் சுதேச வைத்தியத் துறையிலும் துணைக்கண்டத்தின் செல்வாக்கு மிகுந்து காணப்பட்டது. ஆயுளின் தத்துவங்களையும் நோய் அணுகா வண்ணம் உடல்நலத்தைக் காத்து ஆயுளை நீடிக்கச் செய்யும் முறைகளையும் நோய்களை அறிந்து அவற்றைத் தீர்ப்பதற்கான உபாயங்களையும் கூறும் ஆயுள்-வேதம் எனப்பட்ட இந்திய மருத்துவ முறை, இந்தியாவிற்கு வெளியிலும் கடல் கடந்த பகுதிகளில் செல்வாக்குப் பெற்று இடையீடின்றி இற்றை வரை நிலைத்திருப்பதும், ஆரம்பத்தில் அந்தணர்க்குரிய கலையாகவிருந்து காலவோட்டத்தில் அதன்தேவை விரிந்தபோது பல் நிலையோருக்குமுரிய கலையாகமாறி வளர்ந்தமையும் அக்கலை பெற்றுவந்த மகிமைக்கு ஏற்ற சான்றுகளாக அமைகின்றன.

மருத்துவம் பற்றிய மேற்கூலகக் கருத்துக்கள் கிழக்குலகிற் பரப்பப்பட்டபோது ஆயுள்வேதக் கலையின் நீண்ட கால வரலாற்றிற் புதியதோர் கட்டம் தோற்றுவிக்கப்பட்டது. அதாவது, நவீன அறிவியற் கோட்பாடுகளை அடிப்படையாகக் கொண்ட மேலை நாட்டு வைத்திய முறை அறிமுகப்படுத்தப்பட்டு அதுபேராதரவு பெற்றபோது சுதேச வைத்தியத்துறை தன் நீண்ட காலப் பெருமையைப் பெருமளவிற்கு இழக்கலாயிற்று. இப்போதிருந்து ஆயுள்-வேதத்தின் போக்கு ஏற்ற இறக்கங்களைக் கொண்டதாகவே அமைந்தது. இருந்தும் அண்மைக்கால அபிவிருத்திகள் சில இக்கலைக்கோர் நிலையான மகிமையை ஏற்படுத்திக் கொடுப்பனவாய் உள்ளன. பண்டு தொட்டுப் பயன்பட்டு வந்த மருந்து மூலிகைகள் அறிவு வளர்ச்சி கண்டதற்காலத்திலும் தீர்க்கவொண்ணாக் கொடு நோய்கள் சிலவற்றைக் குணப்படுத்தும் ஆற்றல் கொண்டவை என்பது அறிவியல் ஆய்வின் விளைவாகக் கண்டறியப் பட்டுள்ளது. இதுவேயன்றி எம் நாட்டைப் பொறுத்தவரையில் அண்மைக் காலமாக அரசினர் இக்கலையோடு தொடர்புடையோருக்கும் இக்கலைக்குப் பொறுப்பான நிறுவனங்களுக்கும் அளித்துவரும் ஆதரவு இக்கலையின் எதிர்கால மேன்மைக்கு ஏற்றதோர் அறிகுறியாகத் தோன்றுகின்றது.

இவ்வாறு இக்கலை காணுகின்ற புதிய தொரு நிலைமாறு கட்டத்தில், பாலகப்பிரமணியம் சிவகடாட்சம் அவர்களின் பண்டைய மருத்துவமும் பயன்தரு மூலிகைகளும் என்றநூல் வெளிவருகின்றமை, இக்கலையின் வருங்கால வளர்ச்சி குறித்தக் குறிப்பிடத்தக்க நிகழ்வாக அமைகின்றது. நம்பகமான சான்றுகள் போதுமான அளவிற்கு இல்லாதிருந்தபோதிலும் கிடைத்தவற்றை ஆழமாக ஆராய்ந்து, ஆயுள்வேத மருத்துவத்தின் நீண்ட கால வரலாற்றை மிகமுற்பட்ட காலத்திலிருந்து பிற்பகுதிவரை பல்வேறு கட்டங்களாக வகுத்து, அக்கால கட்டங்களில் இக்கலையின் போக்கில் ஏற்பட்ட அபிவிருத்திகளையும் அவற்றுக்குப் பொறுப்பாக விருந்த காரணிகளையும் காட்டுவதற்கும், இக்கலை நிகழ்காலத்திற் பெற்றிருக்கும் நிலைமையினைச் சுட்டிக் காட்டி எதிர்காலத்தில் இக்கலையின் வளர்ச்சிக்கு எத்தகைய ஆக்கபூர்வமான நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ள முடியும் என எடுத்துக் கூறுவதற்கும் ஆசிரியர் கொண்ட கண்ணியுற்சியின் விளைவே இக்காத்திரமான படைப்பாகும்.

இதற்கு முன்னர் தமிழில் இக்கலை பற்றிய ஆய்வு முயற்சிகளில் பலர் தம்மை ஈடுபடுத்திக் கொண்டபோதிலும் அம் முயற்சிகள் எப்போதும் முழுவடிவம் பெற்றமைக்குச் சான்றில்லை, ஒரு சில முழுவடிவம் பெற்ற நிலையிலும் அவை, இக்கலையின் போக்கிலே பெருந்தாக்கத்தை ஏற்படுத்தக் கூடிய படைப்புகளாக அமையவில்லை. இக்கலை பற்றிய ஆய்வு முயற்சிகளை மேற்கொள்வதற்கு அக்கலை மீதுள்ள பெருவிருப்போ அதுபற்றிய வழிவழிவந்த அறிவோ போதுமானதன்று. இவற்றோடு, இக்கலைக்கு உயிராயமைந்த தாவர மூலிகைகளைத் தரங்கண்டு இனம்பிரித்து அவற்றின் பயன்பாட்டினை விளங்க வல்ல அறிவைப் பெற்றிருக்கும்-போதே இக்கலை பற்றிய முழுமையான ஆய்வினை மேற்கொள்ள முடியும். இத்தகைய அறிவு சூறப்பட்ட ஆய்வாளர்க்கு அருகியிருந்தமையே, அவர்களது நூல்கள் ஏட்டுச்செய்யுட்களுக்கு வெறும் பொருள் கூறும் நூல்களாக அமைய நேரிட்டது. இவங்கைப் பல்கலைக் கழகத்திலே தாவரவியலைச் சிறப்பாகப் பயின்று பட்டம் பெற்றமை, இக்கலையையே தம் முழு நேரத் தொழிலாகக்கொண்ட தன்முன்னோரிடமிருந்து வழிவழியாகப்பெற்ற அறிவினால் இக்கலையிற் கொண்ட பெருவிருப்பு, வரலாற்றியலிற்கொண்ட வற்றா விருப்பின் மூலம் கடந்த கால நிகழ்வுகளில் உண்மை தேடும் அவா ஆகிய அம்சங்கள் சிவகடாட்சம் அவர்களிடம் ஒன்று சேர அமைந்திருந்தமையே, அவரது இப்படைப்பு முற்பட்ட ஆக்கங்களிலிருந்தும் வேறுபட்டுத் தனித்தன்மை பெற ஏதுவாயிருந்த தென்பதை நூலின் பக்கங்களை ஊடலுத்துச் செல்லுகையில் உணர்ந்து கொள்ள முடியும். நூலின் ஆங்காங்கே ஆசிரியர் வலுவான சான்றுகள் காட்டி மெய்யென நம்பவைக்கும் கருத்துக்கள், ஆயுள்வேதக் கலைபற்றி அறிவியல்-ரீதியாக ஆய்ந்து எழுதப்பட்ட முதலாவது தமிழ் நூல் என இந்நூலைக் கொள்ள உதவுவன.

ஆயுட்கலையை வரலாற்று நோக்கில் அவதானித்த ஆசிரியர், இக்கலையின் பிறப்பிடமாக வட பாரதமே காணப்பட்டாலும் காலப்போக்கில் பல்வகைப் பிரிவுகளையும் உள்ளடக்கிய பெருங்கலையாக இக்கலை வளர்வதற்கு வேற்று நாட்டுத் தொடர்புகளும் காரணமாயமைந்தன-வென்றும் வட பாரத ஆயுட்கலை, தமிழக ஆயுட்கலை என வகைப்படுத்தி இனங்காணுமள விற்குத் தமிழகத்தில் ஏற்பட்ட சில அபிவிருத்திகள் இக்கலையின் வளர்ச்சியிற் பெருந்தாக்கத்தினை ஏற்படுத்தின வென்றும் காட்டி அதற்குச் சான்றாக, நாடிகண்டு நோயறியும் சோதனை தமிழக மருத்துவரின் அறிவின் விளைவாயமைந்து அக்கலையின் பிரதான அங்கமாக இணைந்த-போதே முழுமை பெற்ற கலையாக ஆயுட்கலை மாறியது என எடுத்துரைப்பது வாசகர் உணர்வைத் தூண்டுவதாகும்.

இதுவேயன்றி இவ்வாயுட்கலை, ஆயுள்வேதம் என்றும் சித்தவைத்தியம் என்றும் இருவேறுபட்டு அப்பிரிவுகள் நீண்டகாலமாக மரபுரீதியாக வளர்ந்து நிலைபெற்றுச் சுதேச-வுணர்வுகளின் சின்னங்களாகப் பயன்படுகின்ற கால கட்டத்தில், சித்தவைத்தியம் என்ப-தொன்றில்லையென்றும் தனித்தன்மையற்ற சித்தர்கலை, அடிப்படையில் ஆயுள்வேதத்தையே கொண்டதாய்ப் பல்வேறுமருத்துவ அம்சங்கள் சிலவற்றின் கூட்டமைப்பே என்றும் ஆசிரியர் வாதிப்பது புரட்சிமிக்கதாகும்.

பல்வேறு கால கட்டங்களில் எழுந்த வாகடம், பரராச சேகரம், செகராச சேகரம் போன்ற மருத்துவ நூல்களுக்குக் காலநிர்ணயம் கொடுக்க ஆசிரியர் எடுத்துள்ள முயற்சியும் இங்கு குறிப்பிடத் தக்க தொன்றாகும். பதினாண்டுகாம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியிலிருந்து பதினாறாம் நூற்றாண்டின் இறுதிவரை பரராசசேகரம், செகராச சேகரம் எனப்பட்ட பதவிப் பெயர்களை மாறிமாறித் தரித்த மன்னர் பலர் இவங்கையின் தமிழ்ராச்சியத்தை ஆண்டு வந்தனர். அவர்களின் சொந்தப் பெயர்கள் அறியப்படாதபோது அவர்களை வேறுபடுத்தி அவர்கள் கால நடவடிக்கைகளை இனங்கண்டு கொள்ளுதல் மிகக் கடினமான தொன்றாகும். இந்நிலையில் 'அறியாதிருத்தலே ஆனந்தம்' எனக் கொண்டு முழுநேர வரலாற்று ஆசிரியர்களே முயற்சிக்காதவொரு பணியினைத் திரு. சிவகடாட்சம் மேற்கொண்டமை பாராட்டத்தக்க தொன்றாகும். ஏற்கனவே கிடைத்திருந்த சான்றுகளோடு இதுவரையில் பயன்படுத்தப்-படாதிருந்த பலதரவுகளையும் ஏட்டுச் செய்யுட்கள் சிலவற்றையும் துணைகொண்டு செகராச

சேகரத்தையும் பரராச சேகரத்தையும் முறையே பதினான்காம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதிக்கும் பதினாறாம் நூற்றாண்டின் இறுதிக்கும் சேர்த்துள்ளமை, அதன் உறுதிப்பாடு எதிர்காலத்துக்குரியதாயினும், வருங்கால இத்துறை ஆய்வாளருக்கு அடிப்படையாக அமையுமென்பதிலே தவறில்லை.

ஏற்கனவே இக்கலைபற்றிக் கண்டோர், அதிற்கொண்ட பெருவிருப்பின் காரணமாக அதன் பெருமையினைக் காட்ட முயன்றனரேயன்றிக் குறைகளைக் காட்டி அவற்றை நிவிர்த்தி செய்வதற்கான வழிகளைக் காட்டினரல்லர். சிவகடாட்சம் அவர்களின் நூலில் இக்கலையின் நிறைகுறைகள் ஆங்காங்கே எடுத்துக் காட்டப்படுவதோடு குறைகளை நீக்கி எத்தகைய முறையில் இக்கலையின் வளர்ச்சியினை ஊக்குவிக்கலாம் எனக்காட்டியிருப்பது இத்துறையின் வளர்ச்சி பற்றிய வருங்கால ஆய்வுக்குப் பேருதவியாக அமைகின்றது. உதாரணமாக 'ஆயுள்-வேத மருத்துவத் துறையில் இன்று காணப்படும் தெளிவற்ற அம்சங்கள் சரிசெய்யப் படுவதற்கும் காலத்துக்கேற்ற முறையில் இப்புராதன மருத்துவக் கலைக்குப் புதுவடிவம் கொடுப்பதற்கும் நாம் வெகுதூரம் போகவேண்டியிருக்கும்' என உளநோவோடு எடுத்துக் கூறும் ஆசிரியர், 'மூலிகைகளை இனங்காண்பதில் உள்ளகுன்றுபடிகளே இக்கலையின் வளர்ச்சிக்குத் தடையாயுள்ளன வென்றும் பொருத்தமானதும் பயன்மிக்கதுமான மூலிகைகளைத் தெரிந்து அவற்றைப் பயன்படுத்துவதன் மூலமே இக்கலையின் ஒருங்கிணைந்த வளர்ச்சிக்குத் தொண்டாற்ற முடியுமென்றும்' அறிவுறுத்தி அதனைச் செயற்படுத்த மேலேத்தேய வைத்தியம், தாவரவியல், இரசாயனவியல், மருந்தியல் போன்ற பல்துறை ஆய்வாளரின் கூட்டு முயற்சியை வேண்டிநிற்பது மனங்கொள்ளத்தக்கது. ஆயுட்கலையின் வருங்கால வளர்ச்சியை அவாவி நிற்கும் ஆசிரியர், பல்வகையோரின் வெறும் கூட்டு முயற்சியை வேண்டுவதோடு நின்றுவிடாது, அக்கலையின் வளர்ச்சிக்கான தன்பங்கிளையும் அளித்துள்ளமை, அவரின் நூலுக்கு நிறைவளித்து நிற்கின்றது. இவ்விதத்தில், வாகடக்கலை பற்றிய பகுதியும் மூலிகைகள் பற்றிய இறுதிப் பகுதியும் பயன்மிக்க பகுதிகளாக விளங்குகின்றன. வாகடம் பற்றி இதுவரை காலமும் வழங்கிவந்த தவறான கருத்துக்களுக்கு விளக்கமளித்துப் பல்வகைப்பட்ட நோய்க்குணங்களையும் வாகடக்கலை பற்றிய பகுதியில் எடுத்துக் கூறும் ஆசிரியர், மூலிகைகளுக்கு அளிக்கப்பட்ட பெயர்களேத்தையும் ஒருங்கிணைத்து ஆய்வதன் மூலமே அவற்றை இலேசாக இனங்கண்டு அவை பற்றிய தவறான விளக்கங்களை நீக்கமுடியும் எனவறிந்து அவற்றை இனம்பிரிக்கும் வகையில் பெரும்பட்டிய லொன்றை இறுதியத்தியாயமாகச் சேர்த்துள்ளமை அவரின் பெரும்பயன்மிக்க முயற்சியைக் குறிப்பதாகும்.

மேற்கண்டவாறு இத்துறையின் எதிர்கால ஆய்வுக்கும் தாவரவியல் வளர்ச்சிக்கும் பெரும் பங்களிப்பாக அமையும் இந்நூலுக்கு அறிவுலகம் காட்டும் பேராதரவு, இத்துறையில் மேலும் புதிய படைப்புகள் வெளிவரவும் அதன் மூலம் இக்கலை வளரவும் உதவுமென்பதில் ஐயமில்லை.

வரலாற்றுத்துறை,
பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம்.

செ. குணசிங்கம்

பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத் தாவரவியற் பேராசிரியர் எஸ். பாலசுப்பிரமணியம் அவர்கள் அளித்த வாழ்த்துரை

மருந்து மூலிகைகள் பற்றிய ஆய்வுகள் சமீபகாலத்திற் புதிய தோர் ஆர்வத்துடன் மேற்கொள்ளப்பட்டு வருகின்றன. மிகவும் சக்திவாய்ந்த மருந்துகள் சில பட்டிப்பூ, ஆடாதோடை, ஸர்ப்பகந்தா போன்ற சாதாரண தாவரங்களிலிருந்து பீரித்தெடுக்கப்பட்டமையே இப்புதிய ஆர்வத்துக்கான காரணமாகும். இதன்விளைவாக, யுனெஸ்கோ (UNESCO) போன்ற சர்வதேச நிறுவனங்களின் ஆதரவுடன் மருந்து மூலிகைகள் பற்றிய கருத்தரங்குகள் நடாத்தப்படுகின்றன. இத்தகைய கருத்தரங்குகள் இரண்டு ஏற்கெனவே இலங்கையில் நடைபெற்றுள்ளன. மருந்து மூலிகைகள் பற்றிய நான்காவது அனைத்துலகக் கருத்தரங்கு தாய்லாந்தில் நடைபெற இருக்கிறது. இத்தகையதொரு காலகட்டத்தில் திரு. பாலசுப்பிரமணியம் சிவகடாட்சம் எழுதியுள்ள 'பண்டைய மருத்துவமும் யயன்தரு மூலிகைகளும்' என்னும் இந்நூல் வெளிவருவது மிகப்பொருத்தமேயாகும். இலங்கையில் பின்பற்றப்பட்டு வரும் ஆயுள்வேத மருத்துவ முறையின் கடந்தகாலச் சிறப்பினையும் அதன் தனித்தன்மையையும் வரலாற்று ரீதியில் ஆராய்ந்துள்ள இந்நூலாசிரியர், அத்துடன் நின்று விடாது, ஆயுள்வேத நூல்களின் கூறப்படும் மருந்து மூலிகைகளை இனங்காணும் வழிமுறைகளைக் காட்டியுள்ளதோடு, தாமே அவற்றுள் பலவற்றை இனங்கண்டு அட்டவணையொன்றையும் தந்துள்ளார். ஆயுள்வேத மருந்து மூலிகைகளை இனங்காணல் தொடர்பாக ஆசிரியர் பரந்த அளவில் ஆராய்ச்சியை மேற்கொண்டுள்ளார் என்பது தெளிவாகின்றது. தாவரவியல் அறிவுடைய ஒருவர் இத்தகைய தொரு முயற்சியினை மேற்கொண்டதையிட்டு நான் மெருமகிழ்ச்சியடைகின்றேன்.

ஆயுள்வேத மருத்துவத்துறையில் ஈடுபடுவோருக்குத் தாவரவியல் அறிவு இன்றியமையாததாகும். மருந்துக் கடைகளிலே தரப்படும் மூலிகை அசலா, போலியா என்பதை அறிந்துகொள்ளத் தாவரவியல் அறிவே உதவ முடியும். 'ஆடாதோடை' என்னும் பெயரில் 'பாவட்டை'யையும் 'பாவட்டை' என ஆடாதோடையையும் கொடுக்கும் மருந்துக்கடைகளும் இங்கு உள்ளன. ஆடாதோடையில் உள்ள சக்திவாய்ந்த இரசாயன உள்ளடக்கம் பாவட்டையிற் கிடையாது. மூலிகை பிழைத்தால், மருந்து பிழைக்கும். மருந்து பிழைத்தால் நோயாளி 'பிழைக்கான்'. எனவே மருந்து மூலிகைகளை இனங்காணுதல் ஆயுள்வேத மருத்துவ முறையில் எத்தகைய முக்கியத்துவம் பெற்றுள்ளது என்பதை உரைமுடியும்.

திரு. சிவகடாட்சம் அவர்களின் இந்த நூல் தாவரவியலாளர்கள், இரசாயன வியலாளர், மருந்தியலாளர், ஆயுள்வேத வைத்தியர்கள் அனைவர்க்கும் பெரிதும் பயன்படக்கூடிய தொன்றாகும். இந்நூலாசிரியர் இத்துறையிலே தொடர்ந்து தம் ஆராய்ச்சியினை மேற்கொள்ள வேண்டும் என வேண்டிக்கொண்டு இவரின் இக்கண்ணி முயற்சி வெற்றி பெற மனமார வாழ்த்துகின்றேன்.

பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம்,
பேராதனை, இலங்கை.

எஸ். பாலசுப்பிரமணியம்

முன்னுரை

'வைத்தியர்' என்று தமிழ்மக்களாலும் 'வேதமாத்தயா' எனச் சிங்களமக்களாலும் அன்புடன் அழைக்கப்பெறும் ஆயுள்வேதியரான நமது பாரம்பரிய மருத்துவக் கலைஞர்கள் கிராமிய சமுதாயத்தின் இன்றியமையாத ஓர் அங்கமாக விளங்குகின்றனர். பலநூறு "ஆஸ்பத்திரி"களும் பல்லாயிரம் "டாக்டர்"களும் இன்று மேலைத்தேய மருத்துவமுறையின் அடிப்படையிற் சிசிச்சை வசதிகளை அளித்துவரும் அதேசமயம் இலங்கையின் கிராமப்புறங்களில் வசிக்கும் கோடிக்கணக்கான மக்கள் பாரம்பரிய ஆயுள்வேத மருத்துவமுறையிலே தாம் கொண்டிருக்கும் நம்பிக்கையில் சற்றும் தளராதவர்களாகக் காணப்படுகிறார்கள்.

இந்நிலையில், ஆயுள்வேத மருத்துவமுறையின் முக்கியத்துவத்தை உணர்ந்து அதன் வளர்ச்சி குறித்துச் சிந்திப்பது சமுதாயப்பிரக்களையுடைய பிரஜை ஒவ்வொருவரினதும் கடமையாகும். மிகப்புராதனமான ஒரு கலையினை இன்றைய விஞ்ஞானக்கண் கொண்டு ஆராய்கையில் அதன் குறைபாடுகள் பன்மடங்காகத் தெரிவதில் வியப்பேதுமில்லை. இதன் காரணமாக இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கும் மேலாக இந்நாட்டுமக்களின் உடல்நலம் பேணிவரும் ஒரு மருத்துவ முறையினை அலட்சியப்படுத்துவது முறையாகாது. அதேசமயம், இதில் இருக்கக்கூடிய குறைபாடுகளைப் புறக்கணிப்பதோ குறைபாடுகளே இல்லை என்று வாதிட முற்படுவதோ இம் மருத்துவமுறையின் வளர்ச்சிக்கு உதவும் எனவும் கருத முடியாது. தமிழகத்திலும் இலங்கையிலும் பின்பற்றப்பட்டுவரும் ஆயுள்வேத மருத்துவ முறையிற் கடந்த இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளாகச் செய்யப்பட்டு வந்த அபிவிருத்திகள் பற்றியும் இக்கலையின் சிறப்பம்சங்கள் பற்றியும் இந்நூலில் ஆராய்ந்துள்ளேன். ஆயுள்வேத மருத்துவத்தின் இன்றைய அவலநிலைக்கு ஒரு முக்கிய காரணம் எனக் கருதப்படுகின்ற மருந்து மூலிகைகளின் 'தவறான இனங்காணல்' பற்றியும் அதனால் எழக்கூடிய சிக்கல்கள் பற்றியும் விளக்கியுள்ளேன். நூலின் இறுதியில் பழந்தமிழ் மருத்துவ நூல்களிற் கூறப்படும் மூலிகைப் பெயர்களுக்கு நேரான சிங்களம் மற்றும் தாவர விஞ்ஞானப் பெயர்களையும் அம் மூலிகைகளின் மருத்துவ உபயோகங்களையும் அட்டவணைப் படுத்தியுள்ளேன்.

மருந்து மூலிகைகளை இனங்காணல் தொடர்பாகப் பல ஆலோசனைகளை அளித்து இந்நூலுக்கு வாழ்த்துரை வழங்கிய பேராசிரியர் எஸ். பாலசுப்பிரமணியம் அவர்களுக்கு நன்றியுடையேன். இந்நூலை எழுதித் கொண்டிருந்த காலத்தில் எனக்கேற்பட்ட வரலாறு தொடர்பான சந்தேகங்களைப் போக்கியதோடு இந்நூல் அச்சில் வெளிவருவதற்கும் பேருதவி புரிந்தவரும் அணிந்துரை எழுதி ஊலைச் சிறப்பித்தவருமான கலாநிதி செல்லத்துரை குணசிங்கம் அவர்களின் உதவி என்றும் மறக்கற்பாலதன்று. ஓய்வு நேரத்தில் இந்நூலினை எழுதும் என் முயற்சியைப் பாராட்டி ஊக்கப்படுத்திய என் அலுவலகத்தலைவர் கலாநிதி எஸ். என். டி. எஸ். செனிவிரத்தன அவர்களுக்கும் தேவையான நூல்களைத் தந்துதவிய பேராசிரியர் பாலசுப்பிரமணியம் திரு. சி. முருகவேளுக்கும் ஏட்டுச்சுவடிகள் தந்துதவிய திரு. அ. தட்சணாமூர்த்தி, திருமதி சிவநேசம் பத்மநாதன், வைத்தியர் திரு. வி. கே. குணரத்தினசிங்கம் ஆகியோருக்கும் கடப்பாடுடையேன். இந்நூலினை எழுதுங்கால் வழமைபோல் எனக்கு ஊக்கமும் ஒத்துழைப்பும் நல்கிய என் லோகேஸ்வரிக்கு நன்றி கூறவிடின் என் நெஞ்சே என்னைச் சுடும். நூலினை நல்ல முறையில் அச்சிடுவதில் அக்கறை காட்டிய திரு. ஏ. எஸ். எஸ். ஹமீத்துக்கும் KAWS அச்சக ஊழியருக்கும் நன்றியுடையேன்.

இல. 18, 1ஆம் ஒழுங்கை,
பிறவுண்ணேட்ட, யாழ்ப்பாணம்.

பா. சிவகடாட்சம்

ஆயுள்வேதமும் மருந்து மூலிகைகளும்

1

தொன்மை

மனிதன் பயின்ற கலைகளுள் மிகத் தொன்மையானது மாத்திரமன்றிப் பெருமதிப்பும் பெற்ற கலை மருத்துவக் கலையாகும். உடல் நலம் பேணும் இக்கலையினைத் தொழிலாகக் கொண்டவர்களுக்கு என்றும் பெருமதிப்பு இருந்துகொண்டேயிருக்கும். உலகின் பழம் பெரும் நாகரிகங்கள் தோன்றி வளர்ந்த எகிப்து, சீனா, இந்தியா, போன்ற நாடுகளின் மருத்துவ வரலாறு இற்றைக்கு 4000 ஆண்டுகளுக்கு முன்னரேயே ஆரம்பமாகிவிட்டது. இந்தியரும், இலங்கையரும், தமது பழம் பெரும் சுதேச வைத்திய முறையினை ஆயுள்வேதம் எனக் குறிப்பிடுவர். வேதம் என்பது 'அறிவு' எனப் பொருள்படும். நோயற்ற நீண்ட ஆயுளைப்பெறும் வழிவகைகளை உணர்த்துவதே ஆயுள்வேதமாகும். 4000 ஆண்டு பழமை வாய்ந்த ஆயுள்வேதம் இன்னும் தனது தனித்தன்மையைப் பேணி வருவதுடன் சக்தி வாய்ந்ததோர் மருத்துவ முறையாகவும் திகழ்கிறது.

மருந்து மூலிகைகள்.

ஆயுள்வேத மருந்துகள் பெரும்பாலும் மூலிகைகளையே (Medicinal Plants) அடிப்படையாகக் கொண்டவை. இம் மருந்து மூலிகைகள் இன்றைய மருத்துவர்களினதும் விஞ்ஞானிகளினதும் கவனத்தைப் பெரிதும் ஈர்த்துள்ளன. இவர்கள் ஆயுள்வேத மூலிகைகளைச் சேகரித்துக் கொள்வதிலும் அவற்றின் இயங்கு பொருளைக் (active principle) கண்டறிந்து கொள்வதிலும் பேரார்வம் காட்டிவருகின்றனர். பல்வேறு நாடுகளின் பாரம்பரிய வைத்திய முறைகளில் நெடுங்காலமாகப் பயன்படுத்தப்பட்டுவந்த மருந்து மூலிகைகள், கடுமையானதெனக் கருதப்படும் நோய்கள் சிலவற்றைக் குணப்படுத்தும் ஆற்றலுடையன என்பது சமீப காலங்களில் விஞ்ஞான பூர்வமாக நிரூபிக்கப் பெற்றமையே அறிஞர்களின் இப்பேரார்வத்துக்குக் காரணமாகும்.

4000 ஆண்டுகளுக்கு முன்பிருந்தே சீன மருத்துவர்களால் ஆஸ்த்மா நோய்க்கெனப் பயன்படுத்தப்பட்டு வந்த 'மா-ஹு ஆங்' (Ma-Huang; *Ephedra vulgaris*) என்னும் மூலிகையிலிருந்து பிரித்தெடுக்கப்பெற்ற இரசாயனப் பொருளே இன்று ஆஸ்த்மாவுக்கும் அதனையொத்த நோய்களுக்குமென மேலைத்தேய மருத்துவரால் பரிந்துரைக்கப்படும் 'எஃபெட்ரின்' (Ephedrine) என்னும் மருந்தாகும். புராதன ஆயுள்வேத நூலோரால் பாம்புக்கடி உள்ளிட்ட அனேக

நோய்களுக்கு மருந்தாகக் கூறப்பட்ட 'ஸர்ப்பகந்தா' (Rauvolfia serpentina) என்னும் மூலிகையிலிருந்து பெறப்பட்டதே, நவீன மருத்துவ முறையில் உயர் இரத்த அழுத்தம் உள்ளிட்ட இருதய நோய்களுக்கு மருந்தாகப் பயன்படும் 'ரிசோர்சின்' (Resorcine) என்னும் இரசாயனப் பொருளாகும்.

தென் அமெரிக்க பூர்வீகக் குடிகளால் பயன்படுத்தப்பட்ட சிங்கோனா (*Cinchona pubescens*) மரத்திலிருந்து பெறப்பட்டதே மலேரியாக் காய்ச்சலுக்குக் கொடுக்கப்படும் 'குயினின்' மருந்தாகும். இன்று வள்ளிக் குடும்பத்துக்குரிய (*Dioscoreaceae*) தாவரங்களில் இருந்து புற்று நோய் எதிர்ப்பு மருந்துகளுக்கு மூலப் பொருளாகப் பயன்படும் 'டையோஸ்ஜெனின்' (*Diosgenin*) என்னும் இரசாயனப் பொருளும், பட்டிப்பூவின் (*Catharanthus roseus*) வேரிலிருந்து இருதய நோய்களுக்குப் பயன்படுத்தப்படும் அஜ்மலிசின் (*Ajmalicine*) என்னும் மருந்தும் அதன் தண்டு மற்றும் இலைகளிலிருந்து சிறுவர்களின் இரத்தப் புற்று நோய்க்கு மருந்தான 'லியூரோகிரிஸ்டின்' (*Leurocristine or vincristine*) என்னும் பொருளும் பெறப்படுகின்றன. இத்தகைய அரிய மருந்துகளை மூலிகைகள் கொண்டிருக்கும் உண்மை உறுதிப் படுத்தப்பட்டிருக்கும் இவ்வேளையிற் பெரும்பாலும் மூலிகைகளையே மருந்தாகப் பரிந்துரைக்கும் ஆயுள்வேத மருத்துவ முறையும் அம்மருத்துவ முறையிற் கூறப்படும் ஏராளமான மூலிகைகளும் நவீன மருத்துவர்களையும், விஞ்ஞானிகளையும், தம்பால் கவர்ந்து இருப்பதில் வியப்பேதும் இல்லை.

மருந்து மூலிகைகள் விடயத்தில் மட்டும் அல்லாது மருத்துவத் துறையின் மற்றுமோர் அங்கமான அறுவைச் சிகிச்சையிலும் ஆயுள்வேத மருத்துவம் வலுவுள்ளதாகவே இருந்து வந்துள்ளது. ஆயுள்வேத மருத்துவராற் பயன்படுத்தப்பெற்ற அறுவைச் சிகிச்சைக் கருவிகள் சமீப காலங்களில் மேலாண்டு அறிஞர்களின் விசேட கவனத்தை ஈர்த்துள்ளன. புராதன இந்தியாவிற்கு மற்றவாளிகளுக்கு அளிக்கப்பட்ட சாதாரண தண்டனைகளுள் ஒன்று, அவர்களின் காது, மூக்கு போன்ற உறுப்புகளைத் துண்டித்து விடுதலாகும். அறுபட்ட அங்கங்களைச் சீர் செய்து கொள்ளத் தண்டனை பெற்றோர் மருத்துவரை நாடினர். நோயாளியின் கன்னத்திலிருந்து தேவைப்படும் தசையை அறுத்தெடுத்து அதனைக்கொண்டு குறைபட்ட மூக்கையோ, காதையோ, சீர்செய்துகொள்ள முடியும் என்றதொரு கருத்தை முதன் முதலிலே தெரிவித்தவர் புராதன ஆயுள்வேத நூலாசிரியரான சுஸ்ருதர் ஆவர். பிளாஸ்டிக் அறுவைச் சிகிச்சை (*Plastic Surgery*), நாசி அறுவைச் சிகிச்சை (*Rhinoplast*) போன்ற நவீன அறுவைச் சிகிச்சை முறைகளுக்கான உத்தியை அளித்தது, சுஸ்ருதரின் மேற்படி ஆலோசனையே ஆகும் என்பதை மேலாண்டு அறுவைச் சிகிச்சை நிபுணர்களும் ஒப்புக்கொண்டுள்ளனர்.

வைத்திய சாலை.

சிகிச்சை என்பது நோயாளி, வைத்தியன், தாதி, மருந்து என்னும் நான்கு உறுப்புகளையும் உள்ளடக்கியதாகும் எனக் கூறுகிறார் சுஸ்ருதர். ஆயுள்வேத நூலாசிரியரின் இக்கூற்றினையே

“உற்றவன் தீர்ப்பான் மருந்து உழைச்செல்வான் என்ற அப்பால்நாற் கூற்றே மருந்து”

எனத் திருக்குறள் நூலாசிரியர் எடுத்துரைப்பதை நோக்கலாம். உலகின் முதலாவது வைத்திய சாலைக்கான அத்திவாரம் மேற்படி கூற்றின் வாயிலாக இடப்பட்டு விட்டது என்பதை நன்கு உணர முடியும். நோயாளர் தங்கிச் சிகிச்சை பெறக்கூடிய ஆயுள்வேத வைத்திய சாலைகள் பெரும்பாலும் கிறிஸ்துவுக்கு இரண்டு நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னரேயே இந்தியாவிலும் இலங்கையிலும் அமைக்கப்பட்டு விட்டன என்பதற்கு அனேக சான்றுகள் உள்ளன.

சந்திரகுப்த மௌரியனின் வழிவந்தவரும் புத்த சமயத்தைத் தழுவிக்கொண்டவருமான அசோகர் சக்கரவர்த்தி (கி. மு. 204) தனது சாம்ராஜ்யத்திற்கு உட்பட்ட நாடு முழுவதிலும் அதற்கு அப்பால் சேர, சோழ, பாண்டிய நாடுகளிலும், இலங்கையிலும், கிரேக்க நாட்டிலும் மனிதர்களுக்கும், விலங்குகளுக்கும் சிகிச்சை வசதிகளை அமைக்கவும் மருந்து மூலிகைகளைப் பயிரிடவும் ஆணையிட்டதாக அம்மாமன்னனின் இரண்டாம் கட்டளையை அறிவிக்கும் கற்சாசனத்தின் மூலம் அறிய முடிகிறது.1 சிங்கள மாமன்னன் துட்டகாமினியின் (கி. மு. 161) மரணப் படுக்கையில் அம்மன்னன் நாட்டு மக்களுக்கும் மதத்திற்கும் ஆற்றிய அரும் பணிகள் வாசித்துக் காட்டப்பட்டன. அவ்வாறு வாசித்துக் காட்டப்பட்ட அரும் பணிகளுள் அம்மன்னன் பதினெட்டு இடங்களில் வைத்திய வசதிகளை அமைத்தான் என்பதும் ஒன்றாகும்.

இருண்ட காலம்.

இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கும் மேலாக இந்தியாவிலும் இலங்கையிலும் மருத்துவ சேவையின் அடிப்படையாகத் திகழ்ந்து நாட்டு மக்களின் நலம் பேணி வந்த ஆயுள்வேத மருத்துவ முறையானது இந்நாடுகளை அடிமைப்படுத்தி ஆண்ட மேலைத்தேய ஏகாதிபத்திய அரசுகளின் மாற்றந்தாய் மனப்பான்மை காரணமாக அடியோடு புறக்கணிக்கப்பெற்று உருமாறிச் சீரழிந்து போயிற்று. இந்நிலையில் அரசின் ஆதரவுடனும் நவீன விஞ்ஞான கட்டுக்கோப்புடனும் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட மேலைத்தேய மருத்துவ முறையுடன் எதிர் நிற்க முடியாது சுதேச ஆயுள்வேத முறையானது கொல்லப்பட்டபிறமாக ஒதுங்கிக் கொண்டதில் வியப்பேதும் இல்லை.

ஐந்து நூற்றாண்டு காலமாக ஆயுள்வேத மருத்துவத் துறையினை மூடி இருந்த இருள் திரை விலகுவதற்கான அறிஞரிகள் இன்று தென்படுகின்றன. அந்நிய ஆட்சியிலிருந்து விடுதலை பெற்ற நாட்டு மக்களிடமிருந்து இன்று ஏற்பட்டுள்ள விழிப்புணர்ச்சியானது இச் சுதேச மருத்துவ முறைக்குப் புத்துயிரை அழிப்பதாக உள்ளது. எனினும் ஆயுள்வேத மருத்துவ முறையில் இன்று காணப்படும் தெளிவற்ற அம்சங்கள் சரிசெய்யப்படுவதற்கும் காலத்திற்கேற்ற முறையில் இப்புராதன மருத்துவக் கலைக்குப் புது வடிவம் கொடுப்பதற்கும் தாம் வெகு தூரம் போகவேண்டி இருக்கும்.

இன்றைய நிலையும் எதிர்காலத் திட்டமும்.

ஆயுள்வேத மருத்துவத்தில் மருந்து மூலிகைகளை இனங் காணல் தொடர்பாகப் பெருத்த முரண்பாடு காணப்படுகிறது. இதற்குப் பல காரணங்களைக் குறிப்பிடலாம். புராதன ஆயுள்வேத நூல்களில் ஒரே மூலிகை பல்வேறு பெயர்களால் குறிப்பிடப்படுவது வழக்கம் இப்பெயர்கள் ஒவ்வொன்றும் அம்மூலிகையின் ஒரு குறிப்பிட்ட சிறப்பியல்பினைச் சுட்டுவனவாக அமையும். மூலிகைக்குத் தரப்பட்டுள்ள பெயர்கள் அனைத்தையும் ஒருங்கிணைத்து ஆராய்வதன் மூலமே அம்மூலிகையினை இனம் கண்டு கொள்ளும் முயற்சி இலகுவாகும். இத்தகைய பல்பெயர்முறை ஆய விஞ்ஞான அடிப்படையிலான தாவரவியல் வளர்ச்சியுற்றிராத ஒரு கால கட்டத்தில் மூலிகைகளை இனம் கண்டு கொள்வதற்குப் பேருதவி புரிந்திரிந்திருக்கும் என்பதில்

1. Everywhere in the dominions of king Devanampiriya Priyadarśin, and likewise among his borderers, such as the Chodas, the Pandyas, the Satiyaputa, the Ketalaputa, even Tamraparni, the Yona king Antiyaka, and also the kings who are the neighbours of this Antiyaka, everywhere two kinds of medical treatment were established by the king Devanampriya Priyadarśin, viz. medical treatment for men and medical treatment for cattle.

(The Corpus Inscriptional Indicarum, vol. I, Second Rock Edict.)

ஐயம் இல்லை. எனினும், மேற்படி பெயர்களுள் ஒரு சில ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட மூலிகைகளுக்குப் பொருந்தி வருவதுண்டு. உதாரணமாகப் 'பீதபுஷ்பி' என்னும் பெயர் குறிப்பாக ஒரு மூலிகையினையே சுட்டுவதாக இருப்பினும் இப்பெயர் மஞ்சள் நிறமான மலர்களை யுடைய மூலிகைகள் அனைத்திற்கும் பொருந்துவதை நோக்கலாம். இதுபோன்றதொரு சந்தர்ப்பத்தில் மருந்துக்கு ஏற்ற பொருத்தமான மூலிகையைத் தெரிவுசெய்யும் பொறுப்பு வைத்தியரைச் சார்ந்ததாகிறது. இந்நிலைமை காலப்போக்கில் மூலிகைகளின் தெரிவினைப் பொறுத்த மட்டில் பெரும் குளறுபடிகளை ஏற்படுத்திவிட்டது. இன்று ஒன்றுக்கொன்று முற்றிலும் வேறுபட்ட மூலிகைகள் ஒரே மருந்திற்காகப் பல்வேறு பிரதேசங்களிற் பயன்படுத்தப்பட்டு வருவதை அவதானிக்க முடியும். இவற்றுள் பொருத்தமானதும் கூடிய செயற்றிறன் உடையதுமான மூலிகையினைத் தெரிந்து அதனையே இயன்றவரை அனைவரும் பயன்படுத்த உதவுதல் ஆயுள்வேத மருத்துவ முறையின் ஒருங்கிணைந்த வளர்ச்சிக்கு இன்றியமையாததாகும். இவ்வாறு தெரிவுசெய்யப்படும் மூலிகைகளை அவற்றின் இன்றைய தாவர விஞ்ஞானப் பெயர்களுடன் அறியத் தருவதன் மூலம் எதிர்காலத்தில் இம்மூலிகைகளைத் தெரிவுசெய்து கொள்வதில் ஏற்படும் குழப்பங்களை இலகுவிலே தவிர்க்க முடியும்.

ஆயுள்வேத மருத்துவ முறைக்குப் புதியதொரு கட்டுக்கோப்பினை உருவாக்குவதற்கு மேற்கூறப்பட்டதுபோன்ற புனரமைப்பு நடவடிக்கைகளே முதற்கட்டமாக வேண்டற்படுவன. திட்டமிடப்பெற்ற ஆராய்ச்சியும், தாவரவியல், இரசாயனவியல், மருந்தியல், போன்ற பல துறைகளையும் சேர்ந்த ஆராய்ச்சியாளர்களின் நெருங்கிய ஒத்துழைப்பும் ஆயுள்வேத மருத்துவ முறையின் வளர்ச்சிக்கு உறுதுணையாக அமையக் கூடியன. ஆயுள்வேத மருத்துவத்தின் கடந்த கால வரலாறு, நிகழ்கால நிலைமை, மருந்து மூலிகைகள் பற்றிய எதிர்கால ஆய்வு போன்ற விடயங்கள் குறித்து ஆராயும் இந்நூல் எதிர்காலத்தில் இத்துறையில் ஆய்வினை மேற்கொள்ளும் அறிஞர்கட்கு ஓரளவேனும் துணைபுரியக் கூடும் என்ற நம்பிக்கையின் அடிப்படையில் எழுதப்படுகிறது.

“மீனூங் குறையினு நோய் செய்யு நூலோர்
வளி முதலாக வெண்ணிய மூன்று”

(அதி 95,—குறள் 941)

என்னும் குறள் மூலம் ஆயுள்வேதத்தின் அடிப்படைக் கோட்பாடான வாயு, பித்தம், கபம் பற்றிய கோட்பாட்டை எடுத்துரைக்கிறார் திருவள்ளுவர். ‘ஆயுள்வேத நூலோர் வகுத்த வாயு (வளி), பித்தம், கபம் ஆகிய மூன்றும் (உடலிலே தத்தமக்குரிய சமநிலையினின்றும் விலகிக்) கூடினும் ஓறையினும் நோய் ஏற்படும்’ என்பதே மேற்காணும் குறள் தரும் விளக்கமாகும். ஆயுள்வேதத்தின் இவ்வடிப்படைக் கோட்பாட்டையே கிரேக்க அறிஞரான அரிஸ்டோட்டில் (கி. மு 384—322) ஏற்றுக்கொண்டு மேற்கு நாட்டினருக்கு அறிமுகப்படுத்தி வைத்தார்-எனினும், அரிஸ்டோட்டிலின் வாயு, பித்தம், கபம் பற்றிய கொள்கையானது (Humoral Theory) ஆயுள்வேதக் கோட்பாட்டினைப் பூரணமாக விளக்குவதாக அமையாததோடு அதன் அடிப்படைத் தத்துவத்தையே முற்றாகப் புறக்கணித்துவிட்டது என்பதே தற்கால ஆயுள்வேத ஆராய்ச்சியாளர்களின் கருத்தாகும். வாயு, பித்தம், கபம் ஆகிய ஆயுள்வேதப் பதங்கள் குறுகிய நோக்கில் விளங்கப்பட்டுவிட்டன என்பதே இவர்கள் தரும் விளக்கமாகும். எவ்வாறாயினும், அரிஸ்டோட்டிலின் இக்கொள்கையானது, சிறிஸ்துவுக்கு மூன்று நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னரேயே ஆயுள்வேதம் அடைந்துவிட்ட மதிப்புமிக்கதொரு நிலைக்குத் தக்க சான்றாக விளங்குகின்றது.

வேத மருத்துவம்

நான்கு வேதங்களுள் ஒன்றான அதர்வ வேதத்தின் ஒரு கிளையாக அமைந்தே ஆயுள் வேதமாகும். ஆரம்ப காலத்தில் ஆயுள்வேதமானது 100,000 கலோகங்களை உள்ளடக்கிய ஆயிரம் அத்தியாயங்களைக் கொண்டிருந்ததெனவும் பின்னர் எல்லைப்படுத்தப்பட்ட மனித அறிவுக்கு ஏற்ற வகையில் 10,000 கலோகங்களாகச் சுருக்கப்பட்டதெனவும் கூறப்படுகிறது. இப்பிந்திய தொகுப்பு எட்டுத் தந்திரங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டிருந்தது. அவையாவன:-

1. சல்லிய தந்திரம். அறுவைச் சிகிச்சை.
2. சலாகய தந்திரம். தலையறுப்புக்கள் சம்பந்தப்பட்ட நோய்கள்.

3. காய சிகிற்சா தந்திரம். உடற்றொகுதி சம்பந்தப்பட்ட பொது நோய்சள்.
(காய்ச்சல், வயிற்றோட்டம் போன்றவை)
4. புதவிதிய தந்திரம். தீய ஆவிகளினால் ஏற்படுத்தப்படும் நோய்கள்.
5. கௌமாரப் பிரிய தந்திரம். கர்ப்பத்தினதும் சிறுர்களினதும் பராமரிப்பு.
6. அகத தந்திரம். நஞ்சு முற்ப்பாள்கள்.
7. இரசாயன தந்திரம். உடலுக்குப் புத்துயிரளிப்பனவும் முதுமைப்பிணி நீக்குவனவு மாகிய மருந்துகள்.
8. வாகு கருண தந்திரம். காமத்தை வீருத்தி செய்யும் மருந்து.

மேற்கரணும் எட்டுத் தத்திரங்களையும் உள்ளடக்கிய ஆயுள்வேதத் தொகுப்பானது இன்று இல்லை. கி.மு. 800 வரை இந்தியாவில் வேத மருத்துவமே பின்பற்றப்பட்டு வந்தது. அக்காலப் பகுதியில் காய்ச்சல், இருமல், ஈளை, வயிற்றோட்டம், சோகை, கட்டிகள், கழலைகள் மற்றும் குன்மங்களை உள்ளடக்கிய சரும வியாதிகள் என்பன அறிந்து கொள்ளப்பட்டன. இவற்றின் சிகிச்சைக்கெனப் பரிந்துரைக்கப்பட்ட மூலிகைகளின் எண்ணிக்கையும் மிக அதிகமாகும்.

நூலோர்

கி மு. 800க்குப் பின்னர் ஆயுள்வேத மருத்துவ வளர்ச்சியிற் குறிப்பிடத்தக்க அபிவிருத்திகள் ஏற்பட்டன. இக்கால கட்டத்தில் இருவரது பெயர்கள் முக்கியத்துவம் பெற்றிருந்தன. ஒருவர் முதலாவது ஆயுள்வேதப் போது னுசிரியர் எனப்படும் ஆத்திரேயர் ஆவர். மற்றவர் சல்வியக்கிரியை (அறுவைச் சிகிச்சை) பற்றிய அறிவுக்கு வித்திட்டவர் எனப்படும் தன்வந்தரி ஆவர். ஆத்திரேயர் 46,500 கலோகங்களைக் கொண்ட மருத்துவக் கலைக்களஞ்சியத்தை எழுதியதாகவும் இவரது ஆறு சீடர்களான அக்னிவாச, பெல, ஜடகர்ண, பராசர, ஹரித, காரபாணி ஆகியோர் தனித்தனியே ஒவ்வொரு நூல்களை எழுதியதாகவும் கூறப்படுகிறது. அக்னிவாசரின் நூலைச் 'சரகர்' என்பவர் திருத்தம் செய்து வெளியிட்டார். இந்நூல் 'சரக சம்ஹித' என்ற பெயருடன் புகழ்பெற்ற ஆயுள்வேத மருத்துவ நூலாக விளங்கி வருகின்றது. 'சரக சம்ஹித' அதன் மூல வடிவில் தோன்றிய காலத்தைத் திட்டவாட்டமரக நிர்ணயிக்க முடியாது விடிலும், இந்நூல் கி. பி. முதலாம் நூற்றாண்டளவில் அதன் தற்போதைய வடிவத்தைப் பெற்றிருக்கலாம் எனத் தெரிவிக்கப்படுகிறது; அறுவைச் சிகிச்சை நீங்கலாக ஏனைய மருத்துவத்துறைகள் அனைத்தையும் இந்நூல் விரிவாக எடுத்துரைக்கின்றது. அறுவைச் சிகிச்சையைப் பிரதானமாக எடுத்தாண்டுள்ள நூல் 'சஸ்ருத சம்ஹித' ஆகும். இந்நூல் தன்வந்தரியின் சீடரெனப்படும் 'சஸ்ருதர்' என்பவரால் எழுதப்பட்டதாகும். சஸ்ருத சம்ஹித, சரக சம்ஹித விற்குக் காலத்தாற் பிற்பட்டதாகும். இந்நூல் கி. பி. ஏழாம் நூற்றாண்டளவில் அதன் தற்போதைய வடிவத்தைப் பெற்றிருத்தல் கூடும் எனக் கருதப்படுகிறது.

ஆரம்ப காலத்தில் அறுவைச் சிகிச்சையினையும் அது தவிர்த்த, பொதுமருத்துவத்தினையும் ஒருவரே கையாண்டது கிடையாது. அறுவைச் சிகிச்சை வேண்டப்படும் வியாதிகளுக்குச் 'சல்வியக் கிரியையாளரையே நாடும்படி சரக சம்ஹிதையில் ஆலோசனை கூறப்படுவதிலிருந்து 'சரக சம்ஹிதவின் தோற்றத்திற்கு முன்பிருந்தே இவ்விரு சிகிச்சை முறைகளும் வெவ்வேறு பிரிவினரால் கையாளப்பட்டு வந்துள்ளன என்பதை உணர்த்தும் முடியும். எனவே தன்வந்தரியின் சீடராகிய சஸ்ருதர் 'தன்வந்தரிய சம்பிரதாயம்' என்றழைக்கப்படும் அறுவைச் சிகிச்சை பற்றியே தமது நூலிற் பிரதானமாக எடுத்துரைத்ததில் வியப்பேதுமில்லை. சரக சம்ஹித, சஸ்ருத சம்ஹித இவ்விருவருமே தத்தமது துறையில் ஒப்புயர்வற்று விளங்கும் நூல்களாகும்.

சங்ககால அந்தணரும் தமிழக

3

மருத்துவக் கலையும்

அந்தணர் என்போர் அறவோர்

ஆரியர் வருகைக்கு முற்பட்ட காலத் தமிழகத்தின் மருத்துவ நிலை பற்றி அறிந்து கொள்ளப் போதிய தகவல்கள் கிடைக்கவில்லை. கிறிஸ்துவுக்குப் பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்பிருந்தே ஆரியர் தமிழகம் வரத் தொடங்கி விட்டனர் என்பது ஆராய்ச்சியாளர் பலரினதும் கருத்தாகும். வான்மீகி இராமாயணத்தில் அகத்தியர் தென்னிந்தியாவை ஆரியமயமாக்கச் செய்தனங்கள் குறித்துக் கூறப்படுகின்றன அகத்தியரின் தென்னிந்திய வருகை பற்றிய கதைகள் தென்னிந்தியாவிற்குப் பிராமணரின் குடியேற்றத்தைக் குறிப்பனவாகக் கொள்ளப்படுகின்றன. ஆரியரின் வருகையுடன் அந்தணர், அரசர், வணிகர், உழவர், எனப்படும் வருணப் பாகுபாடுகளும் தென்கைத்தில் இடம்பிடித்துக் கொண்டன. இவர்களுள் அந்தணர் எனப்பட்டோர் இந்தியாவின் வடபால் இருந்து வந்த ஆரியப் பிராமணர்களாவர். எனினும் இவர்கள் தென்கைத்தில் வாழ்ந்த மக்களுடன் ஒன்றி வாழத் தலைப்பட்டனர். தமிழறிவும் தமிழ்ப் பற்றும் உள்ளோராகவும் பல்வேறு கலைகளிலும் தேர்ச்சி பெற்றோராகவும் விளங்கிய அந்தணர்கள் தமிழகப் பழங்குடி மக்களாற் பெரிதும் மதிக்கப் பெற்றனர். 'அறவோர்' என்றும் 'நாலோர்' என்றும் இவர்கள் அழைக்கப் பெறலாயினர்.

கற்றல், கற்பித்தல், யாகங்களைச் செய்தல், செய்வித்தல், ஈதல், இரத்தல் ஆகிய ஆறு தொழில்களும் அந்தணர்க்குரியனவாகக் கருதப்பட்டன. தமிழகத்தில் மருத்துவக் கலையினை வளர்த்தவர்களும் இவ் அந்தணரேயாவர். நோயுற்றவர்களுக்கு அவர்கள் விரும்பிக் கேட்பவற்றைக் கொடுக்காது நோய்க்கு ஏற்ற மருந்தினை ஆராய்ந்து கொடுப்பவனே மருத்துவன் ஆவான். இச் சிறப்பியல்பை எடுத்துரைக்கும் சங்க இலக்கியமான நற்றிணை மருத்துவனை 'அறவோன்' எனக் குறிப்பிடுவதை நோக்கலாம்.

'அரும்பணி உறுநர்க்கு வேட்டது கொடாஅது

மருந்தாய்ந்து கொடுத்த அறவோன் —

நற்றிணை.

தமிழ் இலக்கியத்தில் 'ஆயுள்வேதம்' என்னும் சொல்லை முதன் முதலில் கையாண்டவர் சிலப்பதிகார ஆசிரியராவர்

“வீழ்குடி உழவரொடு விளங்கிய கொள்ளை
ஆயுள் வேதரும் காலக் கணிதரும்”

கூடி வாழ்ந்த படபினப் பாக்கம் பற்றிய வர்ணனையை இளங்கோவின் சிலப்பதிகாரத்தில் காண முடியும். ஆயுள்வேதமும், காலக்கணிதமும் பண்டு தொட்டு அந்தண வகுப்பினருக்குரிய கலைகளாகவே எண்ணப்பட்டு வந்துள்ளன.

தமிழ் நூலோர்

ஆயுள்வேத மருத்துவ முறையின் அடிப்படைக் கோட்பாட்டை விளக்கமுற்பட்ட காலே திருவள்ளூர் ‘நூலோர்’ பற்றிக் குறிப்பிட்டுள்ளதை இங்கு நினைவு கூரலாம். வடஇந்தியாவின் புராதன ஆயுள்வேத நூலோர் பற்றி ஏற்கெனவே குறிப்பிட்டுள்ளோம். தமிழக மருத்துவ நூலோர் வரிசையில் முதலிடம் பெறுவோர் இறையனார், அகத்தியனார், கௌதமனார், வான் மீகனார், மார்க்கண்டேயனார் ஆகியோர்வர்! இவர்கள் அனைவரும் முதற் சங்கத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் என்பது உரையாசிரியர் அடியார்க்கு நல்லாரின் கருத்தாகும். மேற்குறிப்பிட்டோரின் பாடல்கள் பலவும் சங்கநூல்களில் இடம் பெற்றிருப்பினும் இவர்களால் ஆக்கப்பெற்ற தமிழ் மருத்துவ நூலெதுவும் இன்று இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. ஆயினும் பிற்காலத் தமிழ் மருத்துவ நூல்களில் அகத்தியர், கௌதமர் போன்றோரைப் பற்றிய குறிப்புக்களை ஆங்காங்கு கண்டு கொள்ள முடியும்.

இன்றுள்ள தமிழ் மருத்துவ நூல்களை ஆதியானது எனக் கருதப்படக்கூடிய வாகட நூலில் அகத்தியரே முதன் முதலில் தமிழில் ஆயுள்வேத நூல்களை இயற்றினார் எனக் கூறப்படுகின்றது. ‘நீர் நிறக் குறி நெய்க் குறி சாஸ்திரம்’ என்னும் நூலில் கௌதமர் மேற்கோள் காட்டப் பெறுகிறார்:

‘அவியு மூத்திரமு மனைந் தொன்றினாவி
யவியு மென்றல் கௌதம ரறையே’

(நீர் நிறக்குறி நெய்க்குறி சாஸ்திரம்)

இலக்கண நூல்களையும் மருத்துவ நூல்களையும் ஒருவரே ஆக்கும் வழக்கம் பண்டு தொட்டுப் பாரத நாட்டில் இருந்து வந்துள்ளது. ‘மகாபாஷ்யம்’ என்னும் வடமொழி இலக்கணநூலையாத்த ‘பதஞ்சலி’யே வடமொழியில் மருத்துவ நூல்களையும் தொகுத்தனித்தாரென அறிய முடிகிறது. அவ்வாறே அகத்தியரும் தமிழில் இலக்கணநூலையும் மருத்துவ நூல்களையும் ஆக்கி அளித்துள்ளார் எனக் கூறப்படுவது ஈண்டு குறிப்பிடத்தக்கது.

வட பாரதமும் தென்னகமும் தத்தமக்கே உரிய மருத்துவ நூலாசிரியர்களைக் கொண்டுள்ளன. கிறிஸ்துவுக்கு முற்பட்ட காலப் பகுதியிலிருந்தே ஆயுள்வேத மருத்துவக் கலையானது வடக்கிலும் தெற்கிலும் அவ்வப் பிரதேசங்களுக்கே உரிய வேறுபட்ட வளர்ச்சியினைக் காட்டியுள்ளது. நோய்களின் எண்ணிக்கை, அவற்றின் குறிகுணங்கள், நோய்ப் பரிசோதனை முறைகள் போன்ற அடிப்படை அம்சங்கள் பலவற்றிற் தென்னக ஆயுள்வேத நூலோரின் கருத்துக்கள் வடபாரத நூலோரின் கொள்கைகளினின்றும் பெரிதும் வேறுபட்டுக் காணப்படுகின்றன.

- 1 அகத்தியனார், கௌதமனார், வான் மீகனார், மார்க்கண்டேயனார் போன்றோரை வேத கால இருடிகளான சும்பமனி அகஸ்தியர், மற்றும் கௌதம இருடி, வான்மீகி, மார்க்கண்டேய முனிவர் போன்றோருடன் இணைத்துக் குழம்ப வேண்டிய அவசியமில்லை. தமிழக அந்தணர்களான இவர்கள் தத்தம் கோத்திரப் பெயர் கொண்டு அழைக்கப் பெற்றனர் என்றே கருதல் வேண்டும்.

ஆயுள்வேதம் தமிழகத்திற்கு அறிமுகப் படுத்தபெற்ற காலத்திலிருந்தே இவ்வித கருத்து வேறு பாடுகள் ஏற்படத் தொடங்கிவிட்டன எனக் கருதமுடியும். இதன்விளைவாகப் பிற்காலத்திலே தென்னகமருத்துவ முறையினைச் 'சித்தவைத்தியம்' அல்லது 'தமிழ் ஆயுள்வேதம்' என வடபாரத முறையினின்றும் பிரித்துக் காட்டுவதற்கு இயலுமாயிற்று. தமிழக ஆயுள்வேத மருத்துவ முறைக்கே உரியதாகக் காணப்படும் அம்சங்கள் சிலவற்றை அடுத்து ஆராய்வோம்.

தச வாயுக்கள்.

உடற்றொழில்களை இயக்கும் வாயுக்கள் ஐந்து என்பது வடபாரத ஆயுள்வேத நூலோ ரின் கொள்கையாகும். அஷ்டாங்க ஹிருதய சம்ஹிதவில் இவ் வாயுக்களின் பெயர்கள் முறையே பிராணன், உதானன், வியானன், ஸமானன், அபானன் எனத்தரப்பட்டுள்ளன. தமிழக மருத்துவ நூலோர் உடற்றொழில் வாயுக்களின் எண்ணிக்கையினைப் பத்து எனக் கொள் கின்றனர்.

'இசை நுணுக்கம்' என்னும் பழந்தமிழ் நூலுக்குரியனவும் சிலப்பதிகார உரையாசிரி யர் அடியார்க்கு நல்லரரால் எடுத்தாளப் பெற்றனவுமாகிய மூன்று பாடல்கள் உடற்றொழில் வாயுக்கள் பற்றிய தமிழக மருத்துவ நூலோரின் கருத்துக்களை எடுத்துரைப்பனவாக உள்ளன. அப்பாடல்கள் வருமாறு:

இடைபிங் கலைகீரண்டு மேறும் 'பிராணன்'
புடைநின் 'றபானன்' மலம் போக்கும்-தடையின்றி
யுண்டனகீழாக்கு 'முதானன்' 'சமான' நெங்குங்
கொண்டறியு மாறிரதக் கூறு.

'கூர்ம னிமைப்பு விழி கோ'னாகன்' விக்கலாம்
பேர்வில் 'வியானன்' பெரிதியக்கும்—பேர்மலியுங்
கோபல் 'கிருகர' னுங் கோப்பினுடம் பெரிப்புத்
'தேவதத்த' னுரு மென்று தேர்.

ஓழிந்த 'தனஞ்சயன்' பே ரோதி லுயிர் போய்க்
கழிந்தாலும் பின்னுடலைக் கட்டி-யழிந்தழிய
முந்தா னுதிப்பித்து முன்னியவான் மாவின்றிப்
பின்னா வெடித்து விடும் பேர்த்து.

பிராணன், அபானன், உதானன், சமானன், கூர்மன், நாகன், வியானன், கிருகரன், தேவதத் தன், தனஞ்சயன், எனப்படும் பத்து வாயுக்கள் பற்றியும் அவற்றின் இயக்கங்கள் பற்றியும் மேற்கூறும் பாடல்களில் விளக்கப்பட்டுள்ளது.

'பிராணவாயு இடை, பிங்கலை என்னும் சுவாசங்கள் மூலம் தேகத்தில் சென்று வியா பிக்கின்றது. அபானவாயு மலத்தைக்கழிப்பிக்கின்றது. உதானவாயு உண்ட பொருள்களைக் கீழாக்குகின்றது. சமானவாயு சமிபாட்டுக் கூறினைத் தேகமெங்கும் கொண்டு செல்கின்றது. கூர்மன் கண்களை இமைக்கச் செய்கின்றது. 'நாகன்' விக்கல் முதலியவைகளை உண்டாக்கு கின்றது. கிருகரன் கோபித்தல் முதலானவற்றைச் செய்ய வல்லது வியானன் தோலில் நின்று ஸ்பரிசங்களை அறிவிக்கின்றது. தேவதத்தன் உடம்பில் உஷணத்தை உண்டாக்குகின்றது. தனஞ்சயன் என்னும் வாயு உயிரானது உடலைவிட்டு நீங்கிய பின்னரும் தான் பிரியாமல் மூன்று நாட்கள்வரை உடலில் நின்று அவ்வுடலை அழுகச்செய்து பின்னர் வெடிக்கவும் செய் கின்றது. தசவாயுக்கள் குறித்து இசை நுணுக்கம் தரும் விளக்கம் இதுவாகும்.

'வைத்திய சிந்தாமணி' முதலான தென்பாரத ஆயுள்வேத நூல்களில் தசவாயுக்கள் பற்றித் தரப்பட்டிருக்கும் விளக்கமானது 'இசைநுணுக்கம்' தரும் விளக்கத்தினைப் பெரிதும் ஒட்டியிருப்பதை நோக்கலாம். அதே சமயம் இது விடயத்தில் மேற்படி நூல்கள் வட பாரத ஆயுள்வேத நூல்களினின்றும் பெரிதும் வேறுபட்டு நிற்கின்றன.

இறையனர் அகப்பொருள் உரையில் இசை நுணுக்கம் என்னும் நூல் இரண்டாம் சங்கத்துக்குரியதெனத் தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளது. வெகு காலத்துக்கு முன்பிருந்தே தமிழகத்தில் ஆயுள்வேத மருந்துவக்கலையானது தனித்தன்மையுடன் வளரத் தலைப்பட்டு விட்டது என்பதனை இதன்மூலம் நன்கு உறுதிப்படுத்தக் கூடியதாயுள்ளது.

நாடிப் பரிசோதனை

தமிழக ஆயுள்வேத முறைக்கே உரியதான மற்றுமோர் மருத்துவ நுட்பம் நாடிப்பரிசோதனை (Pulse test) யாகும். நோயை இனங்கண்டு கொள்வதற்காக மேற்கொள்ளப்பட வேண்டிய எட்டுவித பரிசோதனைகள் தமிழ் மருத்துவ நூலோரால் வலியுறுத்தப் பெற்றுள்ளன. மெய்க்குறி (Touch), நிரம், தொனி, விழி, நா, இருமலம் (மலம், சிறுநீர்) கைக்குறி (நாடி) என்பவையே அவையாகும். இந்த எட்டுவிதப் பரிசோதனைகளுள்ளும் 'நாடிப்பரிசோதனை' யே முதலாவதும் முக்கியமானதுமான இடத்தைப் பெற்றுள்ளது. கி. பி. 1300க்கு முற்பட்ட வடபாரத ஆயுள்வேத நூலெதுவும் நாடிப்பரிசோதனை முறைபற்றி எதனையும் குறிப்பிடவில்லை. அதே சமயம் பழந்தமிழ் மருத்துவ நூல்களில் 'நாடிப்பரிசோதனை' மிகவும் விரிவாகவும் விளக்கமாகவும் எடுத்துரைக்கப்பெற்றுள்ளது. ஆயுள்வேத நாடிப் பரிசோதனைமுறை தமிழக மருத்துவர்களின் கண்டுபிடிப்பேயாகும் என்பதனை இன்றைய இந்திய மருத்துவர்கள் பலரும் ஏற்றுக் கொண்டுள்ளனர்.

வாதம், பித்தம், கபம், ஆகிய முத்தோஷங்களும் நாடித் துடிப்பில் பிரதிபலிக்கப்படுமானால், நாடித் துடிப்பில் ஏற்படும் மாறுதல்களை அறிந்து கொள்வதன் மூலம் நோய் ஏற்படக் காரணமாயிருந்த தோஷத்தையும் அந்நோயின் இயல்பையும் தெரிந்துகொள்ள முடியும் என்பது தமிழக மருத்துவ நூலோரின் கொள்கையாகும். தமிழ் ஆயுள்வேத நூல்களில் மூலகை நாடிகளின் இயக்கமும் மயில், ஆமை, பாம்பு போன்ற விலங்குகளின் அசைவுகளை உவமையாகக் கொண்டு விளக்கப் பெற்றுள்ளன. வாத நாடி மயிலின் நடையினை ஒத்திருக்குமெனவும் பித்தநாடி ஆமையின் அசைவினை ஒத்ததாகவும் ஐய நாடி பாம்பினைப் போல் ஊருமெனவும் கூறப்படுகின்றது. மேற்காணும் உவமைகள் கி. பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த உரோம மருத்துவ நூலாசிரியரான கலென் (Galen) என்பவரின் நாடிகள் (Pulses) பற்றிய விளக்கத்தினைப் பெரிதும் ஒத்திருப்பதாகக் கூறப்படுகின்றது.

முன்று நாடிகளையும் முறையே Pulsus Myurus (மயில் நாடி?), pulsus dore cadisans (ஆடுபோல் தாவும் நாடி), pulsus fluctuscus (அலைபோல் அசையும் நாடி) எனக் கலென் வகுத்துக் கூறியுள்ளார். கிரேக்கரினதும் உரோமரினதும் மருத்துவக் கொள்கைகள் பாரதீக அராபியத் தொடர்புகள் வாயிலாகத் தமிழக மருத்துவர்களுக்குக் கிட்டியிருந்தல் கூடுமெனக் கருதுவோரும் உளர். ஆயினும், தமிழக மருத்துவத் துறையில் அராபிய தாக்கம் ஏற்படுவதற்கு முன்னரேயே நாடிப் பரிசோதனை முறை பற்றிய தெளிவான அறிவைத் தமிழக மருத்துவர்கள் கொண்டிருந்தனர் என்பதற்குப் போதிய சான்றுகள் காணப்படுகின்றன. இரச கற்பூரம், இரச செந்தூரம் முதலான பாதரச மருந்துகள் பற்றியும் அவற்றின் செய்முறைகள் பற்றியும் அராபியரிடமிருந்தே தமிழக மருத்துவர்கள் அறிந்துகொண்டனர் எனக் கருத இடமுண்டு. அபினி (Opium) அக்கரகாரம் (Pellitory root), மிருதார் சிங்கி (Black Lead) போன்ற மருந்துப் பொருட்கள் அராபியர் மூலமாகவே தமிழகத்திற்கு அறிமுகமாயின என்பதில் ஐயமில்லை. பிற காலச் சித்தர் நூல்களில் இடம் பெற்றுள்ள மேற்படி மருந்துப் பொருள்களின் பெயர்கள்

உண்மையில் அரசுப் பெயர்களாகவே இருத்தல் கண்டுகூடு. அதே சமயம், அபினி, அக்கரகாரம், மருதார்சிங்கி போன்ற மருந்துப் பொருள்களும், பதங்கமாதல், வடிகட்டுதல் போன்ற இரசாயனச் செய்முறைகள் மூலம் பெறப்படும் பாதரச மருந்துக் குளிகைகளும் அறவே இடம் பெற்றிராத பழைய தமிழ் மருந்துவ நூல்களில் 'நாடிப் பரிட்சாதனை' முறை மிகவும் விரிவான முறையில் விளக்கப் பெற்றிருப்பதைக் காண முடியும். 'நாடி' பற்றிய கொள்கைகள் தமிழக மருந்துவ நூலோருக்கே உரியன என்பதை மேற்கூறப்பட்ட சான்றுகள் வாயிலாக உறுதிப்படுத்த முடியும்.

கி. மு. முதலாம் நூற்றாண்டுக்கும் கி. பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டுக்கும் இடைப்பட்ட காலப்பகுதியிற் கிரேக்கம், உரோமாபுரி ஆகிய மேற்கு நாடுகளுடன் தமிழகம், வர்த்தகம் மற்றும் அரசியல் தொடர்புகளைக் கொண்டிருந்தமையை வரலாற்று ஆசிரியர்கள் உறுதிப்படுத்தியுள்ளனர். இக்காலப் பகுதியிலே தமிழகத்தில் யவனர் (உரோமரும் கிரேக்கரும்) குடியிருப்புகளும் இருந்துள்ளன. இந்தியையில் கிரேக்கம் மற்றும் உரோம அறிஞர்களின் கொள்கைகள் தமிழக நூலோருக்குக் கிட்டுவதோ தமிழக நூலோரின் கருத்துக்கள் உரோமரைச் சென்றடைவதோ கடினமாயிருந்திருக்கும் எனக் கருத முடியாது.

மருந்தும் மரமும்.

இந்தியாவில் மாத்திரமன்றிச் சீனம், எகிப்து, கிரேக்கம் ஆகிய பிறநாடுகளிலும் பின்பற்றப்பட்டு வந்த பண்டைய மருந்துவ முறைகளில் மருந்துகளாகப் பரிந்துரைக்கப் பெற்றவை பெரும்பாலும் தாவரங்களும் அவற்றின் விளைபொருள்களுமேயாகும்.

'புல்லும் மரனும் புதலும் பூடும்

வல்லியும் பெயர்க்கொடை மருந்தெனப்படுமே' எனப் பழந் தமிழ் நிகண்டு நூலான 'சேந்தன் திவாகரம்' எடுத்துரைக்கின்றது.

பண்டைய மருத்துவர்கள் மருந்து மூலிகைகளைக் கண்டறிந்து கொள்வதில் காட்டிய பேரார்வமே இன்றைய தாவரவியல் விஞ்ஞானத்துக்கு வித்திட்டது என்பதில் ஐயமில்லை. மருந்தாகப் பயன்படும் தாவரங்களை இனங்கண்டு கொள்ளும் வகையில் அவற்றுக்குத் தகுந்த பெயர்களை இடுதல் அவசியமானதாகும். தாவரங்களின் மருத்துவ முக்கியத்துவம் கருதியே அவற்றுக்குப் பெயரிடும் பழக்கம் ஆகியில் தோன்றியது எனக் கொள்ளலாம். சங்க இலக்கிய நூல்களில் நூற்றுக் கணக்கான தாவரங்களின் தூய தமிழ்ப் பெயர்களைக் காணக்கூடியதாயுள்ளது. ஆரிய அரசனுக்குத் தமிழ் அறிவிற்கு முகமாகக் கபிலர் யாத்த குறிஞ்சிப் பாட்டில் தொண்ணூற்றெட்டுத் தாவரங்களின் பெயர்கள் வரிசைக் கிரமத்தில் அழகுற எடுத்துரைக்கப் பெற்றுள்ளன.

'வள் இதழ்

ஒண் செங்காந்தள், ஆம்பல், அனிச்சம்
தண் கயற்குவளை, குறிஞ்சி, வெட்சி
செங்கொடி வேரி, தேமா, மணிச்சிகை
உரிது நாறு அவிழ் தொத்து உந்தாழ், கூவிளம்
எரிபுரை எறுழம், சுள்ளி, கூவிரம்
வடவனம், வாகை, வான் பூங்குடசம்
எருவை, செருவிளை, மணிப்பூங் கருவிளை
பயினி, வாலி, பல் இணர்க் குரவம்
பசும்பிடி, வகுளம், பல் இணர்க் காயா
விரிமலர் ஆவிரை, வேரல், சூரல்

குறி இப்பூளை. குறு நறுங் கண்ணீ
குறுகிலை, மருதம், விரி பூங்கோங்கம்
போங்கம், திலகம், தேங்கமழ் பாதிரி
செருந்தி, அதிரல், பெருந்தண் சண்பகம்
கரந்தை, குளவி, கடிக்கழ் கலிமா
தில்லை, பாலை கல் இவர் முல்லை
குல்லை, பிடவம், நீள் நறு நெய்தல்
தாழை, தவளம், முள் தாட் தாமரை
ஞாழல், மௌவல், நறுந்தண் கொகுடி
சேடல், செம்மல், சிறு செங்குரலி,
கோடல், கைதை, கொங்கு முதிர், நறுவழை
காஞ்சி, மணிக்கூலைக் கள்கமழ் நெய்தல்,
பாங்கர், மராஅம், பல்பூந்தணக்கம்
ஈங்கை, இலவம் தூங்கு இணர்க்கொன்றை
அநிம்பு, அமர் ஆத்தி, நெடுங்கொடி அவரை
பகன்றை, பலாசம் பல் பூங் பிண்டி
வஞ்சி, மித்திகம், சிந்து வாரம்
தூம்பை, துழாஅம், கடர்ப் பூந்தோன்றி
நந்தி, நறவம், நறும்புன்னுகம்
பாரம், பிரம், பைங்குருக்கத்தி
ஆரம், காழ்வம், கடிஇரும்புன்னீ
நரந்தம், நாகம், நள்ளிருள் நாறி
மா இருங் குருந்தம், வேங்கையும் பிறவும்
அரக்கு விரித்தன்ன பரு ஏர் அம் புழகுடன்
மால் அங்கு உடைய மலிவனம் மறுகி
வான் கண் கழிஇய அகல் அறைக்குவை இ'

குறிஞ்சி 11-61-95

கி. பி. எட்டாம் நூற்றாண்டுக்குரிய தமிழ் நிகண்டு நூலான 'சேந்தன் திவாகரம்' குறிஞ்சிப் பாட்டில் இடம் பெற்றுள்ள தாவரங்கள் பலவற்றினதும் பிறபெயர்களைத் தந்துள்ளது. இதன் மூலம் இத்தாவரங்களை இனங் கண்டு கொள்ளுதல் எளிதாக உள்ளது. * மேற்படி தாவரங்களில் பெரும்பாலானவை மருத்துவ முக்கியத்துவம் பெற்றவை என்பதை அவதானிக்க முடியும்.

மருத்து மூலிகைகளின் பெயர்கள் தமிழிலும் மலையாளத்திலும் ஒன்றாகவே இருப்பதைக் காணமுடியும். மேலும் தமிழ் மருத்துவ நூல்களில் இடம் பெற்றுள்ளனவும் தமிழகத்தில் இன்று வழக்கற்றுப் போய்விட்டனவுமான அநேக தாவரப் பெயர்கள் கேரளத்தில் இன்றும் வழக்கத்திலிருப்பதைக் காணலாம். பழந்தமிழ் மொழியானது இன்றைய மலையாளம், தமிழ் எனப் பிரிவதற்கு முன்னரேயே சேர, சோழ பாண்டிய நாடுகளை உள்ளடக்கிய காநிலத்துக்கே உரியதான மருத்துவ நூல்கள் யாவும் பழந்தமிழில் இருந்துள்ளன என்பதற்கு மேற்காணும் சான்றுகள் வலுவளிப்பனவாகும்.

* குடசம்; வகுளம், திலகம், சண்பகம் பலாசம், சிந்துவாரம் ஆகியன வடமொழிப் பெயர்களாகும். குடசம் என்பது குடசப்பாலைபையும் வகுளம் என்பது மகிழையும், திலகம் மஞ்சாடியையும், பலாசம் புன்முருங்கையையும், சிந்துவாரம் நொச்சியையும் குறிக்கும்.

சமணரும் பெளத்தரும்

4

கி. பி. 300 — கி. பி. 600

பிடகரும் தேரரும்

'சங்க காலம்' என்று அழைக்கப்பெறும் காலப் பகுதி கி. பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டின் முடிவடைகிறது. அடுத்து நிலவிய களப்பிரர் ஆட்சியின் முன்னூறு ஆண்டுகாலப் பகுதி தமிழக அரசியல் வரலாற்றில் ஓர் இருண்ட காலம் என வருணிக்கப்படுகிறது. இக்கால கட்டத்தில் தமிழகத்தின் கலாச்சாரப் போக்கிலும் பெரும் திருப்பம் ஏற்படுவதை அவதானிக்க முடிகிறது. இதற்கு முக்கிய காரணம் தமிழகத்தில் பெளத்தமும் சமணமும் ஆதிக்கம் பெற்றமையேயாகும்.

ஆரியர் தமது கலாச்சாரத்தைத் தென்னகத்தில் புகுத்துவதற்குக் கையாண்ட வழிமுறைகளையே சமணரும் பெளத்தரும் தாமும் பின்பற்றத் துணிந்தனர். தமிழ் மொழியை நன்கு பயின்று அம்மொழியில் பல்வேறு நூல்களையும் ஆக்கி அளித்தனர். தத்தமது மதக் கொள்கைகளை நேரடியாகவும் மறைமுகமாகவும் தமது நூல்களில் எடுத்துக் கூறி மக்கள் மனதில் பதிய வைத்தனர். திருக்குறள், சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை போன்ற நூல்கள் பலவும் இவ்வாறு எழுந்தனவேயாகும்.

பாமர மக்களின் நன்மதிப்பை பெற்றுக்கொள்ளும் பொருட்டுப் பண்டுதொட்டு மத நிறுவனங்களால் கையாளப்பட்டு வரும் ஒரு வழிமுறை அந்நிறுவனங்கள் வாயிலாக மக்களுக்கு சிறந்த மருத்துவ வசதிகளை அளிப்பதேயாகும். பெளத்தரும் சமணரும் தத்தமது மடாலயங்கள் மூலமாகப் பொதுமக்களுக்கு மருத்துவ சேவையினை அளித்து வந்தனர். பெரும்பாலான பெளத்த பிக்குகள் (தேரர்கள்) தாமே சிறந்த மருத்துவர்களாகவும் திகழ்ந்தனர். 'பிடகர்' என்னும் பெயர் 'திரிபிடகம்' உடையோரான பெளத்த பிக்குகளையே குறிப்பதாகும். ஆயினும் பிற்காலத்தில் இப்பெயர் மருத்துவரையும் குறிக்கும் ஒரு சொல்லாகக் கொள்ளப்பட்டமை ஈண்டு குறிப்பிடத் தக்கது. மருத்துவத் துறையில் 'பிடகர்' (பெளத்த பிக்குகள்) பெற்றிருந்த செல்வாக்கினையே இது உறுதிப்படுத்துவதாக உள்ளது.

தமிழ் மருத்துவ நூலோரில் 'தேரையர்' என்பார் பெரும் புகழ் பெற்றவராவர். 'தலைக்குத்தினால் பெரும் அவதியுற்ற மனிதன் ஒருவனின் மன்டை ஓட்டைப் பிளந்து, அங்கிருந்த தேரை ஒன்னை வெளியேற்றியதன் மூலம் அம்மனிதனைக் குணப்படுத்தியமையே 'தேரை

யர். என்னும் பெயர் இவருக்கு வரக் காரணமாயிற்று எனக் கூறுவோர் உளர். இதுபோன்ற தொரு சம்பவம் முதன் முதலில் கௌதம புத்தரின் சமகாலத்தவரும் சிறந்த மருத்துவருமான ஜீவகன் என்பாருடன் தொடர்புடையதாகவே கூறப்பட்டு வந்துள்ளது. ஆயினும் பிற்காலத்தில் இலங்கையில் புத்ததாச மன்னனுடனும் தமிழகத்தில் தேரையருடனும் மேற்படி சம்பவம் தொடர்புபடுத்தப் பெற்றது. கி. பி. 10 ஆம் நூற்றாண்டில் எழுந்த போஜப்பிரபந்தம் என்னும் நூலிலும் மேற்குறிப்பிட்டதைப் போன்றதொரு சம்பவம் விபரிக்கப்பட்டுள்ளதாகக் கூறப்படுகிறது. இதற்கிடையில் 'தேரையர்' என்பாரை ஒரு பெளத்த 'தேரர்' (பிக்கு) எனக் கொள்வதே ஏற்புடைத்தாகும். 'தேரர்' பிற்காலத்தில் 'தேரையர்' என வழங்கப் பெற்றார்.

இன்று 'தேரையர்' பெயரில் காணப்படும் தமிழ் மருத்துவ நூல்கள் அனைத்தையும் ஒருவரே இயற்றியுள்ளார் எனக் கொள்வதற்கில்லை. இவற்றுட் பல கி. பி. 13 ஆம் நூற்றாண்டுக்குப் பிற்பட்டனவாகத் தோற்றமளிக்கின்றன.

திரிகடுகம், சிறு பஞ்சமூலம், ஏலாதி.

பௌத்தரும் சமணரும் தாம் ஆக்கிய அறநூல்களுக்கும் மருந்துப் பெயர்களையே தலைப் புக்களாகக் கொடுத்துள்ளமை குறிப்பிடத் தக்கதாகும். சங்கமருவிய காலப்பகுதிக் குரிய மூன்று தமிழ் நூல்கள் திரிகடுகம், சிறு பஞ்சமூலம், ஏலாதி என்னும் பெயர்களை உடையனவாக உள்ளன. திரிகடுகம் என்பது சுக்கு, மிளகு, திப்பிலி ஆகிய மூன்று மருந்துப் பொருள்களையும் ஒருங்கே குறிக்கும் பெயராகும். திரிகடுகம் என்னும் அறநூலில் உள்ள வெண்பாக்கள் ஒவ்வொன்றும் மூன்று ஒழுக்க நெறிகளை எடுத்தியம்புவனவாக உள்ளன. உதாரணத்திற்கு ஒரு பாடலை இங்கு கவனிக்கலாம்.

அருந்ததிக் கற்பினார் தோளும் திருந்திய
தொல் குடியின் மாண்டார் தொடர்ச்சியும்—சொல்லின்
அரில் அகற்றும் கேள்வியார் நட்பும் இம்மூன்றும்
திரிகடுகம் போலும் மருந்து.

ஆயுள்வேத மருந்துகளுள் பெரிதும் இடம் பெறும் பத்து மூலிகைகளின் வேர்கள் 'தசமூலம்' எனப்படும். அவையாவன—

தமிழ்	சமஸ்கிருதம்	தமிழ்	சமஸ்கிருதம்
1. பேராமல்லி	ஸாலபர்ணி	6. கூவினை	வில்வ
2. சிற்றாமல்லி	பிரஸ்தபர்ணி	7. வாகை	சையோநாக
3. கண்டங்கத்தரி	கண்டகாரீ	8. பெருங்குமிழ்	கம்பாரீ
4. சிறு வழுதலை	வருஹதி	9. பாதிரி	பாடலா
5. நெருஞ்சில்	கோக்சர	10. முன்னை	கணிகாரிகா

மேற்கூறப்பட்டவற்றுள் முதல் ஐந்தும் சிறுபஞ்சமூலம் எனவும், இறுதி ஐந்தும் பெரும் பஞ்சமூலம் எனவும் அழைக்கப்படும்.

ஏலத்தை முதலாகக் கொண்டு செய்யப்படும் ஆயுள்வேத மருந்து ஏலாதி எனப்படும். ஏலம், இலவங்கம், சிறு நாவற்பூ, மிளகு, திப்பிலி, சுக்கு என்பவற்றை உள்ளடக்கியது இம் மருந்தாகும்.

உள்ளத்துப் பிணி தீர்க்கும் அறநூல்களுக்கு உடற்பிணி தீர்க்கும் மருந்துகளின் பெயர்களைச் சூட்ட முனைந்த நூலாசிரியர்கள் சாதாரண மக்களுக்கும் அறிமுகமான மருந்துப் பெயர்

களுள் தத்தம் நூல்களுக்குப் பொருத்தமானவற்றைத் தெரிந்து அவற்றை இட்டதன் மூலம் அவ்வாற நூல்கள் மக்களிடையே எளிதில் பரவவும் வழிவகுத்தனர். திரிகடுகம், ஏலாதி, சிறு பஞ்சமூலம் ஆகிய நூல்கள் சங்க மருவிய காலம் எனத் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றுசிரியர்கள் குறிப்பிடும் காலகட்டத்தைச் சேர்ந்தனவாகும். கி. பி. மூன்றாம் நூற்றாண்டிற்கும் கி. பி. ஆறாம் நூற்றாண்டிற்கும் இடைப்பட்ட இக்கால பகுதியில் ஆயுள்வேதமானது தமிழக மருத்துவ சேவையிலே தலையாய இடத்தைப் பெற்றுவிட்டமைக்கு இந்நூல்கள் தக்க சான்று பகர்வன வாகும்.

மருந்தென வேண்டாவாம் யாக்கைக்கு.

சங்க மருவிய காலத்துக்குரிய நூலான திருக்குறளில், 'மருந்து' என்னும் அதிகாரத்தில், ஆயுள்வேதத்தின், அடிப்படைக் கோட்பாடு, வைத்தியனின் கடமைகள், நோயனுபாது தவிர்க்கும் ஒழுக்க முறைகள் என்பவற்றை நூலாசிரியர் நன்கு விளக்கியுள்ளார்.

நோய் இன்னதென்று அறிந்து (Diagnosis), நோய் ஏற்பட்டதுக்கான காரணத்தை அறிந்து, அதனைத் தவிர்க்கும் வழியறிந்து அதற்கேற்ற மருத்துவம் செய்வதே ஒரு மருத்துவனின் கடமையாகும் என்பதைக் கீழ்க்காணும் குறள் எடுத்துரைக்கின்றது.

"நோய் நாடி நோய் முதல் நாடி அது தணிக்கும்
வாய் நாடி வாய்ப்பக் செயல்" (அதி 95, குறள் 948)

நோயற்ற வாழ்வு வாழ்வதற்கோர் அறிவுரையையும் வள்ளுவர் வளங்கியுள்ளார்.

'மருந்து என வேண்டாவாம் யாக்கைக்கு அருந்தியது
அற்றது போற்றி உணின்'. (அதி 95, குறள் 942)

என்பதே வள்ளுவர் தரும் அறிவுரையாகும். நோய் வந்தபின் மருத்துவரை நாடுவதிலும் நோய்க்கு இடம் கொடாது வாழ்வதே சிறந்தது. அற்றது போற்றி (முன் உண்ட உணவு செரித்ததை அறிந்து) உண்பதும் அற்றால் அளவு அறிந்து உண்பதும் நோய்களைத் தவிர்த்துக் கொள்ளப் பெரிதும் உதவும், என்பது வள்ளுவரின் கருத்தாகும்.

ஆயுள்வேத மருத்துவ முறையில் உணவுக் கட்டுப்பாடு மிக முக்கியமானதோர் அங்கமாகும். மருந்து உட்கொள்ளும் நாட்களில் குறிப்பிட்ட சில உணவு வகைகளையும் பதார்த்தங்களையும் தவிர்க்கும்படி நோயாளி கேட்டுக் கொள்ளப்படுவது வழக்கம். கி. பி. 630க்கும் கி. பி. 643க்கும் இடைப்பட்ட காலப்பகுதியில் இந்தியாவிலும் இலங்கையிலும் பயணம் மேற்கொண்ட சீன யாத்திரிகர் யுவான்-சுவாங் அக்கால இந்திய நோய்ச் சிகிச்சை முறை பற்றிப் பின் வருமாறு குறிப்பிட்டுள்ளார்.

"நோயாளி ஒருவனுக்குச் சிகிச்சையளிக்கப்படுமுன்னர் ஏழு நாட்களுக்கு விரதம் அனுட்டிக்கும்படி கேட்டுக்கொள்ளப் படுகின்றான். அவ்வேழு நாட்களுக்குப் பின்னரும் நோய் நீடிக்காமாயின் அந்நோயாளிக்கு மருந்து கொடுக்கப்படுகின்றது. அநேகமாக நோயாளி பட்டினி இருக்கும் ஏழு நாட்களுக்குள் நோய் தானாகவே மாறிவிடுவதுமுண்டு".

யுவான்-சுவாங் அவதானித்த சிகிச்சை முறை வள்ளுவரின் கருத்தைப் பெரிதும் ஒட்டியிருப்பதை நோக்கலாம்.

திருக்குறள், திரிகடுகம், சிறுபஞ்சமூலம், ஏலாதி முதலிய நூல்களை ஆக்கிய புலவர்கள் சமண, பௌத்த மதங்களைச் சேர்ந்தவராக இருந்தமை குறிப்பிடத் தக்கது. சமணரும், பௌத்தரும் மருத்துவக் கலைக்கு அளித்த முக்கியத்துவத்தை இதன் மூலம் ஓரளவு ஊகித்தறிந்து கொள்ள முடியும்.

கி. பி. 6ஆம் நூ. — கி. பி. 9ஆம் நூ.

வேதியர் கையில் ஆயுள்வேதம்

தமிழகத்தின் பெரும்பகுதி பல்லவர் ஆட்சிக் குட்பட்டிருந்த காலப்பகுதியிலே தமிழ்க் கலைகளுக்கு ஆரிய வடிவம் கொடுக்கும் முயற்சி தீவிரமாக்கப் பெற்றது. தமிழகத்தில் ஆரிய அந்தணரின் தும் வடமொழியினதும் முதன்மையை நிலைநாட்டப் பெரும் பிரயத்தனங்கள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. தமிழ்மொழியின் வளத்துக்கும் தமிழ் நாட்டின் கலைச்சிறப்புக்களுக்கும் பூம்ப முனியாகிய அகஸ்தியரே காரணம் கற்பிக்கப்பெற்றார். அகஸ்தியர் கோத்திரத்துக்குரிய வர்களைத் தம்மைக் கூறிக்கொண்ட அந்தணப் புலவர்களின் நூல்கள் அனைத்தும் அகஸ்திய மாமுனிவருக்கு உரியனவாகவே கொள்ளப் பெற்றன. பல்லவப் பேரரசு வலிமையுடன் திகழ்ந்த காலத்திலே தமிழகத்தின் ஒரு பகுதியை ஆண்டு கொண்டிருந்த பாண்டிய மன்னரும் கூட அகஸ்தியரின் பெருமையினை ஏற்றுக் கொண்டதோடு அவரைத் தம் முன்னோருடன் தொடர்புபடுத்திக் கொள்ளவும் விழைந்தனர். இக்காலப் பாண்டியர் சாசனங்களிற் பாண்டியமுன்னோர் அகஸ்தியரைக் குருவாகப் பெற்றமை குறித்தும் அவருடன் தமிழாராய்ந்தமை குறித்தும் கூறப்படுகிறது. பல்லவர் ஆட்சிக் காலத்தில் அகஸ்தியர் புகழ் தமிழகத்துடன் நின்று விடாது கடல்கடந்த தென்கிழக்கு ஆசிய நாடுகளிலும் பரவியிருப்பதை அவதானிக்க முடிகிறது. தமிழகத்துக்கு ஆயுள்வேதம் முதலான அருங்கலைகளை உபகரித்தவர் அகஸ்தியரே என்னும் பிற்காலத்தவரின் நம்பிக்கைக்கு இக்காலப் பகுதியிலேயே அத்திவாரம் இடம்பெற்றது எனலாம்.

கி.பி. 7-ஆம் நூற்றாண்டளவில் சமண, பௌத்த சமயங்களின் வீழ்ச்சியுடன் தமிழகத்தில் வேதியர் மீண்டும் சமுதாயத்தில் முதன்மைபெற்றவகுப்பாகத் திகழும் வரம்பினைப்பெற்றனர். சங்ககால அந்தணரைப் போலல்லாது பல்லவர்கால வேதியர் தம்மை ஓர் தனிப்பட்ட உயர்வகுப்பாகக் காட்டிக் கொள்ளப் பெரிதும் விழைந்தனர். இதனடிப்படையில் வடமொழியின் சிறப்பினைப் பெரிதும் வலியுறுத்தியதோடு அம்மொழிக் கல்வினைத் தமது வகுப்பினருக்கே உரியதாகவும் ஆக்கிக்கொண்டனர். பல்லவ அரசினரும் வடமொழியினையே தமது ஆட்சி மொழியாக அங்கீகரித்தனர். இதன்விளைவாகக் கல்விற் கரையிலாத காஞ்சி மாநகரிலும் ஏனைய இடங்களிலும் இருந்த கல்லூரிகளில் வடமொழியே போதனா மொழியாக விளங்கியதோடு அத்தனையும் அரசகுலத்தினருமே இக்கல்லூரிகளில் கல்வி பெறும் வாய்ப்பினைப் பெற்றனர்.

ஆயுள்வேத மருந்துவக்கலை வடமொழிப் புலமை பெற்ற அந்தண வகுப்பினருக்கே உரியதாகும் நிலை ஏற்பட்டது. மருத்துவ சாலைகளின் பொறுப்பாளராகவும், தலைமை மருந்து வர்களாகவும் திகழும் வாய்ப்பினை வேதம் கற்ற பட்டர்களே பெற்றனர். அந்தணருக்கென உருவாக்கப் பெற்ற பிரமதேய சிற்றூர்களும் கோவில்களுக்கென ஒதுக்கப்பெற்ற தேவதானச் சிற்றூர்களுமே மருந்துச் செடிகளைப் பயிரிடும் உரிமை பெற்றிருந்தன. ஏனைய சிற்றூர்கள் இவற்றைப் பயிடுவதற்கு 'நடுவரி' செலுத்தி அரசினரிடம் அனுமதி பெறவேண்டியிருந்தது. மருந்துச் செடிகளைப் பயிரிடவும் விற்பதற்குமான அனுமதிபெறச் செலுத்தப்பட்ட தொகை 'காணம்' எனப்பட்டது. இவ்வாறு காணம் செலுத்தப்பட வேண்டியிருந்த மருந்துச் செடிகளுள் இருவேரி (இருவேரிக் காணம்), செங்கொடிவேரி (செங்கொடிக்காணம்), கரிசிவாங்கண்ணி (கண்ணிட்டுக் காணம்) குவளை (குவளைக்காணம்), செங்கழுநீர் (செங்கழுநீர்க்காணம்), கல்லால் (கல்லால்காணம்), மருக்கொழுந்து என்பன அடங்கியிருந்தன. 1

சீனத் தொடர்பும் அதன் தாக்கமும்

பல்லவர் ஆட்சிக் காலத்தில் நடுவரி செலுத்த வேண்டியிருந்த மருந்துச் செடிகளுள் மருக்கொழுந்தும் ஒன்று என்பதை அவதானித்தோம். சங்க இலக்கியங்களில் இடம்பெற்றிராத இம்மூலிகை கி.பி. எட்டாம் நூற்றாண்டுக் குரிய தெனக்கருதப்படும் தமிழ் நிகண்டு நூலான சேந்தன் திவாகரத்தில் இடம்பெற்றிருப்பதைக் காணலாம் சீனதேசத்துக்கு உரியதான மருக்கொழுந்து பல்லவர் ஆட்சிகாலத்தில் இங்கு கொண்டுவரப்பெற்றுப் பயிரிடப்பெற்றது எனலாம் மருக்கொழுந்து மட்டுமல்லாது நேர்வாளம், சித்தரத்தை, சீனவேர் ஆகிய வேறுபல மூலிகைகளும் பாதரசம் (Mercury), சீனக்காரம் (Alum), நவச்சாரம், வெடியுப்பு போன்ற இரசாயனப் பொருள்களும் சீன மூலமாகவே தமிழக மருத்துவர்களுக்கு அறிமுகமாயிருந்தல் கூடும்.

இராசசிம்மன் (கி.பி 680-720) என்னும் பல்லவப் பேரரசன் காலத்தில் சீனத்துக்கும் தமிழ் நாட்டுக்கும் இடையில் நெருங்கிய வாணிகத் தொடர்பு நிலவியிருப்பதற்கான சான்றுகள் உள. இராசசிம்மன் அக்காலத் துறைமுகப் பட்டினங்களுள் ஒன்றான நாகப்பட்டினத்தில் சீனவணிகர் பொருட்டுப் புத்தகோவில் ஒன்றைக் கட்டுவீத்தான் என்றும் இதன்மூலம் சீனப் பேரரசனின் நன்மதிப்பைப் பெற்றான் என்றும் சாசனம் ஒன்றின் மூலமாக அறிய முடிகிறது. 2 இக்காலப் பகுதியில் வாணிக நோக்கில் மட்டுமல்லாது சமயம் தத்துவம், மருத்துவம், இரசவாதம் (Alchemy) போன்ற பல துறைகளிலும் இந்திய அறிஞர்களின் கொள்கைகளையும் கண்டு பிடிப்புக்களையும் பற்றி அறிந்து கொள்ளும் பொருட்டும் சீன ஆராய்ச்சியாளர் பலர் இந்தியாவுக்கு வருகை தந்துள்ளனர். சீனத் தொடர்பின் பலனாகத் தமிழகமும் பல புதிய விடயங்களைக் குறிப்பாக மருத்துவம், இரசவாதம் ஆகிய துறைகளில் அறிந்து கொண்டிருக்க வாய்ப்பிருந்துள்ளது என்பதை மறுப்பதற்கில்லை.

இச் சந்தர்ப்பத்தில் தமிழகத்தின் மருத்துவச் சித்தர்களுள் தலைகிறந்தவராக எண்ணப்படும் போகர் என்பார் பற்றிய செவி வழிச் செய்தி யொன்றினை நினைவு கூருவது பொருத்த முடைத்து எனக் கருதுகிறேன். பிற்காலச் சித்தர் நூல்களில் மட்டுமல்லாது தமிழ் அகராதி களிலும் இவர் பற்றித் தெரிவிக்கப்படும் செய்தி போகர் ஒரு சீனராவர் என்பதாகும்.

'போகர் ஒரு சித்தர், இவர் சாதியிற் சீனர், புத்த சமயத்தவர், ஆசிரமத்தால் துறவி. சீன தேயத்திலிருந்து பாரத நாட்டுக்கு வந்து பாடலிபுரம், காயா முதலியவிடங்களைத் தரிசித்துக் கொண்டு தட்சண தேசத்திலும் சோழ, பாண்டி நாடுகளுக்குச் சென்று

1. Minakshi C. Administration and Social life under the Pallavas P. 151-153.

2. S I. I. vol. ii. Part iii. pp. 109, 110.

அங்கே நெடுங்காலம் வசித்து, ஆங்காங்கு பண்டிதர்களிடத்திலே தாம் அறியாதவற்றைக் கற்றும அவரறியாதவைகளை அவருக்குக் கற்பித்தும் மீண்டும் சினதேசத்தை அடைந்தனர். இவரிடத்தில் வைத்தியம் கற்ற மாணாக்கர் ஒருவர் அவர் கூறிய முறைகளைச் செய்யுஞ்ஞவாகப் பாடிப் 'போகர் நூல்' எனப் பெயர் புனைந்தார்.❖

போகர் பெயரில் இன்று அநேக மருத்துவ நூல்கள் காணப்படுவதானது இவரது பெயர் தமிழகத்தில் அடைந்திருந்த பிரபல்யத்தையே சுட்டுவதாக உள்ளது. போகர் தமிழகத்தில் வாழ்ந்த காலப்பகுதியினைத் திட்ட வட்டமாக அறிந்துகொள்ள முடியாவிடினும், இவர் திருமூலரின் சீடர்களுள் ஒருவரான காலாங்கி என்பாரிடம் கல்வி பயின்றார் என்னும் விபரத்தை இன்றுள்ள சித்த நூல்களில் காணலாம்.¹ திருமூலரின் காலம் கி. பி. 7ஆம் நூற்றாண்டெனக் கொள்ளப்படுமாதலால் போகர் தமிழகத்தில் வாழ்ந்த காலப் பகுதியையும் அதற்குச் சமீபமாகவே கொள்ளுதல் வேண்டும். இக்காலப் பகுதியில் சீனாவிருந்து தமிழகம் வந்த சீன அறிஞர்கள் பலராவர். இவர்களுள் யுவான்-சுவாங் (கி. பி. 630—643), இற்-சிங் (கி. பி. 671—695), வங்-யுவான்-லெ (கி. பி. 648), யுவான்-சாஓ (கி. பி. 664) ஆகியோர் குறிப்பிடத் தக்கோராவர்.

யுவான்-சுவாங், இற்-சிங் ஆகியோர் பற்றி ஏற்கெனவே குறிப்பிட்டுள்ளோம். கி. பி. 648 ஆம் ஆண்டில் இந்தியா வந்த வங்-யுவான்-லெ (Wang-Hsuan-Tse) என்பார் நா-லோமி-லெ-பொ (Na-lo-mei-so-po) என்னும் பெயருடைய இந்திய இரசவாதியைச் சீனாவுக்கு அனுப்பி வைத்ததாகவும் ஆயுளை நீடிக்கும் மருந்துகளைச் செய்யுமாறு சீனப் பேரரசர் அவ்விந்தியரைச் கேட்டுக்கொண்டதாகவும் தெரிவிக்கப்படுகிறது.²

கி. பி. 664 ஆம் ஆண்டளவில் சீனப் பேரரசரின் ஆணையின் பேரில் யுவான்-சாஓ (Hsuan-Ch'ao) என்னும் சீனத் துறவி புகழ்பெற்ற இந்திய மருத்துவர்களையும் இரசவாதிகளையும் சந்திக்கும் பொருட்டும் மருந்து மூலிகைகளைச் சேகரிக்கும் பொருட்டும் இந்தியாவுக்குப் பயணம் மேற்கொண்டதாகவும், இந்தியா சென்ற இச்சீனர் ஸோ-பொ-மீ (So-Po-Mei) என்னும் பெயருடைய இந்தியச் சித்தரைச் சந்தித்து அவரைச் சீனாவுக்கு அனுப்பி வைத்தார் என்றும் பின்னர் தாம் தொடர்ந்து மருந்து மூலிகைகள் பற்றிய ஆராய்ச்சினை இந்தியாவில் மேற்கொண்டார் என்றும் மற்றுமோர் சீன வரலாற்றுக் குறிப்புத் தெரிவிக்கின்றது.³

❖ போகர் பெயரில் இன்று பல தமிழ் மருத்துவ நூல்கள் காணப்படினும் இவற்றுள் எத்தையும் கி. பி. 16ம் நூற்றாண்டுக்கு முற்பட்டதெனக் கொள்வதற்கில்லை. இந்நிலையில் மேற்படி நூல்களைப் போகரிடம் வைத்தியம் கற்ற மாணாக்கர் ஒருவர் எழுதியுள்ளார் என்னும் கூற்றுப் பொருத்தமற்றதாகத் தோன்றுகின்றது. சித்தர் மருத்துவ முறைகள் தமிழகத்தில் நெடுங்காலமாகக் குரு, சீட வழி முறையாகவே நிலைத்து வந்துள்ளன. மிகவும் பிற்காலத்திலேயே இவை தமிழ் நூல் வடிவம் பெற்றன.

1. "மந்திரம் பெற்ற வழிமுறை மாலாங்கள்
இந்திரன் பிரமன் சோமன் உருத்திரன்
கந்துருக் காலாங்கி கஞ்ச மலையேனாடு
இந்த எழுவுரும் என் வழியாமே—துருமந்திரம்"

"கேள்பா மூலருக்குக் காலாங்கி பிள்ளை
கெடிதான காலாங்கி மைந்தன் போகர்"—சட்டமுனி பாடல்

2. Yu-Yang-Tsa-Tsu of Tuan ch'eng shih (A. D. 863)4.
3. T'ung chin Kang Mu of Chu-Hsi (A. D. 11th Century)4.
4. Ho Peng Yoke. 'Indian Science in East Asia'-Proc. of the 1st International Conference Seminar of Tamil Studies Kuala Lumpur-Malaysia-April, 1966

மேலே எடுத்துக் காட்டப்பெற்ற சீன வரலாற்றுக் குறிப்புக்கள் போகர் பற்றிய செவி வழிச் செய்திகளுக்கு வலுவூட்டுவனவாக உள்ளன. அபூர்வ மூலிகைகளைக் கொண்டு ஆயுளை நீடிக்கும் மருந்துகளைச் செய்வதில் இந்திய மருத்துவர்களுக்கு இருந்த ஆற்றலில் சீனர் நம்பிக்கை கொண்டிருந்தனர். மேலும் இம்மருந்துகளுக்குச் செம்பைப் பொன்னாக்கும் சக்தியும் இருப்பதாக அவர்கள் நம்பினர். இந்திய மருத்துவர்களினதும் இரசவாதிகளினதும் கண்டு பிடிப்புக்கள் பற்றியும் மருந்து மூலிகைகள் பற்றியும் அறிந்து கொள்வதில் சீனர்கள் காட்டிய பேராள்வத்துக்கு இத்தகைய நம்பிக்கைகளே காரணமாகும். தமிழகச் சித்தர்மருத்துவக் கலையின் வளர்ச்சிக்குச் சீனத் தொடர்பு உறுதுணையாக இருந்துள்ளது என்பதில் ஐயமில்லை. இதுபற்றிப் பிறிதோர் இடத்தில் விரிவாக ஆராய்வேராம்.

சோழராட்சிக் காலத்திலே தமிழக மருத்துவ சேவை.

6

வீரசோழன் ஆதுல சாலை

கி. பி. 11ஆம் நூற்றாண்டளவில் பாரம்பரிய ஆயுள்வேத மருத்துவ முறையில் அடிப் படையில் பொதுமக்களுக்கு அளிக்கப்பட்ட மருத்துவ சேவைபற்றி அறியச் சில தகவல்கள் கிடைக்கின்றன. சோழப் பேரரசர்களின் ஆட்சிக் காலத்துக்குரியனவாகக் கிடைத்துள்ள கல் வெட்டுக்கள் சிலவற்றிலிருந்து இத்தகவல்களைப் பெற்றுக்கொள்ள முடிகின்றது. வீரசோழன் (கி. பி. 1,063-1,069) ஆட்சிக் காலத்துக்குரிய திருமுக்கூடற் கோயிற் சாசனம் அக்காலப் பகுதியில் 'வீரசோழன் ஆதுலசாலை' எனப் பெயர்கொண்ட வைத்தியசாலை பற்றிய அதிகமான விபரங்களைத் தந்துள்ளது. (ஆதுலர் என்பது சமஸ்கிருதத்தில் நோயாளரைக் குறிக்கும் சொல்லாகும்).

திருமுக்கூடற் கோயிற் சாசனம் தெரிவிக்கும் வீரசோழன் ஆதுலசாலையில் பதினைந்து நோயாளர் படுப்பதற்கே ஒழுங்குகள் செய்யப்பட்டமையைக் கவனிக்கையில் அது ஒரு சிறிய அளவிலான வைத்திய சாலையாக இருந்திருக்கிறதெனக் கொள்ள முடியும். இவ் வைத்திய சாலையின் அதிகாரிகளுள் ஒருவனாக 'வைத்தியம் சொல்வோன்' குறிப்பிடப்படுகின்றான். இப்பதவிப் பெயரைக் கொண்டு நோக்கும்போது, தற்காலத்தில் 'டாக்டர்' என அழைக்கப்படும் வைத்திய அதிகாரியை இங்கு குறிப்பிடப்படும் 'வைத்தியம் சொல்வோன்' ஒத்திருந்தான் எனக் கூறலாம். இவ்வதிகாரிக்கு அளிக்கப்பட்ட, ஏனையோரிலும் பார்க்கக் கூடுதலான வேதனம் எமது மேற்படி கருத்தை மேலும் உறுதிப்படுத்துவதாக அமைகின்றது. வீரசோழன் ஆதுலசாலையில் வைத்தியம் சொல்வோனாக இருந்தவனின் பெயர் 'ஆலம் பாக்கத்துச் சவரண கோதண்டராம அஸ்வத்தாம பட்டன்' என்பதாகும். வேதம் கற்ற பிராமணனே 'பட்டன்' என அழைக்கப்பட்டான் என்பதை இச் சந்தர்ப்பத்தில் நாம் கவனத்தில் கொள்ளலாம்.

வைத்தியம் சொல்வோனுக்கு அடுத்த தரத்தில் இருந்தவன் 'பரியாரம் பண்ணுவோன்' என அழைக்கப்பட்டவனாவான். தற்கால 'அப்போத்திகரி'க்கு உரிய அந்தஸ்தை இவன் பெற்றிருக்கலாம் என்ற கருத்து தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளது. ஆயுள்வேதம் முறைப்படி கற்றுத் தேர்ந்த வைத்தியம் சொல்வோன் நோயை நிதானித்து அதற்கேற்ற வைத்தியத்தை எடுத்துச்

சொல்லப் பரியாரம் பண்ணுவோன் அந்தெறிப்படுத்தலை ஏற்று நோயாளியைப் பரிசீலித்திருக்கலாம். இவர்களுடன் கூடவே பரியாரம் பண்ணி மருந்திடும் பெண்களும் இருந்தனர். நோயாளர்க்கு உணவு மற்றும் இலாமிச்சம், ஏலரிசி என்பன சேர்க்கப்பட்ட தூய்மையான நீர் என்பவற்றைக் கொடுப்பதற்குப் பணியாள் ஒருவனும் நியமிக்கப்பட்டிருந்தான்.

வீரசோழன் ஆதுலசாலையில் அறுவைச் சிகிச்சை பெறுபவனும் இருந்தான் என்பதைச் 'சல்லியக் கிரியை பண்ணுவான்' பற்றிய விபரங்கள் தெரிவிக்கின்றன. தமிழகத்தில் மேற்கொள்ளப்பட்ட அறுவைச் சிகிச்சை பற்றிய தகவல்களைத் தமிழ் இலக்கியங்கள் வாயிலாகவும் அறிந்துகொள்ள முடியும்.

“உடலினுட் றேன்றிற் றென்றை அறுத்ததன் உதிரம் ஊற்றிச்

கடலுறச் சுட்டு வேரோர் மருந்தினுற் துயரம் தீர்வர்” (கம்பராமாயணம்)

கி. பி. 12ம் நூற்றாண்டுக்குரிய தமிழ் இலக்கியமான கம்பராமாயணம் அக்காலத்தில் மேற்கொள்ளப்பட்ட ஓர் அறுவைச் சிகிச்சை பற்றி மேற்கண்டவாறு எடுத்துரைக்கின்றது. வீரசோழன் ஆதுலசாலையில் சல்லியக் கிரியை பண்ணுவானுக்கு உதவி புரிய நாவிதன் ஒருவனும் நோயாளியின் துணிகளைச் சுத்தம் செய்ய 'ஏரங்கெரல்வி' ஒருவனும் நியமிக்கப்பட்டிருந்தனர். இவர்களைத் தவிர அவ்வாதுல சாலையிற் காவலுக்குத் 'திருமெய்காவல்' ஒருவனும் நியமிக்கப்பட்டிருந்தான். சோழப் பேரரசர்கள் தமது குடிமக்களுக்கு வழங்கிய சிறந்த மருத்துவ சேவைக்கு வீரசோழன் ஆதுலசாலை தக்கதோர் எடுத்துக் காட்டாகும்.

வைத்தியம் சொல்வோனும் சல்லியக் கிரியை பண்ணுவோனும்.

வீரசோழன் ஆதுலசாலையிற் கடமை புரிந்த ஊழியர்களுக்கு அளிக்கப்பட்ட ஊதியம் பற்றியும் திருமுக்கூடற் சாசனம் தகவல்களைத் தருகின்றது. அத்தகவல்களின்படி, அச்சாலையைச் சேர்ந்த சல்லியக் கிரியை பண்ணுவோனுக்கு அளிக்கப்பட்ட ஊதியம் ஏனைய-அதாவது வைத்தியம் சொல்வோன், பரியாரம் பண்ணுவோன் போன்ற ஊழியர்கட்கு அளிக்கப்பட்ட ஊதியத்திலும் குறைவானதாகும். இக்காலத்தில் வைத்தியனுக்கும் அறுவைச் சிகிச்சை செய்வோனுக்கும் (Surgeon) இடையில் ஊதிய வேறுபாடு காட்டப்படுவதில்லை. அவ்வாறாயின் அக்காலத்தில், ஆகக் குறைந்தது இக்கல்வெட்டுப் பொறிக்கப்பட்ட பதினேராம் நூற்றாண்டளவில் வைத்தியனுக்கும் அறுவைச் சிகிச்சை செய்வோனுக்கும் ஊதிய அடிப்படையில் வேறுபாடு காட்டப்பட்டமைக்கான காரணம் என்ன என்ற கேள்வி எழுகின்றது. இத்தகைய கேள்வி ஒன்றுக்கு நேரடியான பதில் தரத்தக்க விதத்தில் நமக்குத் தகவல்கள் எதுவும் கிடைக்கவில்லை. இருந்தும் அங்குமிங்குமாக எமக்குக் கிடைக்கும் சில தரவுகளை வைத்துக்கொண்டு பொதுவான விளக்கம் ஒன்றை மேற்படி வினாவுக்காகக் கொடுக்க முடியும்.

அனேகமாக இக்காலமளவிலும் இதற்கு முற்படவும் பிற்பட்ட காலங்களிலும் பிராமண வகுப்பினரே வைத்தியத் துறையிற் கவனம் செலுத்தியவர்களாகக் காணப்படுகின்றார்கள். அதே சமயம், சல்லியக் கிரியைத் துறை வைத்தியத் துறையுடன் தொடர்பு கொண்டதாக இருந்தாலும், பிராமணர் அல்லாத வகுப்பினரால் மட்டுமே அது செய்யப்பட்டு வந்திருக்கலாமென நிச்சயிப்பதற்குப் பல ஆதாரங்கள் காணப்படுகின்றன. பண்டுதொட்டு வைத்தியம், சல்லியக் கிரியை ஆகிய இவ்விரு துறைகள் பற்றிய ஆராய்ச்சிகளும் பக்கம் பக்கமாக வெவ்வேறு பிரிவினரால் மேற்கொள்ளப்பட்டு வந்துள்ளன. இவ்வாறு இரு வேறுபட்ட பிரிவுகளாக இவை இயங்கியமையை அறிய முடிந்தாலும் இப்பிரிவுகள் எப்போதென்று வரையறுக்கப்பட்டன என்பதை அறிதல் கஷ்டமாகும். சரக சம்ஹிதவின் தோற்றத்திற்கு முன்பிருந்தே இவ்விரு துறைகளும் வெவ்வேறு பிரிவினரால் மேற்கொள்ளப்பட்டு வந்துள்ளமை பற்றி ஏலவே குறிப்பிட்டுள்ளோம். வைத்தியத் துறையைப் பிராமண வகுப்பினர் கவனித்து வந்த அதே நேரத்தில் சல்லி

யக் கிரியைத் துறையைப் பிராமணர் அல்லாத வகுப்பினர் கவனித்து வந்துள்ளனர். பிராமணர் அல்லாத அரச குலத்தவரும் பிறரும் சல்லியக் கிரியைத் துறையில் ஆற்றல் பெற்றிருந்தமை நமது மேற்படி கூற்றுக்கு வலுவூட்டுவதாக அமைகின்றது.*

இந்தவிடத்தில் இயல்பாக எழுகின்ற இன்னோர் கேள்வி, பிராமண வகுப்பினர் சல்லியக் கிரியைத் துறையிலே தம்மை ஏன் ஈடுபடுத்தவில்லை என்பதாகும். இவ்வினாவுக்கும் நேரடியான பதில் கொடுக்கக்கூடிய விதத்திலே தகவல்கள் கிடைக்கவில்லை. இருந்தும் தொழிலின் தன்மையைப் பொறுத்து அதற்கோர் விளக்கத்தைக் கொடுக்கலாம். சல்லியக் கிரியையின் போது இரத்தம் சிந்துதல், புண்பட்ட, மேனியைத் தீண்டல் ஆகியன சம்பந்தப்படுவதால் அதனை ஓர் இழிவான தொழிலாகக் கருதிப் பிராமணர் செய்ய மறுத்திருக்கலாம். இத்தகைய விளக்கம் ஒன்றை உறுதிப்படுத்த மற்றுமோர் வரலாற்றுச் சம்பவத்தை எடுத்துக் காட்ட முடியும். கி. பி. 1,163ல் ஏற்படுத்தப்பட்ட போப்போல் பிரகடனத்தின்படி ஐரோப்பாவில் மதகுருமார் இரத்தம் சிந்தும் தொழில் புரிவதற்குத் தடை விதிக்கப்பட்டதன் விளைவாக அறுவைச் சிகிச்சை சிகை அலங்கரிப்போரிடம் விடப்பட்டது என அறிய முடிகின்றது. இங்கும் சல்லியக் கிரியைப் பிறரிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டமைக்கு இரத்தம் சிந்தும் தொழிலாக அது காணப்பட்டமையே காரணம் எனக் கூறலாம். பிற்பட்ட காலம்வரை வைத்தியத் துறையில் சல்லியக் கிரியைத் தொழில் தரக் குறைவானதொரு தொழிலாகக் கருதப்பட்டமைக்கும் இதுவே காரணமாகும்.*
இத்தகைய எமது விளக்கம் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டால், வைத்தியம் சொல்வோனுக்கும் சல்லியக் கிரியை பண்ணுவோனுக்கும் ஊதியத்தில் குறிப்பிடத்தக்க வேறுபாடு காணப்பட்டமைக்கு சல்லியக் கிரியை இழிவான தொழில் எனக் கருதப்பட்டு அது பிராமணரல்லாத வேறு வகுப்பினரால் செய்யப்பட்டு வந்தமையே காரணம் எனலாம்.

சோழர்கால மருந்துகள்

மேலே நாம் கவனித்த திருமுக்கூடற் கோயிற் சாசனம், வீரசோழன் ஆதுலசாலையில் வைக்கப்பட்டிருந்த மருந்துகள் பற்றிய விபரங்களையும் தந்துள்ளது. முப்பது காசுக்கு வாங்கி வைக்கப்பட்டிருந்த ஒரு வருடத்துக்குத் தேவையான மருந்துகளின் பட்டியலில் பின்வருவன காணப்படுகின்றன.

பிராஹ்மியம்
கடும்பூரி
வாசஹிதகி
தஸமுலஹிதகி

உத்தமகர்ணாதி தைலம்
பில்வாநி கிரிதம்
மண்டிர வாகம்
திரவத்தி

* தன்வந்தரிய சம்பிரதாயமெனப்படும் சல்லியக் கிரியையின் பிதாவான தன்வந்தரி அரச குலத்தைச் சேர்ந்தவரென்றும் காசி ராஜாகுடிய தன்வந்தரியின் மகனே சுஸ்ருதர் என்றும் கூறப்படுவது நம் கவனத்தை ஈர்க்கக் கூடியதாகும்.

*
இந்தியாவில் மட்டுமன்றி ஐரோப்பாவிலும் அறுவைச் சிகிச்சைத் தொழில் புரிவோருக்கு உரிய கௌரவம் அளிக்கப்படாத ஒரு நிலையினையே நாம் காண்கிறோம். இங்கிலாந்தில் நான்காம் எட்வர்ட் (கி. பி. 1,462) அரசரின் காலத்தில் நாவிதர்கள் சங்கமும், அறுவைச் சிகிச்சையாளர் சங்கமும் ஒன்றிணைக்கப்பட்டது. கி. பி. 1,745ஆம் ஆண்டிலேயே இவ்விரு சங்கங்களும் வெவ்வேறாகப் பிரிக்கப்பட்டன. எனினும் கி. பி. 1,800 வரை Royal College of Surgeon என்றழைக்கப்படும் அறுவைச் சிகிச்சையாளர் சங்கம் அங்கீகாரம் பெறவில்லை. இங்கிலாந்தில் வைத்தியர்களை 'டொக்டர்' (Dr.) என்றும், அறுவைச் சிகிச்சையாளரை 'மிஸ்டர்' (Mr.) என்றும் அழைக்கும் முறை இன்றும் இருந்து வருவதாகத் தெரிகிறது.

பில்லாத ஹரிதகி
கண்டிரம்
பலா கேரண்ட தைலம்
பஞ்சாக தைலம்
லசுநாதி பேரண்ட தைலம்

ஸிமீஸை
சுநேத்ரி
தம்ராதி
வழ்ரகல்பம்
கல்பாண லவணம்

கஷாயம், சூர்ணம், லேகியம், கிரிதம் மாத்திரை, வடகம், கல்பம் லவணம் என்னும் பல்வேறு வடிவங்களில் ஆயுள்வேத மருந்துகள் தயாரிக்கப்படுகின்றன. உட்கொள்ளப் படுவதற்கு மட்டுமன்றித் தோலிற் பூசிக்கொள்வதற்குத் தைலம் போன்றனவும் தயாரிக்கப்படுவதுண்டு.

ஒரு மருந்தில் இடம்பெறும் பிரதான மூலிகையின் பெயரைக் கொண்டே அம் மருந்துக்குப் பெயர் தருவது ஆயுள்வேத மரபாகும். ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட பிரதான மூலிகைகள் சேர்க்கப்படும்போது ஒரு மூலிகையின் பெயருடன் 'ஆதி' என்ற தொடரையும் இணைத்துப் பெயர் தரப்படுவதுண்டு. 'ஏலாதி' என்பது ஏலம், இலவங்கம், சிறுநாவற் பூ, மிளகு, சுக்கு, திற்பிலி ஆகியன சேர்க்கப்பட்ட மருந்தாகும். இவ்வாறே வில்வாதி, லசுநாதி என்பன முறையே வில்வம், உள்ளி என்பவற்றைப் பிரதானமாகக் கொண்டு தயாரிக்கப்பட்ட ஆயுள்வேத மருந்துகளாகும். வீரசோழன் ஆதரசாலையின் மருந்துப் பட்டியலிற் காணப்படும் மருந்துப் பெயர்கள் அனைத்தும் மூலிகைகளின் சமஸ்கிருதப் பெயர்களையே தாங்கி நிற்பதை அவதானிக்கலாம். அம் மூலிகைகளின் தமிழ்ப் பெயர்களை இங்கு கவனிப்போம்.

சமஸ்கிருதம்	தமிழ்
வாச	ஆடாதோடை
ஹரிதகி	கடுக்காய்
தஸமூலம்	தஸமூலம்
பலா	சித்தாமூட்டி
லசுநா	உள்ளி
ஏரண்ட	சித்தாமணக்கு
பில்வ	கூவிளை (வில்வர்)
மண்டிரே	இரும்புத் தூள் (கிட்டத்தூள்)
வழ்ர	குமரி
பல்லாதக	சேங்கொட்டை

வாச ஹரிதகி, தஸமூலஹரிதகி, பில்லாதஹரிதகி என்பன கடுக்காய் சேர்த்துத் தயாரிக்கப்பட்ட மருந்துகளாகும். வெவ்வேறு நோய்களுக்கு வெவ்வேறு கடுக்காய்த் தயாரிப்புகள் ஆயுள்வேத நூல்களில் கூறப்பட்டுள்ளன. வித்து நீக்கப்பெற்றுப் பதப்படுத்தப்பட்ட கடுக்காயினுள் தூள்வடிவரண மருந்தை உள்ளடக்கி ஹரிதகி மருந்துகள் தயாரிக்கப்படுவதுண்டு.*

* அம்ருத ஹரிதகி என்னும் மருந்து தயாரிக்கப்படும் முறை பின்வருமாறு:

“நூறு கடுக்காய்கள் மோரில் அவித்தெடுக்கப்பட்ட பின்னர் அவற்றின் விதைகள் நீக்கப்படுகின்றன. ஒவ்வொன்றும் நான்கு தோலா எடையுள்ள திற்பிலி மிளகு, இஞ்சி, கறுவா, (கொடிவேரிவேர், சவிக்கா, ஐந்துவகை உப்புக்கள் (பஞ்ச லவணம்) ஓமம் வனயோமம் (வனயமானி), யவச்சாரம் உவர்மண், வெண்சாரம், பெருங்காயம், கரம்பு என்பன பொடியாக்கப்பட்டு முதலிற் புளிச்சாற்றிலும் பின்னர் எலுமிச்சம் பழச்சாற்றிலும் மூன்று நாட்களுக்கு ஊறவைக்கப்படுகின்றன. இக்கலவை பின்னர் விதை நீக்கப்பெற்ற கடுக்காயினுள் அடைக்கப்பெற்று வெய்யிலில் உலரவிடப்படுகின்றது. இவ்வாறு தயாரிக்கப்பட்ட அம்ருத ஹரிதகி குன்மம், அஜீரணம் போன்ற நோய்களுக்கு ஒவ்வொரு காலையிலும் உட்கொள்ளும்படி கொடுக்கப்படுகின்றது.

'தலைமூல ஹரிதகி' என்னும் மருந்து தலைமூலமும் கடுக்காயும் சேர்த்துத் தயாரிக்கப் படுவதாகும். ஆடாதோடையும், கடுக்காயும் சேர்த்துத் தயாரிக்கப்படும் மருந்து 'வாசுஹரி தகி' எனப்படும்.

பசுநெய் கொண்டு தயாரிக்கப்படும் மருந்து 'கிரிதம்' எனப்படும் இக் கிரிதங்கள் செய்வதற்குப் பெரும்பாலும் பழைய நெய்யே விரும்பப்படுவதுண்டு. கும்பகிரிதம் என்பது நூறு வருடப்பழமை வாய்ந்த பசுநெய்யைக் குறிக்கும். வீரசோழன் ஆதுராசாலையில் நெய்க்குடங்கள் புதைத்து வைக்கப்பட்டிருந்தமை பற்றித் திருமுகூடற் கோயிற் சாசனம் அறியத் தருகின்றது. மூலிகைகளும் பசுநெய்யும் கொண்டு தயாரிக்கப்படும் கிரிதங்கள் நோயாளர் உட்கொள்வதற்குக் கொடுக்கப்படுகின்றன. மூலரோகத்துக்குக் கொடுக்கப்படும் 'வல்லாநீர் கிரிதம்' செய்யப்படும் முறை அகஸ்தியர் 2000 என்னும் தமிழ் மருத்துவ நூலில் பின்வருமாறு கூறப்படுகிறது.

சேங்கொட்டை பலம்எட்டு நாலாக வெட்டிச்
சேர்குறுணி நீர்காய்ந்து இருநாழி வடித்துப்
பாங்குடனே பால்நாழியுடன்.....ஞ்சு பாதி
பசுவின் நெய் நாழி பதமாக வெரித்து
வாங்கியது தானியப்புட மரை மாதம்
வைத் தெடுத்துப் பாக்களவு நெய்கொள்ள
நீங்குமது மூலரோகமது வற்றும்
நினையாதெண்ணெய் புளிகைப்பும் மாகாதே.

"எட்டு பலம் (ஒரு இருத்தல்) சேங்கொட்டைகளை ஒவ்வொன்றும் நான்கு துண்டுகளாக வெட்டி அத்துண்டுகளை ஒரு பாத்திரத்திலிட்டுச் சுத்தமான நீர் ஒரு மரக்கால் விட்டு, அகப்பின்மேலேற்றிச் சின்னப்படி ஒன்றாகும் வரை வற்றவைத்து, இறக்கி வடிகட்டிக் கொண்டு அதனை ஒரு பாத்திரத்திலிட்டு, பசுவின் பால் சின்னப்படி ½யும், பசுவின் நெய் சின்னப்படி ½யும் விட்டு அடுப்பின்மேலேற்றி எரித்துப் பதத்தில் இறக்க வேண்டும். இந்நெய்யை வடிகட்டி ஒரு பாத்திரத்திலிட்டு நெல்லிற்குள் 15 நாட்கள் புதைத்து வைக்க வேண்டும். பல்லாநீர் கிருதம் எனப்படும் இந்நெய்யில் ஒரு பாக்களவு தினம் இரண்டு வேளை உட்கொள்ள மூலரோகம் தீரும். உணவில் எண்ணெய், புளி, சைப்பு என்பவற்றைத் தவிர்க்க வேண்டும்". என்பது மேற்காணும் பாடலின் கருத்தாகும்.

'வடாகம்' என்பது உலர்த்திப் பதன்படுத்தப்பட்ட உருண்டையைக் குறிக்கும் சூடேற்றப்பட்ட இரும்பு பட்டறையில் அடிக்கப்படும்போது சிதறும் இரும்புத் தூள் 'மண்ரோம்' எனப்படும். நன்றாகத் துருப்பிடிக்கும் வரை மண்ணுடன் சேர்த்து வைக்கப்படும் இக் கிட்டத்தூள் முகலில் பசுவின் சிறுநீரில் தோய்த்தெடுக்கப்படும் பின்னர் சட்டியில் இடப்பட்டு நன்கு மாவாகும்வரை வறுத்தெடுக்கப்படும் சுத்திசெய்யப் படுகின்றது. இதன் பின்னரேயே இக் கிட்டத்தூள் 'மண்ரோ வடாகம்' செய்யப் பயன்படுத்தப்படுகின்றது.

மண்ரோ வடாகம் செய்யும் முறையினை ஈழத்துத் தமிழ் மருத்துவ நூலான பரராசசேகரம் (கி. பி. 16ம் நூற்றாண்டு?) பின்வருமாறு எடுத்துரைக்கின்றது.

உத்தமமா மெலுமிச்சம் பழத்தின் சாற்றை
யொன்றுக்குப் பாதியாய் வெயிலில் வைத்துச்
சுத்திசெய்த கிட்டத்தூள் கூட்டிக் காய்ந்து
சொற்குழம்புப் பருவமதில் கடுகமூன்று
சித்திபெறு முள்ளியிவை கூட்டியாட்டிச்
சேர்த்துண்டை யுட்கொள்ள மோரும் சோறும்
பத்திபெறுந் தென்கதிரை முருகவேள்தன்
பதம்பணிவோர் வினையெனக் காமாலைமாறும்.

வெயிலில் வைத்துச் செறிவாக்கப்பட்ட எலுமிச்சம்பழச் சாற்றில், சுத்தம் செய்யப்பட்ட கிட்டத் தூளைக் கலந்து கொதிக்க வைத்துக் குழம்புப் பருவத்திற் திரிகடுகமும் உள்ளியும் சேர்த்து உருண்டையாக்கிப் பெறப்பட்ட மண்ரே வடாகத்தைச் சோறுடனும் மோருடனும் சேர்த்துண்ணக் காமாலை நோய் குணமடையும் என்பதே மேற்பாடலின் கருத்தாகும்.

'தைலம்' என்பது மருத்துவ எண்ணெயைக் குறிக்கும் இவற்றைத் தயாரிக்கும்போது வழக்கமாக நல்லெண்ணெயே பயன்படுத்தப்படும். நல்லெண்ணெய்க்குப் பதில் ஆமணக்கு நெய் சேர்க்கப்படும்போது அத்தைலம் 'ஏரண்ட தைலம்' எனப்படுகின்றது. சித்தாமுட்டி (பலா-சமஸ்கிருதம்) வேர் கொண்டு தயாரிக்கப்படும் ஏரண்ட தைலமே 'பலா கேரண்ட தைலம்' ஆகும். கழுத்துப் பிடிப்பு முகவாதம், காதிரைச்சல், தலையிடி போன்ற நோய்கட்கு உடலிலே தேய்த்துக் கொள்வதற்கு இத்தைலம் கொடுக்கப்படுவதுண்டு. 'லகநாதி யேரண்ட தைலம்' என்பது உள்ளி முதலானவை சேர்த்துத் தயாரிக்கப்படும் ஏரண்ட தைலமாகும்.

வீரசோழன் ஆதுலசாலையில் பயன்படுத்தப்பெற்ற மருந்துகள் பெரும்பாலும் மூலிகைகளையே அடிப்படையாகக் கொண்டிருந்தமை கவனிக்கற்பரலது தஞ்சையில் அமைந்திருந்த சுந்தர சோழன் விண்ணகர் ஆதுலசாலையில் மருந்து மூலிகைகளைச் சேகரித்து வருவதற்கென இரு ஊழியர்கள் நியமிக்கப் பெற்றிருந்தனர் என்பதையும் சாசனம் ஒன்றின் வாயிலாக அறிந்து கொள்ள முடிகிறது. பாதரசம் முதலான உலோகங்கள் மற்றும் கனியுப்புக்கள் கொண்டு தயாரிக்கப்பெறும் இரசமருந்துக் குளிகைகள் அக்காலப் பகுதியில் தமிழக மருத்துவத் துறையில் குறிப்பிடத் தக்க அளவு இடம் பெற்றிருக்கவில்லை என்பதனை ஊகித்துக்கொள்ள முடியும்.

பௌத்தமும் ஆயுள்வேதமும்

கி. மு. நாலாம் நூற்றாண்டளவில் இலங்கையை ஆட்சி புரிந்த பாண்டுகபாய மன்னன் நோயாளிகளுக்கான விடுதிகளை அமைத்ததாக மகா வம்சம் தெரிவிக்கின்றது. சிங்களப் பெரு மன்னனாகிய துட்ட காமினி (கி. மு. 161—137) தனது ஆட்சி காலத்தில் பதினெட்டு இடங் களில் சிகிச்சைச் சாலைகளை அமைத்துக் கொடுத்தமை பற்றியும் மகா வம்சம் எடுத்துரைக்கின் றது. சிகிச்சைச் சாலைகளை அமைக்கும் பணி இற்றைக்கு 2,000ம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னரேயே இலங்கையில் ஆரம்பமாகிவிட்டது என்பதை மகா வம்சம் தரும் தகவல்களின் வாயிலாக அறிய முடிகிறது. சிகிச்சைச் சாலைகளை அமைப்பதுடன் நின்றுவிடாது பொது சுகாதாரத்தைப் பேணு வதிலும் பண்டைய சிங்கள மன்னர் அக்கறை காட்டியுள்ளனர். பாண்டுகபாயவின் ஆட்சிக் காலத்தில் நீர்நிலைகளிலும் ஏனைய பொதுவிடங்களிலும் மலசலம் கழித்தோர்க்கு அபராதம் விதிக்கப்பட்டது. எனினும், மருந்தின் உபாதையால் மேற்படி குற்றம் புரிந்தோர்க்கு மன்னி ப்பு வழங்கப்பட்டது.

ஆயுள்வேத மருத்துவக் கலையானது, இலங்கையில் வளர்ச்சியுற்றமைக்குப் பௌத்த மதம் இங்கு பரவியமையும் ஒரு முக்கிய காரணமெனலாம். நோயாளர்க்குச் சிகிச்சை அளிப்பி டைப் பெரும் பணியாகக் கருதும்படி தமது சீடர்களை வற்புறுத்தியவர் கௌதம புத்தர் ஆவார். 'மிக்குகளே, நீவிர் எமக்குச் சேவை செய்ய விரும்பின் நோயாளிகளுக்குச் சேவை செய்யின்' என் பது புத்தரின் திருவாக்காகும்.

பௌத்த மதத்தைத் தழுவிக்கொண்ட சிங்கள மன்னரும் மருத்துவக் கலையினை அபி விருத்தி செய்வதில் பேரார்வம் காட்டினர். புத்ததாச, முதலாம் பராக்கிரமபாகு, முதலான மன்னர்கள் தாமே மருத்துவக் கலையில் தேர்ச்சி பெற்றவர்களாகவும் விளங்கினர். தமது இவ் வாற்றல் குறித்து இம்மன்னர் மிக்க பெருமிதமுற்றனர் என்பதனையும் வரலாற்று நூல்கள் வாயி லாக அறிய முடிகிறது.

புத்ததாச (கி. பி. 337 - 365)

மருத்துவக்கலையில் கௌதம புத்தரின் சொந்த மருத்துவரான ஜீவகனுக்கு அடுத்த படியாக எண்ணப்பட்ட வேண்டியவன் தானே எனப்பெருமித முற்றவன் மன்னன் புத்ததாச ஆவான். தயாள குணமுடைய மன்னனாக மாத்திரமன்றி நோய் தீர்ப்பதில் கைதேர்ந்த மருத்துவனாகவும் விளங்கிய புத்ததாச சம்பந்தப்பட்ட அநேக சம்பவங்களைச் சூளவம்சம் விபரிக்கின்றது.

திஸ்ஸ வாவியில் நீராடுவதற்காக மன்னன் புத்ததாச பிரதர்ன வீதி வழியாகத் தனது யானை மீதமர்ந்து சென்று கொண்டிருந்தான். அவ்வமையம் புட்டபாகை விகாரைக்குச் சமீபமாகக் காணப்பட்ட ஏறும்புப் புற்றொன்றின் மேல் பெரிய பாம்பு ஒன்று நோயினால் அவஸ்தைப் பட்டுக் கொண்டு கிடந்தது. அதன் வயிற்றுப்புறத்தில் கழலை ஒன்று காணப்பட்டது. பரம்பின் நிலைகண்டு மனம் நெகிழ்ந்த மன்னன் யானை யினின்றும் இறங்கித் தனது இடையிலிருந்த கத்தியை எடுத்துப் பாம்பின் வயிற்றைக் கீறினான். அதன் வயிற்றில் காணப்பட்ட நோய்ப் பாசங்களை அகற்றிய பின்னர் சிறந்த மருந்தைப் பிரயோகித்து அப் பாம்பினைக் குணப்படுத்தினான். 'எனது தர்மத்தை விலங்குகளும் அறிந்து கொண்டுள்ளன. அவ்வகையில் எனது ஆட்சிமுறை நீதியானதே' எனக் கூறி மன்னன் பெருமிதம் உற்றான்.

'மற்றொரு முறை, இளைஞன் ஒருவன் தவளை முட்டைகள் நிறைந்த தண்ணீரைக் குடித்து விட்டான். தவளை முட்டையொன்று அவனது மூக்குத்துவாரத்தினூடாகக் கபாலத்தை அடைந்துவிட்டது. அங்குமுட்டை பொரித்துத் தவளை கபாலத்தினுள் வாழ்ந்து வந்தது. மழைகாலம் நெருங்கும்போது, கபாலத்துள்ளிருந்த தவளையினால் இளைஞன் சித்திரவதைக்குள்ளானான். அரசன் அந்நோயாளியின் கபாலத்தைத் திறந்து தவளையை வெளியேற்றி மறுபடி கபாலத்தைப் பொருத்தி அவனைக் குணப்படுத்தினான்'.

மேற்கூறிய சம்பவங்களைப்போன்று புழுக்கள் நிறைந்த பாலை உட்கொண்டதனால் குடல் நோய்க்கு ஆளான பிக்கு ஒருவரையும் பாம்பு முட்டையைத் தண்ணீருடன் விழுங்கிவிட்டு அவதியுற்ற மனிதன் ஒருவனையும், கர்ப்பத்தைத் தவறான நிலையில் கொண்டிருந்த பெண்ணொருத்தியையும் அரசன் குணப்படுத்திய சம்பவங்களைச் சூளவம்சம் சுவையரக எடுத்துரைக்கின்றது.

மன்னன் புத்ததாச பொது மக்களின் நலன் கருதி ஒவ்வொரு கிராமத்திலும் நோயாளிகளுக்குச் சிகிச்சை சாலைகளை நிறுவி அங்குமருத்துவர்களை நியமித்தான். யானைகளுக்கும் குதிரைகளுக்கும், போர்வீரர்களுக்கும், மன்னன் மருத்துவர்களை நியமித்தான். முடவர்களுக்கும், குருடர்களுக்கும் பாராமரிப்பு நிலையங்களை அமைத்துக் கொடுத்தான். மருத்துவ ஞால்கள் அனைத்தினதும் சாரத்தை ஒன்றுதிரட்டி ஒரு நூலினையும் புத்ததாச மன்னன் எழுதியுள்ளதாகச் சூளவம்சம் தெரிவிக்கின்றது. சுஸுருத சம்ஹிதவைப் பெரிதும் தழுவி நிற்கும் 'சாரார்த்த சம்ஹம்' என்னும் சமஸ்கிருத மொழிநூல் இம்மன்னனால் எழுதப்பெற்றது எனக் கருதுவோர் உளர்.

முதலாம் பராக்கிரமபாகு (கி. பி. 1153 - 1186)

கி. பி. 12 ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பாதியில் இலங்கையை ஆண்ட முதலாம் பராக்கிரமபாகு மன்னனும் தனது முன்னோரைப் போலவே நோயாளர்க்கும், கதியற்றவர்களுக்கும் நிவாரணம் அளிப்பதைத் தனது பெரும் பணிகளுள் ஒன்றாகக் கருதினான், இம் மன்னனால் அமைக்கப் பெற்ற சிகிச்சை சாலைகள் பற்றிய விபரங்களைச் சூளவம்சம் விரிவாகத் தந்துள்ளது. பல நூறு நோயாளருக்கு ஒரே சமயத்தில் தீடம் அளிக்கக்கூடிய மாபெரும் சிகிச்சை சாலைகளை மன்னன் அமைத்துக் கொடுத்தான். நோயாளிகளுக்கு வேண்டிய மருந்துகள் தடையின்றி வழங்கப்பட்டன. நோயாளிகளுக்குப் பணிவிடை செய்வதற்குத் தாதிமாரும், கண்காணி-

களும், நியமிக்கப் பெற்றனர், ஆயுள் வேதத்தில் தேர்ச்சி பெற்ற மன்னன் போயாநாட்சளில் நோயாளர் விடுதிகளுக்குத் தானே நேரில் சென்று, நோயாளர்ஊழைப் பார்வையிட்டதுடன் அங்கு பணிபுரியும் மருத்துவர்களை வரவழைத்து அவர்களது திறமையைப் பரிசோதித்த தாகவும், அவர்களுக்குப் போதனை அளித்த தாகவும், சூளவம்சம் எடுத்துரைக்கின்றது. சிகிச்சை சாலைகளில் விலங்குகளுக்கும் சிகிச்சை அளிக்கப்பட்டது. முதலாம் பராக்கிரம பாகுவின் ஆட்சிக் காலத்துக்குரியதும் அநுராதபுரத்தில் கண்டெடுக்கப்பட்டதுமான சாசன மொன்றில் அக்காலத்திருந்த ஆதுலசாலை (நோயாளர் விடுதி) ஒன்றின் விபரங்கள் தரப்பட்டுள்ளன நகரத்தில் அமைந்திருந்த இவ்வாதுல சாலைக்கு 'சலு - வேதனா' எனப்படும் உதவித் தலைமை வைத்திய அதிகாரி பொறுப்பாக விருந்தார்.

ஆதுலசாலைகளும், வழிபாட்டுத் தலங்களும்.

தமிழ் நாட்டைப் போலவே இலங்கையிலும், புராதன காலத்தில், ஆதுலசாலைகள் வழிபாட்டுத் தலங்களுடன் நெருங்கிய தொடர்புடையனவாக இருந்து வந்துள்ளன. தமிழகத்தில் ஆயுர்வேத மருத்துவத் தொழில் பெரும்பாலும் சமஸ்கிருத மொழி அறிவு பெற்ற பிராமண வகுப்பினர் வசமே இருந்து வந்தது. பிராமண வகுப்பினரே கோவில் பூசகர்களாகவும் விளங்கிய மையால் ஆதுலசாலைகள் பெரும்பாலும் கோவில்களுடன் இணைந்தே காணப்பட்டன, இலங்கையில் பௌத்த குருமார், நோயாளர்க்குச் சிகிச்சை செய்வதைப் பெரும்பணியாகக் கருதினர். இதன் காரணமாகப் பெரும்பாலான சிகிச்சை நிலையங்கள் விகாரைகளுடன் தொடர்புடையனவாகக் காணப்பட்டன. மேலும், இறைவனிடத்திலும், மதகுருமாரிடத்திலும் நோயாளர் கொண்டிருந்த நம்பிக்கையானது அவர்களுக்கு ஒருவித மனத்தெம்பையும், மருத்துவரின் அறிவுரையை மீறாதிருக்கும் பக்குவத்தையும் அளித்தது எனலாம்.

பல்லவர் காலத்தில் மட்டுமல்லாது சோழர் காலத்திலும் ஆயுள்வேதக் கல்வியானது பெரும்பாலும் பிராமண வகுப்பினருக்கு உரியதாகவே கருதப்பட்டு வந்துள்ளது. சமஸ்கிருத மொழியில் உள்ள புராதன ஆயுள்வேத நூல்களைப் பிராமணர் அல்லாதார், குறிப்பாகச் சூத்திரர்கள் படித்தறித்து கொள்ள அநுமதிக்கப்படவில்லை. புராதன ஆயுள்வேத நூல்களை ஆதாரமாகக் கொண்டு எழுந்த விளக்க நூல்களையும் வழிநூல்களையுமே பிராமணர் அல்லாதார் பெற்றுக்கொள்ள அநுமதிக்கப்பட்டனர்.

சங்ககாலம், சங்கமருவியகாலம் என வழங்கப்பெறும் காலப்பகுதிகளில் தமிழில் மருத்துவ நூல்கள் வழக்கில் இருந்தமைக்கான சான்றுகள் பற்றி ஏற்கெனவே ஆராய்ந்துள்ளோம். ஆயினும், தமிழகத்தில் சமண, பௌத்த மதங்களின் வீழ்ச்சியைத் தொடர்ந்து மருத்துவத் துறையினைத் தமக்குரியதாகக்கிக் கொண்ட பிராமண வகுப்பினர் சமஸ்கிருத மொழிக் கல்விக் கே மதிப்பளித்தனர். இதன் விளைவாகப் பழந் தமிழ் மருத்துவ நூல்கள் புறக் கணிக்கப் பெற்றன. இந்நிலை ஏறத்தாழ ஆறு நூற்றாண்டு காலம் நீடித்தது. இந்நீண்ட கால இடைவெளிக்குள் பண்டைய தமிழ் மருத்துவ நூல்கள் பலவும் பேணுவாரற்று மறைந்தொழிந்தன மீண்டும் தமிழில் மருத்துவநூல்களை ஆக்கும் முயற்சிகள், மேற்கொள்ளப்பட்ட பின்னரேயே தமிழகத்தில் பிராமணரல்லாத வேளாண் குடியினரும் மருத்துவத் தொழிலைத்தடையின்றி மேற்கொள்ள முடிந்தது. ஆயுள்வேதக் கல்வி பிராமணருக்கு உரியதாக எண்ணப்பட்டு வந்த நிலைமையும் மாறியது.

ஆயுள்வேத மருத்துவ நூலினை 'வாகடம்' என்று அழைக்கும் வழக்கம் தமிழகத்திலும் ஈழத்திலும் இன்றும் காணப்படுகிறது. புகழ் பெற்ற வடமொழி ஆயுள்வேத நூலான 'அஷ்டாங்க ஹிருதய சம்ஹித' தமிழகத்தில் நெடுங்காலமாக மருத்துவப் பாடநூலாகப் பயன்பட்டு வந்துள்ளது¹. வாகடமின் நூலாகையால் 'வாகடம்' எனவும் அழைக்கப்பெறும் இந்நூல் தமிழகத்தில் பெற்று விட்ட பிரசித்தியின் காரணமாகவே நாளடைவில் 'வாகடம்' என்பது 'ஆயுள்வேதம்' என்னும் பொருளில் வழங்கி வரலாயிற்று. கி. பி. 14-ஆம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியில் ஈழத்தில் எழுதப் பெற்ற சோதிடநூலான செகராச சேகரமாலையும் ஆயுள்வேத மருத்துவக்கலைகளை 'வாகடக்கலை' என்றே குறிப்பிட்டுள்ளது². இன்றுள்ள தமிழ் மருத்துவ நூல்களுள் ஆதியானது தமிழ் வாகடமேயாகும் எனக் கருத இடமுண்டு. ஆயினும் தமிழ் வாகடத்தை வடமொழி வாகடத்தின் (அஷ்டாங்க ஹிருதய சம்ஹித) நேர் மொழி பெயர்ப்பு எனக்கொள்வது தவறாகும்.

1. விக்கிரமசோழனின் மூன்றாம் ஆட்சியாண்டுக்குரிய (கி. பி. 1121) சாசனம் ஒன்றில் அக்காலப் பகுதியில் திரு வாவடுதுறையில் அமைந்திருந்த மருத்துவக் கல்லூரியில் சரகசம்ஹித, அஷ்டாங்க ஹிருதய சம்ஹித ஆகியன பயிற்று விக்கப்பட்ட விபரம் தரப்பட்டுள்ளது.
2. பிண்டிகரம் பவனமுட னேணந் தோணி பிறழ் செங்கை சித்திரையாய்ப் பேசு நாளிற் றண்டருமம் புலியுதயங் கால்களாதி சாற்றிய வாகடக்கலை டரிக்கலாகும்

(செகராச சேகரமலை பாடல் 65)

மேற்படி தமிழ் நூலின் ஆசிரியர், வாகடத்தை இறைவனே நந்திக்கு அருளிநூரெனவும் கும்பமாமுனி அதனைத் தமிழில் செய்தாரெனவும், அவரைப்போல் தாமும் செய்ய முயல்வது பாரிய கடலை ஏறும்பொன்று தனது கைகளினால் நீந்திக் கரை சேருவதை ஓத்ததெனவும் அடக்கத்துடன் கூறி நிற்கின்றார் 1. இங்கு ஆசிரியர் 'வாகடம்' என்பதை வாகடரின் நூலெனக் கொள்ளாது இறைவன் அருளிய, ஆயுள்வேதம் என்னும் பொருளில் பயன்படுத்தியுள்ளமையை அவதானிக்கலாம். இந்நிலையில் தமிழ் வாகடத்தை வாகபட்டரது நூலின் மொழி பெயர்ப்பு எனக் கொள்வதும் தவறு என்பது புலனாகும். வடமொழி வாகடத்தில் கூறப்படாதனவும், தென்பாரத மருத்துவக்கலைக்கே உரியனவுமாகிய 'நாடிப்பரிசோதனை' முதலான மருத்துவ நுட்பங்கள் பலவும் தமிழ் வாகடநூலில் இடம்பெற்றுள்ளமை இதனை உறுதிப்படுத்துவதாக உள்ளது.

தமிழ் வாகடம் அதன் முழு உருவில் இன்று காணப்படாவிடினும் அந்நூலில் எவ்வெவ் விடயங்கள் கூறப்பட்டுள்ளன என்பதை மேற்படி நூலின் பாயிரப்பாடல்கள் மூலமாக அறிந்து கொள்ளமுடிகிறது. பஞ்சபூதங்கள், தசவாயுக்கள், கருவுற்பத்தி, நாடிப்பரிசோதனை, பிற பரிசோதனைகள், நோய் ஏற்படுவதற்கான காரணங்கள் (நிதானம்), நோய்களின் குறி குணங்கள், கஷாயம், சூர்ணம், லேகியம், நெய், மாத்திரை, வடகம், ரசவர்க்கங்கள் ஆகிய மருந்து வகைகளும் அவற்றின் செய்முறைகளும் சத்திரவிதி (Surgery), அட்டை விதி (Leeches), கொம்புவிதி, நயனவிதி (Eye diseases) போன்ற விடயங்கள் அனைத்தையும் உள்ளடக்கி முழுமையான தொரு மருத்துவப் பாடநூலாகத் தமிழ் வாகடம் உருவாக்கப் பெற்றுள்ளது 2.

1. நம்பர ம்மைக்கு ரைத்தனன் நந்திகொண்
டிம்ப வாகட நூலையியம்பிடக்
கும்ப மாமுனி தான்செய்த செந்தமிழ்ச்
செம்பொன்னென்றில் பணிபல செய்வர்போல்
செய்யபாலவர் செந்தமிழ் மிக்கையால்,
நொய்யச் சொல்லில் நுவன்றதேன் போலவாம்,
பைய வாருதி தன்னை யெழும்பது,
கையினால் கரை சேருவ போலவாம்.

— அகஸ்தியர் 2000 அவையடக்கம் (5) (6)

2. பாயிர முதலாய்த் தானம் பஞ்ச பூதத்தினோடு
வாயுவும் பத்துநாடி வரிசையப் படியே நாடி
நோய்வரும் படியசாத்யம் நுகரினிற் கஷாயம் சூர்ணம்
சூய லேகியம் நெய் மாத்திரை துவங்கிய வடகத்தோடு

சொன்னதோர் தயினம் மிக்கச் சுவைரசவர்க்க மல்லால்
அன்னபூ வட்டை கொம்பு மரியசத் திரத்தினோடு
யின்னமுங் சேளாய் ரட்சை யிதுமுதல் நயனரோகம்
முன்னமே பெரியோர் சொன்ன முதுதமிழ் பாடல்தானே.

— அகஸ்தியர் 2000

தமிழ் வாகடநூலின் பெரும்பாலான பகுதிகள் கால வெள்ளத்தில் கரைந்தும் குலைந்தும் பல்வேறு திக்குகளிலும் சிதறிப்போய் விட்டன. கிடைத்த பாடல்களை மீண்டும் தொகுத்தவர்கள் தமக்குக் கிடைத்த பாடல்களின் எண்ணிக்கையைக் கொண்டும் தமக்குத் தோற்றியவாறும் அகத்தியர் 500, அகத்தியர் 2000 எனப் பல்வேறு பெயர்களில் தொகுத்து வைத்துள்ளனர். இத் தொகுப்புக்கள் அனைத்தையும் ஒன்று திரட்டி ஆராய்வதன் மூலமே மூலநூலான தமிழ்வாகடத்தை ஓரளவேனும் இனங்கண்டு கொள்ளக் கூடியதாக உள்ளது.

வாகடநூற் பாடல்சீர்ப் பெருமளவில் உள்ளடக்கி நிற்கும் தொகுப்புக்களை ஆராய் மிடத்து அபின், அக்கரகாரம் போன்ற மருந்துப் பொருள்களோ, பாதரச மருந்துக் குளிகைகளோ மேற்படிநூலில் இடம் பெற்றிருக்கவில்லை என்பது புலனாகின்றது. மேற்படி மருந்து வகைகள் பற்றி எடுத்துரைக்கும் முதலாவது வடமொழி நூலான 'சாரங்கதாரா' கி. பி. 1300 - ஆம் ஆண்டளவில் எழுதப் பெற்றதாகும். தமிழ் வாகடம் சாரங்க தாராவுக்கு முற்பட்டதாக வேண்டும். தமிழ் வாகடத்தில் பாதரச மருந்துக்குளிகைகள் இடம் பெற்றிருக்காவிடினும், பாதரசம் சேர்க்கப்பெற்ற மூலிகை மருந்துகள் சில இடம் பெற்றுள்ளன. இத்தகைய மருந்துகள் பற்றி முதன் முதலில் குறிப்பிட்டுள்ள வடமொழி மருத்துவ நூல் 'சக்கரத்த சங்கரஹ' என்பதாகும். இந்நூல் கி. பி. 1060 - ஆம் ஆண்டில் எழுதப் பெற்றதாகும், எனவே, தமிழ்வாகடத்தைச் சக்கரத்ததருக்குப் பிற்பட்ட தெனக் கொள்ளவேண்டியுள்ளது. இதனடிப்படையில் தமிழ் வாகடம் ஆக்கப்பெற்ற காலத்தைக் கி. பி. 11 - ஆம் நூற்றாண்டுக்கும் கி. பி. 13 - ஆம் நூற்றாண்டுக்கும் இடையிட்ட காலப்பகுதியெனக் கொள்ளமுடியும்.

எமது முடிப்புக்குச் சாதகமான பிற சான்றுகளை நேரக்குவோம். ஆயுள்வேத மருத்து வக்கலைவினை 'வாகடக்கலை' எனக் குறிப்பிடும் சோதிடநூலான செகராச சேகரமாலையினை ஆக்குவித்தவன் கி. பி. 14 - ஆம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியில் வட இலங்கையை ஆண்ட செகராச சேகர மன்னனாவான். இம் மன்னன் பெயரில் 'செகராசசேகரம்' என்னும் தமிழ் மருத்துவ நூலும் ஆக்கப் பெற்றுள்ளது.

'செகராசசேகரம்' என்னும் தமிழ் மருத்துவ நூல் முற்றிலும் புதியதொரு நூல் அல்ல வென்பதும், பழந்தமிழ் மருத்துவ நூல்களின் சிரிய தொரு தொகுப்பாகவே இந்நூல் உள்ளது என்பதும் மேற்படி நூலினை நன்கு ஆராய்பவர்கட்குத் தெளிவாகும். செகராச சேகர மன்னன் காலத்தில் ஆக்கப் பெற்ற இத்தொகுப்பில் வாகடநூற் பாடல்களே மூக்கிய இடம்பெற்றுள்ளன. தமிழ் வாகடம் கி. பி. 14 - ஆம் நூற்றாண்டுக்கு முற்பட்டது என்பது இதன் மூலம் உறுதியாகின்றது.

திருக் குறள் உரையாசிரியர்களுள் ஒருவரான காளிங்கர் கி. பி. 13 - ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்தவராக எண்ணப்படுகிறார்,

‘உற்றான் அளவும் பிணி அளவும் காலமும்,
கற்றான் கருதிச் செயல்’

என்னும் குறளுக்கு உரையெழுது மிடத்துக் 'கற்றான்' என்பதற்கு 'வாகடம் முதலான மருத்துவ நூல்களை யெல்லாம் கற்றுத் தேர்ந்தோன்' எனக் காளிங்கர் விளக்கம் அளித்துள்ளார். காளிங்கர் காலத்தில் 'வாகடம்' புகழ் பெற்ற தொரு மருத்துவ நூலாக விளங்கிற்று என்பதனை இதன் மூலம் உறுதிப்படுத்த முடியும்.

கி. பி. 13 - ஆம் நூற்றாண்டுக்குரிய பாண்டியர் சாசனங்களில் வைத்தியச் சக்கர வர்த்தி சோமநாததேவர், அகோர சிவ முதலியார் போன்றோரின் பெயர்களைக் காணக் கூடியதாக உள்ளது. அதுகாலவரை பிராமணவகுப்பினரின் தனிச்சொத்தாக இருந்துவந்த மருத்துவக்கலை, வேளாண் வகுப்பினருக்கும் சொந்தமாவதையும், பிராமணரல்லாதார் வைத்தியச் சக்கரவர்த்திகளாகத் திகழும் நிலை உருவாவதையும் இக் கால கட்டத்தில் அவதானிக்கக் கூடியதாக உள்ளது. பிராமணரல்லாதாரும் படித்துப் பயன்பெறக்கூடிய தமிழ் மருத்துவ நூல்களின் தோற்றம் மேற்படி மாற்றத்துக்குப் பெரிதும் உதவியிருத்தல்கூடும்.

ஆயுள்வேதம், சோதிடம் ஆகிய இரு கலைகளும் பண்டைய தமிழகத்தில் அந்தணர்க்கு உரிய கலைகளாகவே எண்ணப்பட்டு வந்துள்ளன என்பதை அவதானித்தோம். மேற்படி கலைகள் தொடர்பான வடமொழி நூல்களைத் தமிழில் ஆக்கும் முயற்சிகள் சில கி. பி. 12-ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் மேற் கொள்ளப்பட்ட மைக்கான சான்றுகள் உள்ளன.

சகவருடம் 1100 க்குச் சமமான கி. பி. 1178 ஆம் ஆண்டில் திருக்கோட்டி நம்பி என்பார் உள்ளமுடையான் என்னும் சோதிடநூலைத் தமிழில் இயற்றினார் 1. இவர் மற்றும் பல சாத்திரங்களைச் செந்தமிழில் செய்து முடித்தாரெனக் கூறப்படும் அந் நூல்கள் பற்றிய-விபரங்களை அறிய முடியவில்லை 2. இதுவரை ஆராயப்பட்ட சான்றுகளின் அடிப்படையில் இன்றுள்ள தமிழ் ஆயுள்வேத நூல்களுள் ஆதியானது 'வாகடம்' என்றும் இந்நூல் கி. பி. 12-ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் அல்லது கி. பி. 13-ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் ஆக்கப் பெற்றுள்ளது என்றும் ஒரு முடிவுக்கு வருகிறோம்.

1. விளம்பிய சகர னுண்டாயிரத் தொரு நூற்றின் மிக்க வளம்புகழ் பாண்ட மங்கை மாறிமு வியய வன்சே யினங்கொடி மடவார் காம விசைத்திரு கோட்டி நம்பி யுளம் புகக் கணிதநூலை யுரைத்தன னுலகுக் கெல்லாம்.

(குடாமணி உள்ளமுடையான் - பாடல் 446)

- திருக்கோட்டி நம்பியின் மறுபெயர் 'உள்ளமுடையான்' என்றும் இவர் தந்தையார் பெயர் 'உய்யவந்தான்' என்றும் மேற்படி நூலின் வாயிலாக அறிய முடிகிறது. சைவ சித்தாந்த நூலான திருக்களிறுப்பாடியாரை ஆக்கியவர் 'திருக்கடலூர் உய்யவந்தான்' என்பதையும் இந்நூலும் கி. பி. 1178- இல் ஆக்கப்பெற்றுள்ளது என்பதையும் இச் சந்தர்ப்பத்தில் நினைவு கூரலாம்.

2. 'சகரனாண்டு ஆயிரத் திரு நூற்றின் முன்னையோர் வடமொழியிற் செய்த சாத்திரங்களை யெல்லாம் செந்தமிழினாலே செய்து முடித்தான் வெண்பைக் குடி நாட்டுப் பிரதேசப் பாண்டவன் மங்கலமான பஞ்சமாதேவிச் சதுர்வேதி மங்கலம் கடலூராயின் திருக்கோட்டி நம்பி என்று கருதுவது' மதுரைத் தமிழ் சங்க ஏடொன்றில் காணப்படுவதாகக் கூறப்படும் மேற்படி வாசகத்தில் 'ஆயிரத்தொரு நூற்றின்' என்பதற்குப் பதிலாக 'ஆயிரத்திருநூற்றின்' என்று தவறுதலாக இடம்பெற்றுள்ளது எனவேண்டும்.

வாகடநூலை ஒதும் வல்லவர் குணங்கள் கேண்மின்

தமிழ் வாகட நூலை ஆதாரமாகக் கொண்டு தமிழர்தம் மருத்துவக் கலையின் சிறப்பம்சங்கள் சிலவற்றை இங்கு ஆராய்வோம். வைத்தியத் தொழில் பெருமதிப்புக்குரியது; நோயால் வாடியவனுக்கு நம்பிக்கை அளிப்பவனாகவும் நோயாளியின் கண்கண்ட தெய்வமாகவும் வைத்தியன் விளங்குகின்றான். இத்தகைய பணியை மேற்கொண்டிருக்கும் வைத்தியன் ஒருவனுக்கு அமைந்திருக்கவேண்டிய நற்பண்புகள் குறித்து வாகடநூலில் பின்வருமாறு தெரிவிக்கப்படுகின்றது.

கினவரி யேறுபோலுந் திடமுள்ளான் மனதுமுள்ளான்
கனமென வுயிரைக் காக்குங் கருணையான் கதித்த சீரான்
இனமென வுலகங் கொள்ளும் ஏற்றத்தான் தோற்றத்தாலும்
மனமிகு தயவு முள்ளான் வைத்திய னென்னலாமே. (வாகடம்)

மேலும், ஒரு வைத்தியனாவன் சொன்ன சொல் தவறாதவனாகி, தன் மனைவியைத் தவிர்ந்த ஏனைய பெண்களைத் தன் உடன்பிறப்பாகக் கருது பவனாகி, பொய்யுரை புகலானாகி, புகழறிவுள்ளனாகி, சொல்லிலும் மனத்திலும் இரக்கம் உடையவனாகி, நைவீனை பாவம் இன்றி நன்மையாய் நடப்பானாகில் அவன் கொடுக்கும் மருந்து ஆற்றலுடையதாய் இருக்கும் எனக் கூறுகிறது தமிழ் வாகடம்.

ஆயுள்வேதத்தை வஞ்சகரும் மாறாப் பிணியாளரும் நீங்கலாக அறிவுள்ளோர் எவரும் கற்றுத் தேர்ச்சியடையலாம் என்னும் கருத்தினையும் வாகடநூற் பாடலொன்று வெளிப்படுத்துகின்றது. ஆயுள்வேதம் அந்தணருக்கே உரியது என்னும் கொள்கையினை மேற்படி பாடல் முற்றாக நிராகரித்துள்ளமையை அவதானிக்க முடியும்.

அஞ்சன விழியினுளே ஆயுருவேத நீதி
வஞ்சகர் கற்கவேண்டா மாறிடாப் பிணியினுள் தங்கள்
நெஞ்சினி லுணரவென்றூற் றேறிடார் நினைக்க வேண்டா
மெஞ்சிய ஞான முள்ளா ரியாவரும் பயிற்றலாமே.

(வாகடம்)

சென்ம மாணுடர் தாமும் சென்மிக்கும்வாறு கேண்மின்

முட்டையானது கருவுற்ற நாளிலிருந்து பத்தாம் மாதம் முழு வளர்ச்சியடைந்த குழந்தையாக உருவாகிப் பூமியில் பிறக்கும் நாள்வரை பெண்ணின் கருப்பையில் அது அடையும் படிப்படியான வளர்ச்சியினை (மனித முனையனியல்) வாகடநூல் விபரிக்கின்றது.

சுக்கிலம் (Sperm) சுரோகிணிதத்துடன் (Ovum) கலந்து ஏழாம் நாளில் கருவானது ஒரு குமிழி போலவும் 25 ஆம் நாளில் ஒரு முளைபோலவும் தோன்று மெனவும் ஒரு மாதத்தில் சுட்டியாகத் திரளுமெனவும் இரண்டாவது மாதத்தில் பிந்தலை, தோள், முதுகு ஆகியனவும் மூன்றாம் மாதம் தொடை, விலா, கை, கால் என்பனவும் நாலாம் மாதம் மூக்கும் ஐந்தாம் மாதம் செவியும் நாவும்தோன்று மெனவும் கூறப்பட்டுள்ளது. ஆறாம் மாதம் பாலுறுப்பு

(Sex organ) சல, மலத் துவாரங்களும் தோன்றுமெனத் தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளது. ஏழாவது மாதத்தில் நரம்பு, நாடி, சந்து, குடல்கள், தொப்பூள் ஆகியனவும் எட்டாம் மாதத்தில் தலையில் மயிரும் உண்டாகும் எனவும் தொப்பூள் குழாய் (Umbilical Cord) வழியாகத் தாயின் உணவுச் சத்து குழந்தைக்குச் செல்வதால் குழந்தை பருமனும் பலமும் அடையு மெனவும் வாகடநூலில் கூறப்பட்டுள்ளது. ஒன்பதாம் மாதத்தில் உணர்ச்சியும் அறிவும் உண்டாகிக் கர்ப்பத்தில் தோன்றும் நோய்களும் உண்டாகிச் சிசுவானது கடவுளை நினைத்துக் கைகுவித்து வணங்கும் நிலையில் காணப்படும் என்கிறார் வாகட நூலாசிரியர். பத்தாம் மாதத்தில் ஆதித்த-னின் அருளினாலே, சிசுவானது தலைகீழாகத் திரும்பி அபானவாயுவின் மூலம் தாயின் உடலி-னின்றும் வெளியேற்றப்படுகிறது எனலும் அவ்வாறு பூமியில் பிறந்ததும் தனது முந்தைய அறிவு அனைத்தையும் மறந்து, திகைத்து அழுகின்றது என்றும் தமிழ் மருத்துவ நூலா-சிரியர் தெரிவிக்கின்றார் ①.

கருப்பையில் சிசுவின் வளர்ச்சி பற்றிக் கண்டறியப்பட்ட விஞ்ஞான உண்மைகளுடன் ஒப்பிட்டு நோக்குமிடத்து வாகடநூலாசிரியர் இற்றைக்கு 600 ஆண்டுகளுக்கு முன்னரேயே மனித முளையவியல் (Human Embryology) பற்றிய விபரத்தை இயன்ற அளவு சரியாகவே தர முயன்றுள்ளார் என்பது புலனாகும் 2.

அங்காதிபாதம் என்றே அறைந்தனர் பெரியோர்தாமே

தலைமுதல் பாதம் வரையிலான மனித அங்க அமைப்பினை விளக்கும் பகுதியினை ஆயுள்வேத நூல்களில் அங்காதி பாதம் எனக் குறிப்பிடுவர். மனித உலகின் அமைப்பு பற்றிய கல்வியினை ஆங்கிலத்தில் Human Anatomy எனக் குறிப்பிடுவர். Anatomy என்ற கிரேக்கப் பதத்தின் பொருள் 'வெட்டுதல்' என்பதாகும். மனித உடலை அறுத்து ஆராய்வதன் மூலமே அதன் உள்ளமைப்பு பற்றி அறிந்து கொள்ள முடியும். இற்றைக்கு 2000 ஆண்டுகளுக்கு முன்ன-ரேயே கிரேக்க அறிஞரான 'ஹிரோபிலஸ்' (Herophilus 300 B. C.) என்பார் மனித உடலைக்-கீறி அதன் உள்ளமைப்பு பற்றி ஆராய்ந்தார் என அறிகிறோம். ஆயினும், பிராமண குலத்த வரான புராதன இந்தியாவின் ஆயுள்வேதியர் பிணத்தைத் தீண்டுவதையோ அதனை அறுத்து ஆராய்வதையோ அறவே வெறுத்தனர். ஆயுள்வேத தூலாசிரியரான சுஸுருதர் பிணத்தைக் கங்கையில் அமிழ்த்தி வைப்பதன் மூலம் அது ஒவ்வொருகட்டமாகச் சிதைவடையும்போது மனித உடலின் அமைப்பைக் கண்டறிந்து கொள்ள முடியும் என ஆலோசனை வழங்கியுள்ளார். பிணத்தை அறுத்து ஆராய்வதில் பண்டைய இந்திய மருத்துவர்களுக்கு இருந்த அருவருப்பினை சுஸுருதரின் ஆலோசனை எடுத்துக் காட்டுவதாக உள்ளது. மனித உடலமைப்பு பற்றிய அறிவில் இந்திய ஆயுள்வேதியர் போதிய தேர்ச்சி பெற்றிராமல்க்கு இதுவே காரண மெனலாம்.

9. 1.

2 முதலாவது மாதமுடிவில் முதிர்மூலவுரு (fetus) என அழைக்கப் பெறும் கருவானது அரை அங்குலப் பரிமாண முடையதாகவும், தலை, வால் மற்றும் கை, கால்கள் தோன்று வதற்கான அவயங்கள் (limbs) ஆகியவற்றுடனும் காணப்படும். இரண்டாவது மாதமுடிவில் வால் மறைந்து கைகால்களுடன் கூடிய மனிதக்குழந்தையின் உருவம் நன்கு புலனாகும். ஐந்தாவது மாதத்தில் சிசுவின் உடல் முழுவதும் மயிர் தோன்றும். அத்துடன் சிசுவின் தசை நார்களின் அசைவினைத் தாய் உணரக் கூடியதாக இருக்கும். ஆறாம் மாதம் கண் இமைகளும் புருவங்-களும் தோன்றும், ஏழாம் மாதம் கண் இமைகள் திறக்கும், எட்டாம் மாதத்தில் முதிர் மூலவுருவில் கொழுப்பு (fat) படியத் தொடங்குவதால் குழந்தை பருமனடையும். கருப்பையில் சிசு வளர்ச்சியின் ஆரம்பத்திலேயே முளையத்தைத் தாயின் குவீவித்தகத் (Placenta) துடன் இணைக்கும் தொப்பூள் குழாய் தோன்றிவிடுமென்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

கி. பி. 14 - ஆம் நூற்றாண்டில் வடஇலங்கையை ஆண்ட 'செகராசசேகரன்' என்னும் மன்னன் போர்க் களத்தில் தன்னுடன் பொருது இறந்துபட்ட எதிரிகளின் உடலைக்கீறி மனித உடலமைப்பை ஆராய்ந்து கண்டறிந்தான் என அம்மன்னன் பெயரில் வழங்கப் பெறும் மருத்துவ நூலொன்றில் தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளது 1.

செகராச சேகரன் காலத்துக்குரிய வாகடத்தொகுப்பில் மனித உடலமைப்பு பற்றிய விரிவான விளக்க மெதையும் காண முடியவில்லை. உடலின் ஒருசில உறுப்புக்களின் நீள அகலம், நிறை போன்ற விடயங்களே மேற்படி நூலில் கூறப்பட்டுள்ளன 2. இவையும் முற்றிலும் சரியான தகவல்களாகக் காணப்படவில்லை. மனித உடலின் தசைக்கூட்டின் நிறை 108 பவுன் (10 இரூத்தல்) எனவும் மூளையின் நிறை முக்கழஞ்சு (0.6 அவுன்ஸ்) எனவும் தரப்பட்டுள்ளது. மேலும் முன்னஞ் சிறுகுடலின் நீளம் 33 முழமெனவும் (49.5 அடி) இருதயம் (தாமரை மொட்டு) ஐந்தங்குலமெனவும் பித்தப்பை நாலங்குலமெனவும் தரப்பட்டுள்ளது. உடலில் உள்ள நீரின் அளவு 4 உரி (ஒரு லீட்டர்) எனவும் இரத்தத்தின் அளவு நாநாழி (இரு லீட்டர்) எனவும் வாகடத்தொகுப்பில் மேலும் கூறப்பட்டுள்ளது 3.

1. இயம்பிய தோலுமூனு மென்புநா டிகளும்ற்றுஞ் செயம்பெறு சிங்கைநாடன் செகராச சேகரன்ருன் வயஞ்செறி வட்கராக முருட்டிய களத்தின் மீது அயஞ்சிறி துளது தீர வளந்துகன் டறிந்ததாமே

— செகராச சேகரம்

2. துய்யதோ ருடம்பு நீளந் தொண்ணூற் ருறங்குலந்தான் செய்யவேற் கண்ணிரண்டுச் செறியிரு கழங்காமென்க நொய்யதோர் தசைக்கூடானுந் நூற்றெட்டுப் பலமதாகு மொய்யதோர் மூளைவென்ற முகமு முக்கழஞ் சேயாகும்.

எய்யுமே தன்னினாடி யெழுபத்தீ ராயிரங்கள் துய்யநல் வென்வைப்பற்றிச் சூழ்ந்துட றன்னிலெங்கும் பையவே நுளைந்துள்ளோடிப் பரந்துயா சாங்கள் செய்து செய்யதள் ளாகிநின்று சிரமது சேருந்தானே.

[செகராச சேகரம் - வாகடத் தொகுப்பு]

3. மனித உடலமைப்பு பற்றிய முறையான ஆய்வு மேனாட்டிலும்கூடப் பிற்காலத்திலேயே ஆரம்பமாகிற்று என்பதனைக் கருத்திற் கொள்ள முடியும். மேனாட்டில் மனித உடலமைப்பு பற்றிய முறையான தொரு ஆய்வினை ஆரம்பித்து வைத்தவர் அன்ட்றியஸ் வெஸாலியஸ் (Andreas Vesalius) ஆவர். இவரது நூல் 1543 - இல் வெளியிடப் பெற்றது. கி. பி. 1616 - இல் வில்லியம் ஹார்வி (William Harvey) மனித உடலின் இரத்தச் சுற்றோட்டம் (Blood Circulation) பற்றி முதன் முதலாக விளக்கம் அளித்தார்.

வாதமும் பித்தம் ஐயம் மதித்துன குணபாடத்தில்

மனித உடற்றொழிலியலில் வாதம், பித்தம், ஐயம் என்று சொல்லப்படுகின்ற மூன்று நிலைகளின் முக்கியத்துவத்தை ஆயுள்வேதியர் வலியுறுத்து கின்றனர். 'மனித உடலின் தொழிற் பாடுகள் மேற்படி மூன்று நிலைகளால் ஆளப்படுகின்றன. இவை மூன்றும் மனித உடலில் தத்தமக்குரிய அளவில் நிலை பெற்றிருக்கும் வரை உடற்றொழில்கள் சீராக இயங்குகின்றன. இவற்றுள் ஏதாவது ஒன்று தனக்குரிய அளவினின்றும் மாறுபாடு அடையுமாயின் உடற்றொழில்கள் பாதிக்கப்படுகின்றன. இதன் விளைவாக உடலில் நோய்கள் தோன்றுகின்றன, ஆயுள்வேதத்தின் அடிப்படைக்கோட்பாடு இதுவேயாகும்.

உடற்றொழில்களை ஆளும் மேற்படி மூன்று நிலைகளுக்குப் பெயர்வைத்த புராதன ஆயுள்வேதியர் தவறென்றை இழைத்துவிட்டதாகக் குற்றம் சாட்டுகின்றார் இன்றைய ஆயுள்வேத ஆய்வாளர் ஒருவர் 1. விஞ்ஞானக் கல்வியில் கலைச்சொல் ஒன்றைத் தெரிவு செய்யும் பொழுது அச் சொல்லானது ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட விடயத்தை அல்லது பொருளினைச் சுட்டுவதாக இருத்தல் கூடாது. வாதம் என்பது பொதுவழக்கில் காற்றையும் (Wind), பித்தம் என்பது ஒருவித சமிபாட்டுச் சுரப்பையும் (Bile) கபம் என்பது சளியையும் (Phlegm) குறிக்கும் சொற்களாகும். காற்று, பித்தம், சளி ஆகிய மூன்றும் முன் கூறப்பட்ட மூன்று நிலைகளுடனும் ஓரளவு தொடர்புடையனவாக விருப்பினும், அப் பெயர்களையே அம் மூன்று நிலைகளையும் குறிக்கப் பயன்படுத்தியமை தவறு என மேற்படி ஆய்வாளர் குறிப்பிட்டுள்ளார். இவ்வாறு பெயரிட்டதன் மூலம், ஆயுள்வேதத்தின் அடிப்படைக் கோட்பாட்டையே ஒரு சிலர் சரிவரப் புரிந்து கொள்ள முடியாமல் தடுமாற்றம் அடைய நேரிட்டது என்ற வாதம் ஏற்றுக் கொள்ளக் கூடியதேயாகும். கிரேக்க அறிஞரான அர்ஸ்டோரட்டிலும் கூட வாதம், பித்தம், கபம் ஆகிய ஆயுள்வேதப் பதங்களின் பொருளினை முழுமையாக உணர்ந்து கொள்ளத் தவறிவிட்டார் என்று கூறப்படுகிறது. ஆயுள்வேத இலக்கியத்தில் வாதம், பித்தம், கபம் ஆகிய மனித உடலில் இயங்கும் மூன்று நிலைகளைக் குறிக்கும் கலைச் சொற்களையாகு மென்பதை ஜோன் அட்டிகல (1917) என்பாரும் வலியுத்தியுள்ளார் 2. இவரது விளக்கத்தின்படி 'வாயு' (வாதம்) என்பது மத்திய மற்றும் பரிவு (Central & Sympathetic Nervous Systems) நரம்புத் தொகுதிகளின் ஆளுகைக்கு உட்பட்ட சகல செயற்பாடுகளையும் குறிப்பதாகும். பித்தம் என்பது சமிபாடு. சக்தி உற்பத்தி, உஷ்ண உற்பத்தி, இரத்தத்தின் தோற்றம், நிறமாற்றம் மற்றும் இவை தொடர்பான சகல சுரப்புகள், கழிவுகள் ஆகியற்றைக் குறிப்பதாகும். 'கபம்' என்பது உஷ்ணக் கட்டுப்பாடு [heat regulation] மற்றும் பாதுகாப்புத் திரவங்கள், சுரப்புகள் என்பவற்றை குறிப்பதாகும். அட்டிகல வின் விளக்கத்தை முற்றிலும் சீரியானதாக ஏற்றுக் கொள்ள முடியாவிடினும், மேற்படி விளக்கமானது வாயு, பித்தம், கபம் என்னும்.

1. 'Wind is not the air or atmosphere we breathe; Bile is not the secretion of the liver that helps digestion; and Phlegm does not mean the secretions that persons affected with catarrh throw out. They are, on the other hand technical terms, that imply certain states of the physical constitutions'. K. N. N. Gupta. The Ayurvedic System of Medicine, Vol. 1, P, xxiv, Calcutta, 1901.

2. 'That the old Greek and Roman physicians derived much of their knowledge of medicine from India, and borrowed the idea of humoral pathology from the doctrines of the dhoses or forces of Ayurvedic physicians, does not to my mind admit of any doubt. But whilst adopting the theory, they failed to grasp its true meaning. In Ayurvedic literature, Vayu, Pita and Kapha are mere technical terms, used to connote three conditions of forces or dhoses, as they are technically called that are supposed to exist in the animal frame, and which can only be recognised by the phenomena they exhibit, as the forces themselves are intangible and unperceivable to the senses. They should not, therefore, be understood in their literal sense.'
Attygalle, John Sinhalese Materia Medica, Colombo Apothecaries Co. Ltd, 1917.

ஆயுள்வேதப் பதங்களின் பொருளை ஓரளவாவது உணர்த்து வதாக உள்ளது எனலாம்.

வாதம், பித்தம், சபம் ஆகிய மூன்று நிலைகளினதும் விசேட குணங்களையும் அவற்றின் சமநிலை கெடுவதனால் ஏற்படும் நோய்களையும் ஆயுள்வேத நூலோர் விளக்கியுள்ளனர். வரட்சி, பாரமின்மை, தெளிவு குளிர்ச்சி, அசைவு, உருவ அமைப்பின்மை என்பன வாதத்தின் குணங்களாகக் கூறப்படுகின்றன 1. வாதத்தின் சமநிலை கெடுதலினால் அவயங்கள் வெடித்தல், உற்சாகமின்மை, களைப்பு, உடல்நோவு, உடற்குத்து, மூட்டுக்களில் நோவு, அவயங்களின் பாரத்தன்மை, இயக்கமின்மை, முடக்குவாதம், தோல், தசை, நரம்புகளின் சுருக்கம் தொடர்பான நோய்கள் ஏற்படுகின்றன 2.

உஷ்ணம், மெலிவு, பாரமின்மை. எண்ணெய்த்தன்மை, கைப்புச்சுவை ஆகியன பித்தத்தின் குணங்களாகும். பித்தக் கோளாறினால் நரம்புவலி, தலைவலி, தலைக்கிறுகிறுப்பு, கைகால் சுடுப்பு, உடம்பில் உஷ்ணமுண்டாதல், தேகம் மஞ்சல் நிற மடைதல், வயிற்றுப் பிரட்டல் வாயில் புளிப்பு, விடாத வாந்தி, வியர்வை, உமிழ் நீர் ஆகியன ஏற்படும்.

வெளிநல், குளிர், பாரத்தன்மை, இறுக்கம், ஆகியன சபத்தின் குணங்களாகும். சபம் அதிகரித்தலினால், உடம்பில் வியர்வை, நாக்கில் வெண்ப்பு, சிறு நீர் அதிகரித்தல், குளிர். சோம்பல், பார உணர்ச்சி அகத்தச் சுரப்புக்கள், இறுக்கமான உணர்வு போன்ற அறிகுறிகள் காணப்படும்.

வாதம், பித்தம், சபம் ஆகிய மூன்றும் தத்தமுக்குரிய அளவுகளி னின்றும் கூடினும் குறையினும் நோய்கள் உண்டாகின்றன 3. வாதத்தின் நிலை மாற்றத்தினால் உடற்சூழல்களில் ஏற்படும் தாக்கம் வாத தோஷம் எனப்படுகிறது. இவ்வாறே பித்த தோஷம், சப தோஷம் ஆகியன ஏற்படுகின்றன. மேற்படி தோஷங்கள் தனியாகவோ சேர்ந்தோ ஏற்படுவதுண்டு. உதாரணமாக வாததோஷத்தினால் ஏற்படும் சுரம் வாதசுரம் என்றும் சபம், வாதம் ஆகிய இரண்டும் தோஷமடைவதனால் ஏற்படும் சுரம் சபவாதசுரம் என்றும் அழைக்கப் பெறும்.

மனிதனுக்கு ஏற்படும் நோய்களின் மொத்த எண்ணிக்கை நாலாயிரத்து நானூற்றி நான்பத்தெட்டெனவும் (4448) அவற்றுள் வாததோஷத்தினால் ஏற்படும் நோய்களின் எண்ணிக்கை 1482 எனவும் பித்தத்தினால் ஏற்படும் வியாதிகளின் எண்ணிக்கை 1483 எனவும் சபத்தினால் ஏற்படும் வியாதிகள் 1483 எனவும் தமிழ் மருத்துவ நூலோர் வகுத்துக் கூறியுள்ளனர் 4.

1. வாதத்தின் குணமெதென்னில் மயங்குந்தியங்கும் மலர் சிவக்கும்
பாதங்குளிர்ந்து சுருவாங்கம் பற்றி நடக்கு முகங்கடுக்கும்
சீதத்துடனெ வயிறு புண்ணாஞ் சிரிப்பித்ததுந் தெறிமூச்சாம்
போதத் தண்ணீர் தான் வாங்கும் புகழும்பஞ்ச குணமாமே.

அகத்தியர் 2000

2. கால்கை கடுக்குந் திமிருண்டாங் கண்ணுந் தூங்கிச் சோபிக்கும்
கோலஞ் செரியு மங்கமெல்லாங் குளிர்ந்த சந்து கனங் கொள்ளுஞ்
சீல மிருந்து சீர்காணில் சிறுநீர் வற்றி வருமிகவே
மாலத் தடங்கண் மானையாய் மாதே வாத ரோகமிதே.

அகத்தியர் 2000

3. மிகினுங் குறையினு நோய் செய்யு நூலோர்
வளி முதலாக வெண்ணிய மூன்று என்னும் திருக்குறள்
இக் கருத்தினையே வெளிபடுத்துகின்றது எனினும் மேற்படி குறளுக்குப் பொருள் உறைத்த உரையாகியிருக்காது பெரும்பாலானோர் (பரிமேலழகர் உள்ளீட்டு) இக் குறளின் சரியான பொருளைத் தரத் தவறி விட்டனர் என்றே கருத வேண்டியுள்ளது. உணவானது கூடினும் குறையினும் வாதம், பித்தம் சபம் ஆகிய மூன்றும் நோயினை விளைவிக்கும் என்பதே மேற்படி குறளின் பொருளாக ரை உயாகிரியர்கள் பலராலும் கூறப்பட்டுள்ளது. ஆயினும் இக் குறளில் உணவு பற்றி எதுவும் கூறப்படவில்லை என்பது மனங் கொளத்தக்கது.

4. சுஸ்ருத சம்ஹித வில் நோய்களின் மொத்த எண்ணிக்கை 1120 எனக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

வியாதி தோன்றும் விபரம்

உடலில் வாதம், பித்தம், கபம் ஆகியவற்றின் சமநிலை கெடுவதனாலேயே நோய்கள் ஏற்படுகின்றன என்பதை அவதானித்தோம். இச் சமநிலை கெடுவதற்கும் நோய்கள் ஏற்படுவதற்குமான ஏதுக்களை எடுத்துக் கூறும் பகுதி ஆயுள்வேதத்தில் நிதானம் எனப்படும்.

வாதம், பித்தம், கபம் ஆகியவற்றின் தோஷங்கள் எதனால் ஏற்படுகின்றன என்பதை வாகடநூலாசிரியர் விளக்குகின்றார். வெய்யிலில் நடப்பதனாலும், அதிகமாகத் தண்ணீர் குடிப்பதாலும் மாதர் தம்மை அடிக்கடி சேர்ந்து அநுபவிக்கையாலும், நேரங் கழித்து உண்பதாலும், பாகற்காய் அருந்துவதாலும் வாதரோகம் ஏற்படும் என்கிறார் நூலாசிரியர் 1. உரிய நேரம் நித்திரை கொள்ளாததினாலும், உண்ட ஊண் சமிபாடு அடைவதற்கு முன்னர் மீண்டும் உண்பதனாலும் பித்தரோகங்கள் உண்டாகு மெனவும், அளவுக்குமீறிய சம்போகத்தினாலும், தாகத், தாலும், தாங்க முடியாத சமைகளைச் சும்பதனாலும், அதிக நடையினாலும், கோபத்தினாலும் கபரோகங்கள் உண்டாகு மெனவும் கூறப்பட்டுள்ளது.

வாதம், பித்தம், கபம் ஆகியவற்றினால் ஏற்படும் தோஷங்களுக்குக் கான நிதானத்தைப் பொதுவாகக் கூறிய நூலாசிரியர் சுரம், சன்னி, மூலநோய், கண்ணோய், முதலான நோய்கள் ஒவ்வொன்றுக்கும் அந் நோய் ஏற்படுவதற்கான ஏதுக்களை விபரித்துள்ளார்.

உதாரணமாகக் கோபப்படுதல் இளவெய்யிலில் காய்தல், பொருத்தமற்ற படுக்கை, பசித்தபோது உண்ணாதிருத்தல், ஓயாது நடத்தல், மலக்கட்டு போன்றவை சுர ரோகங்கள் (fevers) ஏற்படக்காரணமாகு மெனக் கூறப்படுகின்றது 2. அதிக வெய்யிலும், காலில் வெய்யில் சூடேறுவதும், தடியடி படுதலும், தலையில் பாரம் சுமத்தலும், எண்ணெய் தேய்த்துக் குளித்த பின்னர் பகலில் நீத்திரை செய்வதும் கூர்மையான பார்வையோடு (தெளிவற்ற எழுத்துக்களை) வாசித்தலும் கண்ணில் நோய் ஏற்படுவதற்கான காரணங்களெனக் கூறப்பட்டுள்ளது 3.

உணர்ந்திடுந் தானமெட்டில் உறுகுறி யுரைக்குங்காலை

புராதன ஆயுள்வேத முறையில் நோய்களை இனங்கண்டு கொள்வதற்கு வைத்திய னைவன் தனது ஐம்புலன்களையும் பயன்படுத்த வேண்டுமெனக் கேட்டுக்கொள்ளப்பட்டான். நோயாளியின் பொதுத் தோற்றத்தைப் பார்வையிட்டும், அவனது தொனியில் ஏற்பட்டுள்ள மாறுதலைக் கேட்டுணர்ந்தும் உடல் வெப்பநிலையைத் தொட்டுணர்ந்தும் நோய்ப்பரிசோதனைகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. இவற்றை முறையே தர்ச்சனம், பரிச்சனம், பிரச்சனம் எனக் குறிப்பிடுவர். மேற்கூறியவற்றுடன் நிதானம் [நோய் ஏற்பட்ட தற்கான காரணம்], பூர்வ ரூபம் (நோயின் முந்தைய குறிகுணங்கள்), ரூபம் [அதன் தற்போதைய குறிகுணங்கள்],

1. வெய்யிலில் நடக்கையாலும் மிகத்தண்ணீர் குடிக்கையாலும் செய்யசெம் மகளிர் தம்மைச் சேர்ந்தனு பவிக்கையாலும் பையவே யுண்கையாலும் பாகற்காய் தின்கையாலும் தையவே வாதரோகம் சனிக்குமென் றறிந்கோள்ளே.
(செகராசசேகரம்-வாகடத் தொகுப்பு)
2. ஈங்கெழு கோபத்தாலு மிளவெயிற் காய்தலாலும் பாங்கிலாப் படுக்கையாலும் பசித்தபோ துண்ணுதாலு மோங்கிய நடையினாலு முண்டென வருத்தத்தாலுந் தேங்கிய மலக்கட்டாலுந் தீயநோய்ச் சுரங்களாமே.
(செகராச சேகரம்-வாகடத் தொகுப்பு)
3. கடுகிய வெயிலினாலும் கனத்தடி சடுகையாலும் தடியடி படுகையாலும் தலையது சமையினாலும் முடுகவே எண்ணெய்வார்த்து மூழ் கிப்பின் படுக்கையாலும். படிப்பினிற் கூர்மையாலும் படர்ந்திடும் கண்ணினேயே.

[அசுத்தியர் நயன விதி]

சம்ராத்தி (நோயானது அது தோன்றிய உடற்பகுதியினின்றும் அயலிடங்களுக்குப் பரவியுள்ளதா என்பதை அறிதல்), உபசயம் (தற்போது காணப்படும் நோய்க்குறிகுணங்கள் முன்னர் ஒரு நோய்க்கெனக் கொடுக்கப்பட்ட மருந்தினது பக்க விளைவாகுமா என்பதனை ஆராய்தல்) என்பவற்றையும் சேர்த்து நோய்ப் பரிசோதனைகளை 'அஷ்ட பரீட்சை' (எட்டுப் பரிசோதனைகள்) எனக் குறிப்பிடுவர். இங்கு நாம் கவனிக்க வேண்டியது தமிழக மருத்துவ நூலோரால் குறிப்பிடப்பெறும் 'அஷ்ட பரீட்சை' புராதன ஆயுள்வேத நூலோரால் குறிப்பிடப் பெற்றவையினின்றும் வேறுபட்டவை என்பதாகும்.

நோயாளியின் நாடித்துடிப்பு, அவனது உடல்வெப்ப நிலை, நிறம், தொனி, கண்கள், நாக்கு, சிறுநீர், மலம் ஆகிய எட்டையும் பரிசோதிக்கும்படி தமிழ் மருத்துவ நூலோர் வலியுறுத்தியுள்ளனர் 1. மேற்படி எட்டுப் பரிசோதனைகளுள்ளும் நாடிப்பரிசோதனை முதலாவதும் முக்கியமானதுமான இடத்தைப் பெற்றுள்ளது. இந் நாடிப்பரிசோதனை முறை புராதன வடபாரத ஆயுள்வேதியரால் உறியப்படாத ஒன்றாகும்.

நாடியால் முன்னோர் சொல்லும் நற்குறிகுணங்களாலும்

வாதம், பித்தம், கபம் ஆகிய முத்தோஷங்களும் நாடித்துடிப்பில் பிரதிபலிக்கப்படுவதால் நாடியில் ஏற்பட்டுள்ள மாறுதலை உணர்ந்து கொள்வதன் மூலம் நோய் ஏற்படக் காரணமாகவிருந்த தோஷத்தையும் அந்நோயின் தன்மையையும் அறிந்து கொள்ள முடியும் என்பது தமிழக மருத்துவ நூலோரின் கொள்கையாகும்.

நாடியைத் தொட்டுணர்ந்து கொள்வதற்கு உடலில் பத்து இடங்கள் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. குதிச்சந்து, காமியம், உந்தி, நடுமார்பு, காது, நடுமூக்கு, கண்டம், கரம், புருவம், உச்சி என்பவையே அவையாகும் 2. ஆயினும், இவற்றுள் வசதியின் காரணமாக வழக்கமாகவும் அல்லது முதலாவதாகவும் மணிக்கட்டிலேயே நாடித்துடிப்பு பரீட்சிக்கப்படுகிறது. ஆண்களுக்கு வலது கை மணிக்கட்டிலும் பெண்களுக்கு இடதுகை மணிக்கட்டிலும் நாடிப்பரிசோதனை மேற்கொள்ளப்படுகிறது. நோயாளியின் மணிக் கட்டில் நாடி தெளிவாக உணரப்படாத நிலையில் குதிச்சந்து (Ankle-joint) கண்டம் (throat) மார்பு (chest), போன்ற பிறவிடங்களில் நாடி இயக்கம் பரிசோதிக்கப்படலாம். நாடி நூலில் கூறப்பட்டுள்ள வற்றை ஆதாரமாகக் கொண்டும் அநுபவ பூர்வமாகக் கற்றுத் தேர்ந்தும் நாடித்துடிப்பில் ஏற்படும் நுண்ணியமான வேறுபாடுகளை உணர்ந்து கொள்ளமுடியும் என்பதை வாகட நூலாசிரியர் வலியுறுத்தி உள்ளார்.

1. உருவது நாடியாலு மொண் முக மல நீராலுந்
தெருவிழி நாவினாலுந் தேர்ந்த வங்கனத்தினாலும் — வாகடம்

நயமுறு வாகடத்தோர் கை நாடியை நன்னவை
வியனுறு கண்ணை மெய்யின் பரிசுத்தை நிறத்தை மெய்யை
செயமுறு மலசலத்தைச் செப்பிய சத்தந்தனைப்
பயமறத் தெளிந்திவ் வெட்டும் பார்ப்பது பண்புதாமே, கருந

[அங்காதிபாதம் - திருக்கோணமலை - ய. சின்னத்தம்பி
வைத்தியருடைய கையெழுத்துப்பிரதி, 1906]

2. தாது முறை கேள் தனித்த குதிச்சந்து
ஒதுரு காமியம் உந்தி நடுமார்பு
காதுநடுமூக்குக் கண்டங் கரம்புருவம்
போதுறு முச்சி புகல் பத்தும் பார்த்திடே. — திருமூலர் வைத்தியம்

எண்ணெய் முழுக்கு ஆடியபின்னரும், உணவு அருந்திய பின்னரும், பசியுடனிருக்கும் போதும், வெய்யிலில் நடந்து வந்த பின்னரும், கலவியின் பின்னரும் ஒருவரது நாடியைப் பரிசோதிப்பதில் பயனில்லை என்பதும் அறிவுறுத்தப்பட்டுள்ளது 1.

நாடித் துடிப்பானது ஒரு நாளின் பல்வேறு நேரங்களிலும் வருடத்தின் பல்வேறு மாதங்களிலும் நேரத்துக்கு நேரம் காலத்துக்குக் காலம் வேறுபடுகிறது என்பது தமிழக நாடி நூலோரின் கொள்கையாகும். இதே கருத்தினைச் சீன மருத்துவர்களும் கொண்டுள்ளனர் 2. சித்திரை வைகாசி மாதங்களில் அதிகாலையிலும், ஆனி, ஆடி ஐப்பசி, கார்த்திகை மாதங்களில் நடுப்பகலிலும் மார்ச்சு, தை, மாசியில் சூரியன் அஸ்தமிக்கும் நேரத்திலும், பங்குனி, ஆவணி, புரட்டாதி ஆகிய மாதங்களில் நள்ளிரவிலும் நாடிகளின் இயக்கம் தெளிவாக உணரப்படுமென்று தமிழ் வாகடத்தில் எடுத்து கூறப்பட்டுள்ளது 3.

முழங்கை, மணிக்கட்டு, கை ஆகியவற்றுக்குச் செல்லும் நாடிகளைத் (Radial arteries) தொட்டுணர்ந்து கொள்ள மூன்று விரல்கள் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. பலமான, இடைப்பட்ட, இலேசான அழுத்தங்களை முறையே பிரயோகித்து நாடி இயக்கம் மும்முறை உணரப்படுகிறது. நாடி தனக்குரிய வேகத்தில் இயங்குகின்றதா அல்லது கூடியோ குறைந்தோ இயங்குகின்றதா என்பது முக்கியமாகக் கவனிக்கப்படுகிறது 4.

மணிக்கட்டில் மூன்று விரல்களை வைத்து நாடித் துடிப்பினைப் பரிசோதிக்கும் பொழுது பெருவிரல் கீழ் வாதமும் நடுவிரலில் பித்தமும் இடதுவிரலில் சிலேத்துமும் உணரப்படுமெனத் தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளது. மேற்படி மூன்றும் தத்தமது ஒழுங்கில் இயங்கினால் நோய் ஏற்படாது என்ற கொள்கை வலியுறுத்தப்படுகிறது.

1. எண்ணெயிற் றலையினோடு மீரமாய் நின்ற போது முண்ணுநல்லுணாவின் போதும் உண்டாம் வெம்பசியின் போதும் திண்ணமாய் நடக்கும் போதுஞ் சிற்றின்ப மூட்டும் போதும் பண்ணிய நாடி பார்க்கில் பலித்திடாதென்று செப்பே — குணபாடம்
2. நாடிப்பரி சோதனையின் நுட்பத்தினைக் கலென் (Galen) முதலான புராதன உரோம மருத்துவர்கள் மாத்திரமல்லாது பண்டைய சீன மருத்துவர்களும் நன்கு அறிந்திருந்தனர். உலகப் புகழ்பெற்ற சீன நாடி சாஸ்திர நூலான மோ-சிங் (Mo-ching) கி. பி. மூன்றாம் நூற்றாண்டில் எழுதப் பெற்றதாகும். இந்நூலின் ஆசிரியரான வங்-ஷி-ஹோ (Wang-she-ho) கி. பி. 280 - இல் வாழ்ந்தவராவர். சீன நாடி நூலோரின் கருத்துக்களுக்கும் பல்வேறு ஸீடியங்களில் குறிப்பிடத்தக்க ஒற்றுமை காணப்படுவதை அவதானிக்க முடியும்.
3. சித்திரை வைகாசிக்குச் செழுங்கதி ருதயம் பரர்க்க அத்தமாம் ஆனி யாடி யைப்பசி கார்த்திகைக்கும் மத்தியா னத்திற்பார்க்க மார்ச்சு தைமாசிக்கும் வித்தகக் கதிரோன் மேற்கில் விழுகின்ற நேரம் தானே. தானது பங்குனிக்கும் தனதுநல் வாவணிக்கும் மாணமாம் புரட்டாசிக்கும் அர்த்த ராத்திரியிற் பார்க்க தேனென மூன்று நாடி தெளியவே காணுமென்று கானமா முனிவர் சொன்ன கருத்தை நீ கண்டு பாரே. — அகத்தியர் வைத்திய வாகடச் சுருக்கம்.
4. பார்க்கிலோ மணிக்கட்டங்கைப் பற்றியே நெட்டி வாங்கி ஏர்க்க மூவிரலால் தொட்டு யெழுந்த நன் நாடி தன்னைக் கூர்ப்புறப் பார்த்து நேர்மை குறைத லுள்வாங்கல் மூன்றில் சீர் கொள நின்ற நாடித் திருக்கரச் சொப்புமன்றே. — வாகடம்

தமிழ் மருத்துவ நூலோர் நாடிகள் இயங்கும் பாங்கினை மயில், அட்டை, ஒணர் தவளை, பாம்பு, விட்டில் போன்ற உயிரினங்களின் அசைவினை உவமையாகக் கொண்டு விளக்கியுள்ளனர். நாடித் துடிப்பில் ஏற்படும் மிக நுண்ணிய வேறுபாடுகளை இவ்வாறு விளக்கப் பெற்றுள்ளன 1. இவ்வேறு பாடுகளை அநுபவபூர்வமாகவே நன்கு அறிந்து சொள்ள முடியும் என்பது தமிழ் மருத்வர்களின் கருத்தாகும். வந்திருக்கும் நோயை இனங்கண்டு கொள்வதற்கு (Diagnosis) மாத்திரமல்லாது வரவிருக்கும் நோயை முன்கூட்டியே அறிந்து கொள்வதற்கும் (Prognosis) நாடிப்பரிசோதனை உதவும் என்பதில் தமிழ் நாடிநூலோர் நம்பிக்கை கொண்டிருந்தனர் 2. நாடிப்பரிசோதனை மூலமும் ஏனைய அவதானிப்புக்களின் மூலமும் நோயாளியின் மரணகாலத்தை எவ்வாறு முன்கூட்டியே நிர்ணயித்துக் கொள்ள முடியும் என்பதும் வாகடநூலில் விளக்கப்பட்டுள்ளது 3.

குறுமுனி சொற்படிக்குக் குத்தியே குணங்கள் பாரீர்

எட்டுவித நோய்பரிசோதனைகளுள் நாடிப்பரிசோதனைக்கு அடுத்த முக்கியத்துவம் பெறுவது சிறுநீர்ப் பரிசோதனை (Urine test) யாகும். இதுகுறித்து விரிவாக எடுத்துரைக்கும் 'நீர்நிறக்குறி நெய்க்குறி சாத்திரம்' என்னும் நூல் தேரையர் பெயரில் வழங்கப்பெற்று வருகின்றது. நோயாளியின் சிறுநீரினது நிறத்தைக் கவனிப்பதுடன் அதில் ஆமணக்குநெய் (Castor oil) ஒருதுளிவிட்டு, அத்துளியானது அச்சிறுநீரில் அடையும் மாற்றத்தை சிறுநீர்ப் பரிசோதனை மேற்கொள்ளப்பட்டது 4. முன்னையதை 'நிறக்குறி' என்றும் பின்னையதை 'நெய்க்குறி' என்றும் குறிப்பிடுவர்.

1. அன்னமே கோழியோணன் மயிலென நடக்கில் வாதம் பின்னையோ ராமையட்டை பெயர்த்திடிற் பித்த மென்ப சொன்னதோர் விழிமடந்தாய் துலங்கிய தவளை பாம்பு முன்னமே யையமென்று மொழிந்தனர் நாடிதானே.

— வாகடம்

காரினம் மாதாபிள்ளைக் கருப்பமே முற்றி நின்றும் கூரிய வாததாடி குண்டலப் புழுப்போற் பாயும் வீரிய மூன்றந் திங்கள் விட்டில்போற் பதைத்து நிற்கும் பாரிவை யெட்டாந் திங்கள் பையவே புழுப்பேலோடும்.

— குணபாடம் - செகராச சேகரத் தொகுப்பு

2. பரவிய வாதநாடி பக்கமே துடியாவண்ண முரவிய புழுப்போலூர்ந்து புலன்கெட வயர்ந்தேயோடிற் றுரவிய வேளாநாளிற் றோஷம்வந் தடுத்துநாக்கை யுரமுறப் பேசாவண்ண மூளறியே குளறி நிற்கும்.

— குணபாடம்: செகராச சேகர வாகடத் தொகுப்பு

3. மத்திம வையநாடி வன்மித்து மூன்றி நின்ற முற்றிய வீசல்போலே முடுகியே பதறுமாடுற் சித்தமோர் பகவிராவுஞ் செல்லாது மரணம்வந்து சுற்றியே மரிப்பனென்று சொல்லுவார் நல்லோர்தாமே

— குணபாடம்: செகராச சேகர வாகடத் தொகுப்பு

- 4: சிறுவிர லளவுபாரிற் செய்யதோர் துரும்பெடுத்தே யறுபிணி கொண்டார் மெய்யி னீரொரு கபாலத்தேந்தி மறுவிர வேரண்டத்தின் வலிதனை யதனிற்றேய்த்துக் குறுமுனி சொற்படிக்குக் குத்தியே குணங்கள்பாரீர்.

சலமலக்குறி - செகராச சேகர வாகடத் தொகுப்பு

சிறுநீரின் நிறம் வெண்மையாகவிருப்பின் வந்திருக்கும் நோய் வாத தோஷத்தால் ஏற்பட்டதெனவும் சிவப்புநிறத்துடன் குறைவாக வெளிவரின் பித்ததோஷத்தால் ஏற்பட்டதெனவும் நுரையுடன் காணப்பட்டின் கபதோஷமெனவும் வாகடம் கூறுகின்றது. சிறுநீர் சிவப்பும் மஞ்சளும் கலந்த நிறத்துடன் காணப்பட்டின் உடம்பில் உஷ்ணம் அதிகரித்ததினால் உண்டான நிலையெனவும், குங்குமப்பூ நிறத்துடன் கருமை கலந்து தோன்றுமாகின் காமாலை (Jaundice) எனவும் அறிந்து கொள்ளும்படி 'நீர் நிறக்குறி சாத்திரம்' எடுத்துரைக்கின்றது.

மலமானது சிறுத்துக் காணப்பட்டால் வந்தநோய் வாதமென்றும் சிவந்து காணப்பட்டால் பித்தமென்றும் வெண்மையாக விருப்பின் ஐயம் (கபம்) என்றும் பல்வேறு நிறங்களுடன் காணப்பட்டின் சன்னிதோஷம் என்றும் வாகடநூலில் தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளது.

தலைவிதி முடிந்ததென்று தள்ளியே தப்பிப்போகீர்

ஒரு வைத்தியனைவன் தனது நோயாளியைக் காப்பாற்ற இறுதிவரை போராடவேண்டும். எனினும், நோயாளியின் மரணம் தவிர்க்க முடியாதது என்பதையும் தொடர்ந்து சிகிச்சையளிப்பதில் பலனேதும் கிட்டப்போவதில்லை என்பதையும் திடமாக அறிந்தபின்னர் வைத்தியன் நோயாளிக்குச் சிகிச்சையளிப்பதின்றும் தானாகவே ஒதுங்கிவிட வேண்டுமென வாகடநூலில் அறிவுறுத்தப்பட்டுள்ளது. நோயாளியின் உறவினருக்கு ஏற்படக்கூடிய வீண் செலவையும் அவநம்பிக்கையையும் தடுப்பதே இவ்வறிவுறுத்தலின் முக்கிய நோக்கமெனக் கருதலாம். நோயாளியின் மரணகாலம் மிக நெருங்கிவிட்டது என்பதனை அறிவுறுத்தும் 'மரணக்குறிகளை' எடுத்துரைக்கும் பாடல்கள் பலவற்றை வாகடநூலில் காணமுடியும் 1.

கருமைக் குழலாய் சரநூலைக் கடவுளறியச் சொன்னோமே

குறிப்பிட்ட சிலநாட்களில் நோய் ஒன்று உற்பத்தியாகுமேயானால் அந்நோய் எளிதில் மாறாது என்பதிலும், மரணத்தை விளைவிக்கும் என்பதிலும் புராதன ஆயுள்வேதியர் நம்பிக்கை கொண்டிருந்தனர். வாகடத்தின் சரநூல் பகுதியில் நானும் கோளும் பிணியாளரில் ஏற்படுத்தும் தாக்கம்பற்றி விளக்கப்பட்டுள்ளது. சுவாதி, சதயம், பூரம், ஆயிலியம், கேட்டை, பரணி, திருவாதிரை ஆகிய நட்சத்திரங்களுள் ஏதாவது ஒன்றும் செவ்வாய் அல்லது ஞாயிற்றுக் கிழமையும் துவாதசி, சஷ்டி, பிரதமை ஆகிய திதிகளுள் ஒன்றும் கூடிலரும் நாட்களில் நோயொன்று ஆரம்பிக்குமாகின் அந்நோயினின்றும் மீள்வது அரிதாகுமெனச் சரநூலில் தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளது 2.

1. குலவயிற் றழுதுநொந்து குறுவிலர்வுண்டாய் மேனி பலபல ரூபங்கொண்டு பல்கறுத்திமைமேல் நாட்டிப் புலவியே குமிழ்த்துவீழ்ந்தங் குள்முச்சுமுள்ள தாகில் தலைவிதி முடிந்ததென்று தள்ளியே தப்பிப் போகீர்.

எடுக்கும்படுக்கும் எழுந்திருக்கும் இளைத்தே மூச்சு மிகமண்டும் வடுக்கெணுத்த விழியிரண்டும் மலரவிழிக்கும் வழிபார்க்கும் தொடுக்குஞ் சிலேதமம் மிகவெழுந்தே தொண்டைதனிலே நின்றுழலும் அடுத்தவன்றே மரித்துவிடும் அகலப்போவீர் பண்டிதரே.

— மரணக்குறி - செகராச சேகர வாகடத் தொகுப்பு

2. சோதிச் சுவையம்பூரஞ் சொல்லா தாயிலியங்கேட்டை தீதில் பரணித் திருவாதிரை செவ்வாய் ஞாயிறுடன் ஒதுணர் மீது துவாதசி யுரையா சட்டி பிரதமையிற் பேதமுறவே பிணிகொண்டாற் பிரமன்வரினும் பிழையாரே.

— சரநூல் : செகராச சேகர வாகடத் தொகுப்பு

சுருதர் முதலான புராதன ஆய்வேத நூலோர் மனிதனுக்கு ஏற்படக் கூடிய நோய்களின் எண்ணிக்கையினை 1120 எனக் குறித்தனர். தமிழ் மருத்துவ நூலோர் இவ்வெண்ணிக்கையினை 4448 என வகுத்தனர். தமிழ் வாகடம் இன்று முழுமையாகக் கிடைக்காமையால் அந்நூலில் 4448 வியாதிகள் பற்றிய முழு விபரமும் தரப்பட்டுள்ளதா என்பதை உறுதிப்படுத்த முடியவில்லை. எனினும், நாலாயிரத்து நாநூற்றி நாற்பத்தி யெட்டு வியாதிகளுள் கண்ணில் ஏற்படக்கூடிய தொண்ணூற்று வியாதிகளின் பெயர்களும் அவற்றின் குறிகுணங்களும் சிகிச்சையும் தற்போது முழுமையாகக் கிடைக்கப்பெறும் நயனவிதிப்பிரிவில் விரிவாக விளக்கப் பெற்றுள்ளன. இதனை நோக்குமிடத்துத் தமிழ் வாகடம் இன்று முழுமையாகக் கிடைக்குமானால் அந்நூலில் 4448 வியாதிகளினதும் விபரங்களைக் காணக்கூடிய தாகவிருக்கும் என எதிர்பார்க்கமுடியும்.

இன்று எமக்குக் கிடைக்கக் கூடியதாக விருக்கும் 'அகத்தியர் 2000' போன்ற பாடற் நிரட்டுக்களை (Collections of poems) ஆராயுமிடத்து அவற்றில் பல்வேறு நோய்களினதும் ரோக நிதானம் (causes of the disease), அவற்றுக்குரிய குறிகுணங்கள் (Symptoms) மற்றும் சிகிச்சை (Treatment) பற்றிய விரிவான விளக்கங்களைக் காணமுடியும். எமக்குக் கிடைத்துள்ள வாகடப் பாடற்நிரட்டுக்களில் கூறப்பட்டுள்ள நோய்கள் அனைத்தையும் பற்றி ஆராய்வது இந்நூலின் வரையறைக்குள் அடங்காது என்பதால் உதாரணத்துக்கு ஒரு சில நோய்களைத் தெரிந்து அவை பற்றி வாகடத்தில் கூறப்பட்டுள்ளவற்றை இங்கு குறிப்பிடுவதன் மூலம், எமது பண்டைய மருத்துவத்தின் கட்டுக்கோப்பினையும் சிறப்பினையும் வாசர்களுக்கு ஓரளவேனும் உணர்த்தமுடியும் என நம்புகின்றேன்.

மூலம் (Piles), நீரிழிவு (Diabetes) ஆகியன பலரும் அறிந்த சாதாரணமான வியாதிகளாகும். இவை பற்றி வாகடநூலில் கூறப்பட்டுள்ள விபரங்களை இங்கு நோக்குவோம்.

பன்றியிறைச்சி முதலான மாமிச வகைகள், நெய் மற்றும் காரமுள்ள சரக்குகளை மிகுதியாகச் சாப்பிடுவதும், தேகத்தில் வரட்சியுண்டாவதும், நிமிர்ந்த நிலையில் நெடுநேரம் இருப்பதும், பகல் நேரத்தில் தூங்குவதும், பெண்களுடன் அதிகமாக உடலுறவு வைத்துக் கொள்வதுமே மூலநோய் ஏற்படுவதற்கான ஏதுக்களாகுமென வாகடம் கூறுகின்றது 1. இந்நோய் ஏற்பட்டுள்ளமைக்கான அறிகுறிகள் யாதெனின், மலச்சிக்கலுடன் வயிறுபொருமும், மூல முனையைத் தள்ளிவிட்டால் உள்ளேபோகும், அபானவாயு அடிக்கடி பறியும், மலம் வெளியாகும் போது அதனுடன் இரத்தமும் சீதமும் வெளிவருவதுடன் மிகுந்த வலியும் ஏற்படும், ஆசனத்தின் வழியாக மூலமுனை வெளிவரும். 2. மூலத்தில் உள்ளூலம், புறமூலம், பித்த சிலேத்தும மூலம், வாத சிலேத்தும மூலம், சிலேத்தும மூலம், வாத பித்த மூலம், கடுக்கு மூலம், சீழ் மூலம், இரத்த மூலம் எனப் பல்வேறு உட்பிரிவுகளையும் வாகடம் வகுத்துள்ளது.

1. வேகமாந் திரவியங்கள் மிகுகையால் நுவற்கையாலும் சாகமாந் கொம்மட்டிக்காய் தானவ ருண்கையாலும் காகிய பன்றிமாங்கிஷம் கடுந்தினி துண்கையாலும் நீதியிற் றறியாதோங்கி நிரந்தர மிருக்கையாலும் — அகத்தியர் 2000
2. ஆகத்தடைத்துப் பொருமிவிடு மடைக்குங் கழியுங்காணுது சாகத்தடைத்த யிருவகையால் தள்ளும்போது உள்ளேபோம் வேகத்தடைத்த வாயுவரும் வேறேமலமும் வீழாதே நாகத்தடைத்த உதிரம்விழும் நன்றாயுள்ளே பொருமிடுமே

— அகத்தியர் 2000

காட்டுக் கரணைக் கஷாயம்,' 1. 'பல்லாதிக்கிருதம்' (பார்க்க, பக்கம் 26), பஞ்சாக்கினிச் சூரணம், கடுகுச் சூரணம் போன்றவை மூல நோய்க்குப்பொது மருந்துகளாகக் கூறப்பட்டுள்ளன. இவற்றுடன் இரத்த மூலத்துக்குச் 'சித்திரமூலாதிக்கல்கம்,' சீழ்மூலத்துக்குப் பாகற்சாறு மருந்து' என ஒவ்வொரு உட்பிரிவுக்கும் ஒவ்வொரு வகையான சிறப்பு மருந்துகளும் பரிந்துரைக்கப் பெற்றுள்ளன.

மூல நோய்க்கு மருந்தாகக் கூறப்பட்டுள்ள காட்டுக் கரணைக் கஷாயமானது, காட்டுக் கரணை, கறிக்கரணை, பிரண்டை, கொடிவேரி, கோட்டம், வெருகு, நிலப்பனை (வராணி), தும்பை, புளிநரளை ஆகிய மூலிகைகளை உள்ளடக்கிய தாகும்.

நீரிழிவு நோயின் குறிகுணங்கள் பற்றிப் பின்வருமாறு கூறப்பட்டுள்ளது. 'நாழிகை தோறும் (அடிக்கடி) சிறுநீர் கழிக்கும் குணம் காணப்படும். அவ்வாறு கழியும் நீரைக் காய்ச்சிப் பார்த்தால் பாணி போலாகும். இனிப்புச் சுவை அதில் இருக்கும். தரையில் சிறுநீரை விட்டால் அதில் ஈ, எறும்பு என்பன வரிசையாய் மொய்க்கும்'. 2 நீரிழிவு நோயாளர் மிகுந்த கசப்பும் புளிப்பும் உடைய பதார்த்தங்களையும் மற்றும் உப்பு, பச்சையரிசி என்பவற்றையும் பலவிதமான பண்டங்களையும் உண்பதைத் தவிர்த்துக் கொள்ளும்படி கேட்டுக் கொள்ளப்பட்டுள்ளனர். 3 இந்நோய்க்கெனப் பரிந்துரைக்கப் பட்டுள்ள மருந்துகளுள், ஆவாரை, நாவல், கடலழிஞ்சில், கோட்டம், மருதம்பட்டை, என்பவற்றை உள்ளடக்கிய கஷாயமும் ஒன்றாகும். 4

ஆயுள்வேத மருந்து வகைகள்

கஷாயம் (குடிநீர்), சூரணம் (கலப்புத்தாள்), லேகியம் (குளம்பு), கிரிதம் (நெய்), மாத்திரை, வடகம், தயிலம், கரசம், கல்கம், அஞ்சனம், ஹரிதகி (கடுக்காய்) எனப் பல் வேறு வகைப்பட்ட மருந்துத் தயாரிப்புகள் ஆயுள்வேத நூல்களில் கூறப்பட்டுள்ளன. இவற்றுள் ஹரிதகி, வடகம், தயிலம், கிருதம் போன்ற மருந்துத் தயாரிப்புகள் பற்றி ஏலவே குறிப்பிட்டுள்ளோம். மேற்கூறப்பட்டவற்றுள் அஞ்சனம் மற்றும் தயிலம் தவிர்ந்த ஏனையவை உட்கொள்ளப்படுவதற்காகக் கொடுக்கப்படும் மருந்துகளாகும். கண்ணில் தீட்டப்படுவதற்காகக்

1. காட்டுக்கரணை கறிக்கரணை காரும்பிரண்டை கொடிவேரி கோட்டம் வெருகு வாராகிதும்பை யவையோர்கூட்டும் புளிநரளைக் கூட்டியிடித்துச் சாகமது குறுக்ககாய்ச்சித் தேன்கலந்து நாட்டத்துடன் யருந்திடுநீ நாடாமூலம் நடுங்கிடுமே — அகத்தியர் 2000

2. நீரேயழியும் நாழிகைதோறும் நிரம்பக்கலயம் தனிவிட்டுக் காரேயிணங்குள் குழலாளே காய்ச்சிப்பார்த்தால் பாணியதாய் நேராயதுவு மினித்திருக்கும் நீருந்தரையில் விட்டாக்கால் சேராயெறும்பு யீமொய்க்கும் செய்யுங்குணங்கள் செப்பக்கேள். — தன்வந்தரி வைத்திய சிந்தாமணி

3. பிடிக்குப்பிடிக்கு நீராகாப் பெருத்தக்கசப்புப் புளிப்பாகா படிக்குப்பூசை யுப்பாகா பச்சையரிசி தானாகா அடிக்கடிக்கு நீராகா ஆகாப்பண்டந் தானாகா வடிக்குந்தேன்போல் மொழிநல்லீர் மனிதர்க்குண்டா நீரிழிவே — தன்வந்தரி வைத்திய சிந்தாமணி

4. ஆளிரங் கொன்றை நாவல் அலைகடல் முத்தம் கோட்டம் மேலிய மருதந் தோலும் விரைந்துடன் ஒக்கக் கொண்டு பூவிரி குழலினே பொருந்து நீர் தன்ணையுண்ணக் காவிரி நீரும்வற்றிக் கடல்நீரும் வற்றும் தானே.

— தேரையர் கஷாயம் 109

கொடுக்கப்படும் மருந்தே அஞ்சனமாகும். ஆயுள்வேத மருத்துவத்தில் மிகவும் பிரபலமாக விளங்கும் மருந்து கஷாயம் அல்லது 'குடிநீர்' என்பதாகும். எளிதில் கிடைக்கக்கூடிய மூலிகைகளைக் கொண்டு தயாரிக்கப்பெறும் இம் மருந்தின் செய் முறை மிகவும் எளிதாகவும் சிக்கனமாகவும் இருப்பதே பொதுமக்கள் மத்தியில் இம்மருந்து செல்வாக்குப்பெற்றமைக்கான முக்கிய காரணமெனலாம். மேலும் இம்மருந்தினை வைத்தியத்துறையுடன் சம்பந்தப்பட்டவர்களே தயாரித்துக் கொடுக்கவேண்டிய அவசியமில்லை. வைத்தியரின் ஆலோசனைப்படி ஒரு நோயாளி தனக்குவேண்டிய கஷாயத்தைத் தர்னாகவே தயாரித்துக் கொள்ளமுடியும்.

தாவரத்தின் வேர், பட்டை, இலைக்காம்பு, விதை, போன்றவற்றை தையச் சிதைக்க பின்னர் அப்பாகங்களை நீரில் இட்டுக் காய்ச்சி வடிகட்டி எடுத்துக் கொள்வர். இவ்வாறு பெறப்படும் குடிநீரே கஷாயம் எனப்படும். ஒரு குறிப்பிட்ட நிறையுடைய மருந்து மூலிகைகளைக் குறிப்பிட்ட அளவு நீரில் இட்டு, அந்நீரானது நான்கில் ஒரு பங்காகவோ, எட்டில் ஒரு பங்காகவோ பதினாறில் ஒரு பங்காகவோ (தாவரப்பாகங்களின் தன்மைக்கேற்றவாறு) வற்றும் வரை காய்ச்சப்படுகிறது. உதாரணமாக, 8 பலம் (350 கிராம்) நிறையுடைய மூலிகைகளை ஒரு குறுணி (4 லீட்டர்) நீரில் இட்டபின் அந்நீரானது ஒரு உழக்காக (5 லீட்டர்) வற்றும்வரை காய்ச்சவேண்டும். இவ்வாறு பெறப்படும் கஷாயம் பெரியவர்கட்டு ஒரு ஆழாக்கும் (62.5 MI) சிறுவர்கட்டு ½ பலம் முதல் 1½ பலம் (65 MI) வரையிலும் கொடுக்கப்படுவதுண்டு.

'கரகம்' என்பது இனியசாறு என்று பொருள்படும். பச்சையான (fresh) மூலிகைப்பாகங்களை மருந்துரலில் இட்டு நசித்து அதன் சாற்றைப் பிழிந்து வடிகட்டி வைத்துக் கொள்வர். மூலிகைகள் பலவற்றின் இயங்குபொருள் குடேற்றப்படும்பொழுது ஆவியாகி வெளியேறி விடுவதுடன் ஒரு சில மூலிகைகளின் சக்தி கொதிக்கவைக்கும் போது இழக்கப்பட்டு விடுகின்றது. இத்தகைய மூலிகைகளை கரகமாகப் பயன்படுத்த முடியும்.

உலர்ந்த அல்லது பச்சையான மூலிகைப் பாகங்களைக் கல்லுரலில் இட்டு, அவசியமானால் சிறிது நீர்விட்டு, பசை (Paste) போல் செய்யப்படும் மருந்தே 'கல்கம்' எனப்படும். இத்தகைய மருந்துகள் நெய், தேன் போன்றவற்றுடன் கலந்தும் தயாரிக்கப்படுகின்றன.

மருந்துப் பொருள்களை வெய்யிலில் காயவைத்து, இடித்துத் தூள்செய்து, துணியில் வடிகட்டி எடுத்துக் கொள்ளும் மருந்தினைச் சூரணம் என்பர். சீனி, வெல்லம், தேன் ஆகியவற்றுள் ஒன்றைப் பாசுசெய்து, பாசுபதத்தில் மருந்துத் தூள்களைச் சேர்த்துக் கிண்டிக் கிணறித் தயாரிக்கப்பெறும் மருந்து லேகியம் எனப்படும்.

தயாரிக்கப்பட்ட மருந்துகளுக்கு வயதெல்லை உண்டு. கஷாயங்கள் தயாரிக்கப்பட்டு ஒன்றரை நாளுக்குள் பயன்படுத்தப்பட வேண்டும். அஞ்சனம் மூன்று மாதம் வரையிலும் லேகியம் ஆறு மாதம் வரையிலும் தயிலம், நெய் என்பன ஒரு வருடம் வரையிலும் அவற்றின் செயற்றிறன் கெடாது வைத்திருக்கக்கூடியன 1.

1. தீட்டிடு மஞ்சனங்கள் திங்கள்மூன் றதன்பின்னாகா
காட்டினில் மூலிவெந்த கசாயமொன் றரை நாளாகும்
கட்டுசர்க்காரைதேன்நெய் குளம்புதா னுறுமாதம்
ஆட்டிய தயிலம்நெய்கள் வருடமொன் றுவதாமே.

— அங்காதிபாதம், திருக்கோணமலை ப. சின்னத்தம்பி
வைத்தியருடைய நூல், கையெழுத்துப்பிரதி 1906.

பத்தியமும் பதார்த்தகுணமும்

ஒரு நோயால் பீடிக்கப்பட்டவர்கள் அந்நோயினைத் தீவிரப்படுத்தக் கூடிய உணவுப்-பதார்த்தங்களைத் தவிர்த்துக்கொள்ளும்படி கேட்டுக்கொள்ளப்படுவதுண்டு. நோயின் பொருட்டு மருந்துண்போர், கொள்ளக்கூடிய, கொம்மட்டிக்காய், கோழி, பன்றி, கொக்கு, சிறுசெம்பு, பாலை, சுரைக்காய், பூசணிக்காய், பாவற்காய், அவரை, பெரும்பயறு என்பவற்றுள் ஏதாவது ஒன்றைச் சிறிதளவேனும் அருந்துவார்களேயாகின் அவர்கள் மருந்தின் பலனை இழந்துவிடுவார்கள் என எச்சரிக்கின்றது தமிழ் வாகடம். 1 மருந்துண்ணும் சகல நோயாளர்க்கும் ஏற்ற உணவாகச் சுரு, நெய்த்தோலி (Sprats) உட்பட ஒரு சில மீன் வகைகள் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன.

மனிதரால் உணவாகக் கொள்ளக்கூடிய தாவரம் மற்றும் விலங்குவகைகளின் குணநலன்களை எடுத்துரைக்கும் பகுதி வாகடநூலில் பதார்த்தகுணம் எனப்படும். ஆடு, மாடு, எருமை, ஒட்டகம் போன்றவற்றின் இறைச்சி பால், தயிர், மோர், நெய், என்பவற்றினதும் பொன்னாக்காணி, சாறணை போன்ற கீரைவகைகள், மா, பலா, வாழை, விளா போன்ற பழ வகைகள், நல்லெண்ணை முதலான தாவர நெய்வகைகள், காய்கறிகள் என்பவற்றினதும் விசேட குணநலன்கள் இந்நூலில் எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளன.

பசுப்பால் எல்லா உயிர்க்கும் இளைத்தவர்க்கும் ஏற்றதென்றும் காலையில் கறந்த பால் உடற்சோர்வை அகற்றும் என்றும் பகற்கறந்த பால் குளிர்ச்சி தரும் என்றும் இராப்பால் கண்ணெய்களை மாற்றும் என்றும் கூறப்படுகின்றது. மேலும், எருமைப்பால் சத்து நிறைந்த தாயினும் பித்தத்தை விளைவிக்கும் என்றும் செம்மறியாட்டுப்பால் வாயுவை அதிகரிக்கும் என்றும் வெள்ளாட்டுப்பால் மூலகைத் தோஷங்களையும் அகற்றும் என்றும் பதார்த்தகுணம் எடுத்துரைக்கின்றது.

வெள்ளாட்டுப்பால் ஆஸ்தமா நோயாளர்க்கு ஏற்றதொரு மருந்தாகவும் கூறப்பட்டுள்ளது. 2 பசுநெய், எருமைத்தயிர், நல்லெண்ணெய் என்பன உடலுக்கு ஊட்டம் அளிக்கும் உணவுகளாகக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. 2 அளவுக்கு அதிகமாகத் தாம்பூலம் (வெற்றிலை, பாக்கு) தரிப்பதனால் ஏற்படக்கூடிய தீயவிளைவுகள் பற்றியும் எடுத்துக் கூறப்பட்டுள்ளது. சலமலத்தை அடக்கிவைக்காமலும், பெண்களுடன் அதிகமாக உடலுறவு வைத்துக் கொள்ளாமலும், உண்ணும்போது நீரைக்கொதிக்கவைத்தும் மோரைப்பெருக்கியும் நெய்யை உருக்கியும் உணவுடன் சேர்த்துக்கொள்ளும் ஒருவரை நோயெதுவும் அணுகாது எனப் பதார்த்தகுணம் அறிவுறுத்துகின்றது. 3

1. கொள்ளக்கூடிய கொம்மட்டிக்காய் கோழி பன்றி கொக்குடனே பள்ளத்தெழுந்த சிறுசெம்பு பாலைசுரைக்காய் பூசணிக்காய் முள்ளிற்பெரிய பாவற்காய் முற்றிய அவரை பெரும்பயறு(டு) எள்ளத்தையும் தின்பீரேல் எல்லா மருந்தும் இழந்தீரே.

— பதார்த்தகுணம்

2. வெள்ளாட்டுப்பாலோ வியாதியறும் மெய்குளிர்ந் தள்ளாட்டும் வாதபித்தம் சாந்தமா - முள்ளிரைப்புச் சீதமதிசாரம் சிலேட்டுமம்போம் புண்டரும் வாதகாசம் போமாம் காண்.

— பதார்த்தகுணம்

3. திண்ணமிரண்டுள்ளே சிக்கவடக்காமற் பெண்ணின்பாலொன்றைப் பெருக்காமல் - உண்ணுங்கால் நீர்கருக்கி மோர்பெருக்கி நெய்யுருக்கி யுண்பவர்தம் பேர் உரைக்கிற போமே பிணி.

— பதார்த்தகுணம்

நோய் அணுகா விதி

நோய் வந்தபின் அதற்கு வைத்தியம் செய்வதிலும் நோயே அணுகாது காத்துக் கொள்வதன் சிறப்பினைப் பண்டைய தமிழ் மருத்துவ நூலோர் வலியுறுத்தத் தவறவில்லை. உணவுக் கட்டுப்பாட்டை மேற்கொள்வதன்மூலம் நோயேதுவும் அணுகாது தற்காத்துக் கொள்ளமுடியும் என்னும் கருத்தினைத் திருவள்ளுவரும் வலியுறுத்தி இருப்பதை நோக்கலாம். 1

தமிழ் மருத்துவ நூலோர் 'நோயணுகாவிதி' என்னும் தலைப்பின்கீழ் உடல்நலம் பேணும் நல்லொழுக்கங்களை எடுத்துக் கூறியுள்ளனர். தினமொன்றுக்கு இரு தடவைக்குமேல் உணவருந்தாமை, முதலாவற்ற சமைத்த கறிவகைகளை உண்ணாமை, கிழங்கு வகைகளுள் கரணையைத் தவிர்த்த ஏனையவற்றை உண்ணாமை (உருளைக்கிழங்கு, மரவள்ளி என்பன மேலுட்டினரால் பிற்காலத்தில் அறிமுகப்படுத்தப் பெற்ற கிழங்குவகைகளாகும்), பசித்தாலொழிய உணவு அருந்தாமை, மலசலங்களை அடக்கிவைக்காமல் உரியநேரத்தில் சழித்தல், பகலில் நித்திரையும் புணர்ச்சியும் செய்யாதிருத்தல், தன்வயதுக்கு மேற்பட்ட மாதருடன் உடலுறவு கொள்ளாதிருத்தல், மாதத்திற்கு ஒரு முறையே மாதருடன் உறவு கொள்ளுதல், நான்கு மாதத்திற்கு ஒரு முறை பேதி மருந்து குடித்தல், பகலின் பாலே ஒழுங்காக அருந்துதல் போன்ற நல்லொழுக்கங்கள், வழக்கங்கள் மூலம் உடலில் நோய் எதுவும் சேராதவாறு காத்துக் கொள்ளமுடியுமென 'நோயணுகாவிதியில்' வலியுறுத்தப்பட்டுள்ளது. 2

தேரிந்துநற் சக்திரத்தின் விதிதனைத் தமிழாற் செய்தான்.

ஆயுள்வேத மருத்துவத்தில் சல்லியதந்திரம் எனப்படும் அறுவைச் சிகிச்சைத் துறையானது முன்னாலில் உன்னதமானதொரு நிலையில் இருந்துள்ளதென்பதற்கு அநேக சான்றுகள் உள. சல்லிய தந்திரத்தையே பிரதானமாக எடுத்தாண்டுள்ள சுஸ்ருத சம்ஹித, சரகசம்ஹிதைக்கு இணையாக வைத்து எண்ணப்படும் புராதன ஆயுள்வேத நூலாகும். எனினும் இடைப்பட்ட காலத்தில் ஆயுள்வேத மருத்துவத்துறையில் அறுவைச் சிகிச்சைத் துறை புறக்கணிக்கப்பட்டதுடன் அதன் சிறப்புக்கள் அனைத்தும் படிப்படியாக இழக்கப்படலாயின. ஆயுள்வேத மருத்துவத்தில் அறுவைச் சிகிச்சையின் தேய்வுக்கான காரணங்கள் குறித்து ஏலவே ஆராய்ந்துள்ளோம். அந்தணரால் இழிவாகக் கருதி ஒதுக்கப்பட்ட அறுவைச்சிகிச்சையினைத் தமது தொழிலாகக் கொண்ட 'சல்லியைக் கிரியை பண்ணுவோர்', உரிய மதிப்பும், ஊதியமும் அளிக்கப்படாத நிலையில் படிப்படியாக மருத்துவத் துறையினைக் கைவிட்டு வேறுதொழில்களை நாடுவாராயினர். இந்நிலையில், அதுகாலவரை சல்லியைக் கிரியை பண்ணுவோருக்கு உறுதுணையாகவிருந்து மயிர்களைத் தல், அறுத்தல், வெட்டுதல் போன்றவற்றைச் செய்துவந்த நாவிதர்கள், அவசியம் நேரிட்டபோது, தாமே முன்னின்று அறுவைச் சிகிச்சையினை மேற்கொள்ள உந்தப்பட்டனர். அடிப்படை மருத்துவ அறிவு இல்லாதபோதிலும் சல்லியைக் கிரியையாளர்க்கு உதவிய அருபவமே இத்துறையில் நாவிதர்களுக்குக் கைகொடுத்தது எனலாம். குறிப்பிட்ட சில வகையான அறுவைச் சிகிச்சையையே இவர்களால் மேற்கொள்ள முடிந்தது. எனினும், மருத்துவத் துறையில் குறிப்பிடத்தக்க பங்கேற்றுக் கொண்ட நாவிதர்கள், 'பரிசாரி' என்னும் பெயரையும் பெற்றுக்கொண்டனர்.

1. திருக்குறள்: அதிகாரம் - மருந்து

2. பாலுண்போ மெண்ணெய் பெறின் வெந்நீர் குளிப்போம்
பகற்புணரோம் பகற்றுயிலோம் பருவமூத்த
வேலஞ்சேர் குழலியரோ டிள வெயிலும் விரும்போம்
இரண்டடக்கோம் ஒன்றைவிடோம் இடதுகையிற்படுப்போம்
மூலமுஞ்சேர் கறிநுகரோம் மூத்ததயிர் உண்போம்
முதலாவற்ற சமைத்தகறி யமுதெனினும் அருந்தோம்
ஞாலந்தான் மடைத்திடினும் பசித்தொழிய வுண்ணோம்
நமனார்க்கிங் கேதுகவை நாமிருக்கும் இடத்தே.

— நோயணுகாவிதி

கி.பி. 16-ஆம் நூற்றாண்டளவில் ஈழத்தில் எழுந்த தமிழ் மருத்துவநூலான 'பரராசசேகரம்', 'சத்திரவிதி'யை அகத்தியர் தமிழாற் செய்திருப்பதாகக் கூறியதுடன் அதுபற்றி மேற்கொண்டு எதுவும் கூறாது விட்டது. 1 எனினும், 'அகத்தியர் சஸ்திராயுத விதி' என்னும் பெயரில் இன்று சிடைக்கப்பெறும் ஒரு தொகுப்பில், அறுவைச்சிகிச்சைக்கு வேண்டப்பெறும் இருபத்தியாறு ஆயுதங்கள் பற்றிய விபரங்கள் மட்டுமே காணப்படுகின்றன. 2 இருபத்தியாறு ஆயுதங்களில் தலையாயது 'சஸ்திரம்' என்பதாகும். ஆறு அங்குல நீளமும் ஆறு கழஞ்சு (33 கிராம்) நிறையும் வேப்பிலை போன்ற வடிவமைப்பும் கொண்டதே 'சஸ்திரம்' ஆகும். கட்டி, பிளவை போன்றவற்றை அறுக்கப் பெரிதும் பயன்படும் இவ்வாயுதத்தின் பெயர்-கொண்டே இச்சிகிச்சை முறை 'சத்திரவிதி' அல்லது 'சத்திரசிகிச்சை' எனக் குறிக்கப்படலாயிற்று. இச்சிகிச்சை முறை அசுரவைத்தியம் என்றும் குறிப்பிடப்படுவதுண்டு.

ஆயுள்வேத மருத்துவமுறையில் பிற்காலத்தில் மேற்கொள்ளப்பட்ட அறுவைச் சிகிச்சைகள் பற்றிய விபரத்தைக் கி.பி. 19-ஆம் நூற்றாண்டில் ஈழத்தில் எழுதப்பெற்ற 'சொக்கநாதர் குண்வந்தரிபம்' என்னும் நூலின் வாயிலாக ஓரளவு அறிந்துகொள்ள முடிகிறது. உடலில் தோன்றும் கழலைகள், கட்டிகள் என்பவற்றை வெட்டி அகற்றுதல், வெட்டப்பட்டபுண் ஆறுவதற்காகச் சூடேற்றப்பட்ட முட்டியால் சுடுதல் (Heat treatment as a method of disinfection), புரையோடிய பழைய புண்களின் தோலை உரித்துச் சுத்தம் செய்தல், வலிநோய் கண்டவர்க்குக் காய்ச்சிய இரும்பினால் சிரசினில் சுடல், உடலில் உள்ள அசுத்த நீரையும் சீழையும் ஊசியால் குத்தி வெளியேற்றுதல், கண்ணில் ஏற்படும் படலத்தை ஊசிகொண்டு உரித்தல், போன்ற சில சிகிச்சைகளைப் பிற்காலத்தில் நாவிதர்கள் மேற்கொண்டனர். 3 எனும்பு முறிவு வைத்தியம் செய்தவர்களைக் 'காயங்கட்டுகிற ஆட்வோணியன்' என்று அழைக்கும் வழக்கம் இருந்ததாகவும் அறியமுடிகிறது. 4 தமிழ் மருத்துவ நூல்களில் கண்ணில் ஏற்படும் தொண்ணூற்றாறு வியாதிகள் பற்றிக் கூறும் 'நயனவிதி'யும் அறுவைச் சிகிச்சை பற்றிக்கூறும் 'சத்திரவிதி'யும் ஒரே அங்கத்துக்குரியனவாகக் கொள்ளப்படுகின்றன. புராதன ஆயுள்வேத நூல்களிலும்கூட இத்தகைய இணைப்பை அவதானிக்க முடிகிறது.

1. விரிந்தபூ நறுதேனாடும் வியன்வரி பாடுஞ்சோலை
பொருந்திய தென்றல்மேவும் பொதியமால் வரையில்வையும்
அருந்தவ முனிவன்தானும் ஆயுருவேதத்துள்ளே
தெரிந்துநற் சத்திரத்தின் விதிதனைத் தமிழாற் செய்தான்.

— சத்திராயுத விதி : பரராசசேகரம் பக்கம் 120 - 121

2. கத்தி சத்திரம் கவின் குறும்பி வாங்கியும்
முக்கவா தன்னுடன் முள்ளு வாங்கியும்
ஆழிக்கோலு மடுத்த பிறையுடன்
கத்தரிக் கையுடன் பரகரை வாங்கியும்
முச்சலாகை யொடு முனிமொழி யோட்டும்
செப்புக் கிழையுஞ் சீரிய சலாகையும்
வட்டகை தன்னுடன் வளர்பஞ் சமுகமும்
செப்புச் சலாகையுங் கொம்புங் குடோரியும்
வெங்கலக் குழலும் ஈயச் சலாகையும்
காயக் கோலும் கண்கத்தி தண்டும்
இவையிவை யாயுத மிருபத்தாரும்
சிவனவ னருளால் திகழ்சத் ராயுதமே.

— அகஸ்தியர் சஸ்திராயுத விதி

நயனவிதி, சல்லிய தந்திரத்தின் ஒரு கிளையாகவே எண்ணப்பட்டு வந்துள்ளது. 5 கண்ணில் ஏற்படக்கூடிய சில வியாதிகளுக்குச் சத்திரசிகிச்சை அவசியமாக வேண்டப்படுவது இதற்கு முக்கிய காரணமாகவிருக்கலாம்.

அட்டை விதி

உடலில் ஏற்படும் கழலை, வீக்கம் என்பவற்றுக்கும் மற்றும் சில கண் வியாதிகளுக்கும் அட்டையைக் (Leach) கடிக்கவிட்டு விஷநீரை (?) உறிஞ்சப் பண்ணுதல் ஆயுள்வேத மருத்துவத்திற்கு கூறப்படும் ஒரு சிகிச்சை முறையாகும். அட்டைகளின் இனங்கள் பற்றியும் அவற்றைப் பயன்படுத்தும் முறை பற்றியும் 'அட்டைவிதி'யில் எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளது.

சித்தராசூடம் தன்னில் செப்பிய பொருள் ஆராய்ந்து

ஆயுள்வேத மருத்துவத்துறையில் விஷ வைத்தியத்துக்கும் குறிப்பிடத்தக்க முக்கியத்துவம் அளிக்கப்பட்டுள்ளது. பழந்தமிழகத்தில் இத்துறையில் விசேட தேர்ச்சிபெற்ற 'விஷ வைத்தியர்கள்' இருந்தனர். பாம்பு, தேள் போன்ற விஷ ஜந்துக்களால் கடியுண்டவர்களும், தாவர நஞ்சுகளைத் தவறுதலாக உட்கொண்டவர்களும் விஷவைத்தியர்களின் உதவியையே நாடினர். சத்திர சிகிச்சையைப் போன்று விஷவைத்தியமும் (அகத தந்திரம்) தனிப்பட்ட தொரு அங்கமாக வளர்ந்து வந்துள்ளது. விஷவைத்தியம் பற்றிமட்டுமே எடுத்துரைப்பனவாக அநேக நூல்கள் எழுந்துள்ளன. இவற்றுள் தலைசிறந்தது 'சித்தராசூடம்' என்பதாகும், கி. பி. 14-ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்தவராக எண்ணப்பெறும் நச்சினூர்க்கினியர் தமது சீவகசிந்தாமணிஉரையில் இந்நூல் பற்றிக் குறிப்பிட்டுள்ளார். சிந்தாமணி, பதுமையர் இலம்பகத்தில் வரும் 'அந்தணன் நானுமாயின் ஆன்பாலவியினை' என்னும் பாடலுக்கு நச்சினூர்க்கினியரின் உரைவருமாறு;

3. கட்டிச் சோணிதங் கக்க நரம்பினில்
வெட்டி வாங்கல் விரணம் படக்கடும்
முட்டி காய்ச்சி முதிர்ந்த சூடேற்றுதல்
தட்டல் குத்தல் சலாகையீட் டாய்தலே.

கட்டு வம்புகை யுண்ணல் கவிக்கமோ
டிட்ட நச்சிய முக்கினி லேற்றுதல்
தட்டல் கீறல் தடவல் பிடித்தலோ
டேட்டு மாசுர மென்பர் முனிவரே.

கழலை கட்டி யரிந்து களைந்திடல்
அழலைக் காய்ச்சி யரையாப்புக் கட்டுதல்
கழலைக் கோலாற் சுடுதல் துவாரித்து
வழுவி லாது புரைத்தோலை வாங்குதல்

கண்க ரிந்து வலித்துநீர் காணிடில்
வண்ண வக்கண் புருவக் கடைநரம்
பண்ண வேகட லஞ்சாம ஓரசியால்
கண்ணு ரித்தல் கபாலத்திற் சுட்டிடல்

— உக்கிரகாண்டம் - சொக்கநாதர் தன்வந்தரியம்

4. Ainsley, whitelaw, *Materia Medica of Hindoostan and Artisan's Agriculturists Nomenclature*, Madras Govt. Press. 1813.
5. Kutumbiah, P. *Ancient Indian Medicine*
Orient Longmans Ltd. 1962, Madras 18, India.

‘சித்தராருடம் என்னும் நூல் சொண்டுவந்து கூறின் ஆன் பாலவியீனை நூறுமாயின் அஃது அந்தணன் பாலதாம். அலர்ந்த காலத்தில் நந்தியாவட்டை நூறுமாயின் அஃது அரசன் பாலதாம். தாழை மலர் நூறுமாயின் வணிகன் பாலதாம். மற்றொன்றும் கூடாத அரிதாரம் நூறுமாயின் அது சூத்திரன் பாலதாம் என்று கூற்றின்’.

நாகங்களிலும் அந்தணன், அரசன், வணிகன், சூத்திரன் ஆகிய வகுப்புக்கள் உள்ளன வென்பதும், அந்நாகங்கள் கரந்திருக்கும் இடங்களி லிருந்து வெளிப்படும் நாற்றம், அவை வாழுமிடம், உண்ணும் இரை, படம் விரித்து ஆடும் முறை, என்பவற்றைக் கொண்டு அவற்றை இனங்கண்டு கொள்ள முடியும் என்பதும் ஆயுள்வேத நூலோரின் கொள்கையாகும். சித்தராருடத்தில் மேற்படி விடயங்கள் விளக்கப்பட்டுள்ளன என்பதை நச்சினூர்க்கினியரின் உரைவாயிலாக ஊகித்தறிந்து கொள்ளமுடியும். சித்தராருடம் என்னும் பெயரில் இன்று ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட நூல்கள் கிடைக்கப் பெறினும் இவற்றுள் நச்சினூர்க்கினியரால் குறிப்பிடப்பெறும் நூல் உள்ளதா என்பதைத் திடமாகக் கூறுவதற்கில்லை.

தாவரங்களுட் பல நச்சுத்தன்மை யுடையவை. நஞ்சுடைய தாவரப்பாகங்களைச் சிலர் அறிந்தோ அறியாமலோ உட்கொண்டு விடுவதுண்டு. இத்தகைய நஞ்சுகளின் தாக்கத்தை முறிப்பதற்கு மூலிகை மருந்துகள் பலவற்றைப் பண்டைய ஆயுள்வேதியர் கண்டறிந்துள்ளனர். எட்டிக்கனியும் விதையும் மிகுந்த நச்சுத்தன்மையுடையன. எட்டி விதையின் நச்சுத்தன்மைக்கு அதில் இருக்கும் Strychnine என்னும் இரசாயனப் பொருளே காரணமாகும். எனினும் நாவல், எட்டியின் நஞ்சை முறிக்கும் சக்தியுடையது எனத் தமிழ் மருத்துவ நூல்களில் கூறப்பட்டுள்ளது. இது ஆராயப்பட வேண்டிய ஒன்றாகும். இவ்வாறே கலப்பைக் கிழங்கின் (Gloriosa Superba) விஷத்தைத் தான்றிக்காய் முறிக்குமெனக் கூறப்பட்டுள்ளது. கலப்பைக் கிழங்கு Colchicine என்னும் விஷப்பொருளைக் கொண்டதாகும். அவரியும் சீந்திலும் சகல விஷங்களையும் முறிக்கும் சக்தி யுடையனவாகக் கூறப்பட்டுள்ளன.

1. அந்தணர் நாவி மணம் - இறையவர்
அலர்ந்த செந்தாமையினலர் மணமாம்
வந்திடும் வசியர் மணம் - பாதிரிப்பூ
வகுத்த சூத்திரர் மணமிலுப்பையின்பூ. — சித்தராருடச் சிந்து
2. எட்டிக்கு நாவல் இருதோன்றிக்குத் தான்றிக்காய்
வட்டமுலைத் தாமரையாய் ஆவிரை கள்ளிக்கு
அலரிக்குக் கடுக்காய் நெய்தேனுக்கு வெந்தகரி
எருக்கிலைக்கு வள்ளி இயங்கம் பழமாகும்
கழுதைவண்டு நீற்றுக்குக் கடியதோர் மஞ்சளாம்
நேர்வாளம் மிகுத்தால் நீள்வசம்பு நன்றாகும்
வேத்துச் சிவதைக்கு வெள்வேல் மிக நன்றும்
நெல்வேர்க்கும் சக்கைக்கும் நிகரிலதாம் லாமிச்சை
மருந்துடனே யெண்ணெய் மருவிக் குடித்திடில்
திருந்திய மேனியின் பூடுதான் தீர்த்திடுமே.
நாவிக்குச் சிறுகரை குன்றிக்கு வெண்காரம்
தாவியதோர் பாஷாணம் பாவலிலை தரு மிளகாம்
வெற்றிலையோ டெண்ணெய் விழுங்கிக் குடிப்பார்க்கு
முற்றிய தேங்காய்ப்பால் முறிக்கும் மருந்தாகும்
இத்தனையாம் நஞ்சு வகைகள் முழுதுக்கும்
ஒத்த பொதுமருந்து உளவாம் அவையிரண்டே
அவுரியொடு சீந்தில் அவையொன் றறிவீரே.

கிரந்தமும் தமிழும்

‘இந்தியாவின் வெவ்வேறு மானிலங்கள் அல்லது இனங்கள் தத்தமக் குரிய மருத்துவ நூலாசிரியர்களையும் நூல்களையும் கொண்டுள்ளன. வடபாரத இந்துக்களின் நூல்கள் ஏராளமானவையாக இருப்பதோடு, அவையனைத்தும் சமஸ்கிருத மொழியிலேயே உள்ளன. நீண்டகாலமாக வடபாரதத்தில் சுட்டிக்காக்கப்பெற்று வந்த பிராமணியத்துக்கே உரிய தனித்தன்மையையும் சிறப்பையும் பிரதிபலிப்பனவாக அந்நூல்கள் விளங்குகின்றன. தென்னகத்தாரில் தெலுங்கர்களின் மருத்துவ நூல்கள் பெரும்பாலும் சமஸ்கிருத மொழியிலேயே உள்ளன. இவை வடமாநிலங்களில் உள்ளவற்றின் கிரந்த எழுத்துப் பெயர்ப்பாகவோ, தென்பாரத மகரிஷிகளால் சுயமாக எழுதப்பெற்றனவாகவோ உள்ளன’. 1

தென்னிந்தியாவில், நீண்டகாலமாக வழக்கில் இருந்துவரும் ஆயுள்வேத மருத்துவ நூல்கள் பற்றி வைட்லோ ஐன்ஸ்லி (கி. பி. 1826) என்னும் ஆராய்ச்சியாளர் மேற்கண்டவாறு அவதானித்துள்ளார். தென்னகத்தில் சமஸ்கிருதமொழியில் உள்ள ஆயுள்வேத நூல்கள் கிரந்த எழுத்தில் காணப்படுவதையும் ஐன்ஸ்லி சுட்டிக்காட்டியுள்ளார். தென்னிந்தியப் பிராமணர்கள் சமஸ்கிருதமொழியை எழுதுவதற்கு வடநாட்டில் பயன்படுத்தப்படும் தேவநாகரி லிபிக்குப் பதிலாகக் கிரந்த லிபியையே பெரிதும் பயன்படுத்தினர். மொழி ஒன்றாக விருப்பினும் எழுத்துவடிவம் வேறுகவிருந்தது. தமிழகத்தில் சமஸ்கிருதநூல்களைக் கிரந்தம் எனக் குறிப்பிடும் வழக்கம் எழுந்தமைக்கு இதுவே காரணமாகும்.

சரகசம்ஹித, சுஸ்ருத சம்ஹித போன்ற புராதன ஆயுள்வேத நூல்களைப் பிராமணரல்லாதார் பெற்றுக்கொள்ள அனுபதிக்கப்படவில்லை. மேற்கூறப்பட்டவற்றின் மீது எழுந்த சார்புநூல்களையும், மொழிபெயர்ப்பாக அமைந்த வழிநூல்களையுமே பிராமணரல்லாதார் பெற்றுக்கொள்ள முடிந்தது. 2 வைத்திய சிந்தாமணி, வைத்திய சாஸ்திரம், ரோக நிதானம், குணபாடம், வைத்திய சதஸ்லோகி, ஜீவரட்சாமீர்தம் ஆகியன இவ்வாறு எழுந்த தென்பாரத ஆயுள்வேத நூல்களாகும். தென்னகத்தில் சீரமைக்கப்பெற்ற ஆயுள்வேத மருத்துவ முறையினைப் பிரதிபலிப்பனவாக இந்நூல்கள் விளங்குகின்றன.

வைத்திய சிந்தாமணி, குணபாடம், வைத்திய சாஸ்திரம், வைத்திய சதஸ்லோகி போன்ற நூல்களின் ஆசிரியராகத் தன்வந்தரியே கூறப்படுகின்றார். பண்டைய ஆயுள்வேத நூல்களைத் தெய்வாம்சம் பெற்றவர்களுடன் தொடர்புபடுத்திக் கூறும் வழக்கத்துக்கு அமையவே மேற்படிநூல்கள் தன்வந்தரி பெயரில் வழங்கப்படுகின்றன எனலாம். தன்வந்தரி பெயரில் வழங்கப்பெறும் ‘வைத்திய சதஸ்லோகி’யின் உண்மையான ஆசிரியர் போபதேவர் (Bopa Deva) ஆவார். இவரதுகாலம் கி. பி. 13 - ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதி எனக் கொள்ளப்படுகிறது.

1. Whitelaw Ainslie, Preliminary Observations. Materia Medica Vol. II, Part 1, P. xii Longman, Rees, Orme, Brown and Green; London, 1826.
2. ‘The Vydians being sudras, are not permitted to persue the sacred medical writings (Vedas) which are guarded with religions awe by the shastree Brahmins: but they have free access to many professional tracts (sastras), which correspond with and are, infact commentaries on them. There are said to have been composed by prophets and holy men antiquity (Naharishie) to whom is generally given divine Origin, such as Agastier.

Whitelaw Ainslie, Materia Medica, Vol. II Part I,
Longman, Rees, Orme, Brown and Green, London, 1826.

ஆயுள்வேதக் கல்வியினைப்பெறுவதற்குச் சமஸ்கிருத மொழி நூல்களையே நம்பியிராது, தமது தாய்மொழியில் அந்நூல்களை ஆக்குவதற்கு முதன்முயற்சி எடுத்த தென்னகத்தார் தமிழரேயாவர். தெலுங்கர் தாய் மொழியில் விஞ்ஞான நூல்களைக் கொண்டிராததைச் சுட்டிக்காட்டியுள்ள வைட்லோ ஜன்ஸ்லி, தமது தாய்மொழியை வளம்படுத்துவதில் தொன்று-தொட்டுத் தமிழர்கள் காட்டிவந்த அக்கறையினைப் பெரிதும் பாராட்டியுள்ளார்.

தமிழ் மருத்துவ நூல்கள் பற்றிய வைட்லோ ஜன்ஸ்லியின் கணிப்புக்கலை இங்கு கவனிப்போம்;

‘தமிழ் மருத்துவ நூல்களுட் பெரும்பாலானவை உயர்ந்த தமிழில் (ஏலக்காணம்) இயற்றப்பெற்றுள்ளன. சுற்றறிந்தவர்களைக் கவரக் கூடிய கவிதை நடையிலேயே அனைத்து விஞ்ஞான நூல்களும் ஆக்கப் பெற்றுள்ளன. இச்சாத்திரங்கள் சமஸ்கிருத மொழியிலுள்ள பலவற்றைப் பார்க்கிலும் பெறுமதி வாய்ந்தனவாகக் கருதப்படுகின்றன. புராதன ஆயுள்-வேதத்துக்குரிய இதிகாசக் கோட்பாடுகளால் அதிகம் பாதிப்புறுதனவாகவும், பெறுமதி வாய்ந்த சூத்திரங்களை அதிக எண்ணிக்கையில் கொண்டனவாகவும், நோய்க்குறிஞ்சுணங்கள் பற்றிய மிக நுண்ணிய கணிப்புக்களைத் தருவனவாகவும் தமிழ் மருத்துவ நூல்கள் விளங்கு-வதாகக் கூறப்படுகின்றது. ஆயினும் வடமொழி நூல்களைப் போலவே இவையும் தீய ஆவிகள் மற்றும் அவற்றினால் ஏற்படும் பாதிப்புக்கள் என்பவற்றில் ஆழ்ந்த நம்பிக்கை காட்டுவனவாகி அவற்றை நிவர்த்தி செய்ய அநேக விசித்திரமான விதிமுறைகளையும் வகுத்துத் தந்துள்ளன’. 1

உரைத்தனர் தமிழ்வல்லோரே

வாகடம், வைத்திய சிந்தாமணி, குணபாடம், வைத்திய சதகம் என்னும் பெயர்களில் தமிழிலும் இன்று மருத்துவ நூல்களைக் காணக்கூடியதாக உள்ளது. வடமொழி நூல்களைப் போன்று, இத் தமிழ் நூல்களினதும் ஆசிரியர்களாக அகத்தியர், தன்வந்தரி போன்ற முனிவர்களே கூறப்படுகின்றனர். ஆயினும் இந்நூல்கள் அகத்தியர், தன்வந்தரி போன்றோருக்குக் காலத்தால் மிகவும் பிற்பட்டவை யென்பதையும் இவற்றுள் ஆதியானதெனக் கருதப்-படக்கூடிய தமிழ்வாகடம் எவ்வகையிலும் கி. பி. 12-ஆம் நூற்றாண்டுக்கு முற்பட்டதாக-மாட்டாது என்பதையும் ஏற்கெனவே எடுத்துக் காட்டியுள்ளோம்.

தமிழ் வாகடத்தின் பகுதிகள் சிலவற்றை இன்று அகத்தியர் 2000, அகத்தியர் 500 போன்ற பெயர்களைத் தாங்கி நிற்கும்பல்வேறு தொகுப்புக்களிலும் காணக்கூடியதாக உள்ளது. அகத்தியர் 2000 என்னும் நூலில் காணப்படும் முதலாவது காப்புப் பாடலில் நூலாசிரியர் தீதிலா வாகடம் செந்தமிழ் செய்திட இறைவனருள் வேண்டி நிற்பதை நோக்கலாம். 2 வாகடம் தமிழ் செய்த பாவலர் பெயர் அறியப்படவில்லை. ஆயினும், இந் நூலாசிரியர் தாம் விடயங்-களைக் கூறுமிடத்துக் ‘குறுமுனி உரைத்தவானே’ எனக் கூறிச்செல்வதை அவதானிக்கமுடியும். அகத்தியர் பெயரில் இந்நூல் வழங்கப்பெறுதற்கு இதுவும் ஒரு காரணமாய் அமைந்தது எனலாம்.

தன்வந்தரி பெயரில் வழங்கப்பெற்று வரும் வைத்திய சிந்தாமணியில், அங்காதிபாதம், நாடி என்பவற்றுடன் கரம், சந்நி, காசம், குட்டம், நீரிழிவு, வாதம் போன்ற வியாதிகளின் குறிஞ்சுணங்கள் மற்றும் அவற்றின் சிகிச்சைமுறைகள் என்பனவும் கூறப்பட்டுள்ளன, ‘முனி-வர்கள் அருளிச்செய்த புராதன ஆயுள்வேத நூல்களுக்குக் கெல்லாம் தமது ‘சிந்தாமணி’ தரும்

1. [Whitelaw Ainslie, Preliminary observations. Materia Indica, Vol. II, Part 1. Longman, Rees, Orme, Brown and Green, London, 1826.]

2. பாதி மாதும் பாகனார் அருளிய
தீதிலா வாகடம் செந்தமிழ் செய்திட
நீதியா யுலகினில் நிறைய வோதுவ
ஆதியே பரமனே அருளி தாகுமே.

— அகத்தியர் 2000

விளக்கமானது திருமாலும் நான்முசனும் ஆதிப்பரம் பொருளின் அடிமுடி கண்ட அளவே-
யாகுமென அடக்கத்துடன் கூறிநிற்கின்றார் இந்நூலின் ஆசிரியர். 1

வாதம், பித்தம் கபம் ஆகிய முத்தோஷங்களினாலும் ஏற்படக்கூடிய உடல்நலக்-
கோளாறுகள் பற்றியும் அவற்றை நிவர்த்தி செய்யக்கூடிய மருந்துகள் பற்றியும் எடுத்து-
ரைப்பதே குணபாடமாகும். 2 வைத்திய சதிஸ்லோகி என்னும் வடமொழி நூலின் மொழி
பெயர்ப்பாகக் காணப்படும் வைத்திய சதகம், ஒரு நோய்க்கு மருந்தாகப் பயன்படக்கூடிய
பல்வேறு மூலிகைகளையும் ஒன்று திரட்டித் தந்துள்ளது. மருந்து மூலிகைகள் பற்றிய ஆராய்ச்-
சியில் ஈடுபடுவோர்க்கு இந்நூல் பெரிதும் பயன்படக்கூடியதாகும். நூறுபாடல்களைக் கொண்ட
இந்நூலினை இயற்றியவர் புதுவை மருத்துவ நூலோன் சவரிமுத்து மகனார் கனகராய-
சிரோமணி என்றும், பாயிரம் இயற்றியவர் சாமிநாதபண்டிதரென்றும் நூற்பாயிரத்தில்
கூறப்பட்டுள்ளது. 3

தேரையர் நூல்கள்

தமிழில் ஆயுள்வேத நூல்களை ஆக்கியளித்தோருள் அகத்தியருக்கு அடுத்தபடியாக
எண்ணப்படுபவர் 'தேரையர்' ஆவர். தமிழகத்தில் பௌத்த தேரர்கள் மருத்துவப்பணி புரிந்து
வந்தமை குறித்து ஏற் கெனவே குறிப்பிட்டுள்ளோம். புத்தபகவான் காலத்தவரும் சிறந்த
மருத்துவருமான ஜீவகன் என்பார் பற்றிய கதைகளுக்கும் தமிழகத்தில் தேரையர் பற்றிக்
கூறப்படும் கதைகளுக்கும் நெருங்கிய ஒற்றுமை காணப்படுவதை அவதானிக்க முடியும்.
தேரையர் பெயரில் வழங்கப்படும் தமிழ் மருத்துவ நூல்களுட் பதார்த்த குணம், நோய்-
ணுகாவிதி, தைலவர்க்கச் சுருக்கம், நீர்நிறுக்குறி நெய்க்குறி சாஸ்திரம், கஷாயம் 100, மருத்துப்-
பாரதம் என்பவற்றை முக்கியமாகக் குறிப்பிடலாம்.

1. ஓதிய வேதஞ்சொன்ன உரை விதிப்படியே யாய்ந்து
முதுவா கடங்குறித்த முனிவரு மருளிச் செய்த
வாதிகொள் நூலுக்கெல்லாம் வரைசிந்தாமணி விளக்கம்
ஆதிநான் முகனாமாலும் அடிமுடி யளவுநின்றே.
— தன்வந்தரி வைத்திய சிந்தாமணி
2. வாதமும் பித்தமையம் மதித்துள குணபாடத்திற்
றீதிலா முனிவர்நூலைத் தேர்ந்ததிற் றிரட்டிக்கூட்டி
யோதுவேன் விசாரத்தாலே யொழுங்குடன் கண்டுகொள்ள
வாதுறு வைத்தியர்க்கு வல்லினுள் விளக்கதன்றே. — குணபாடம்
3. நிதிபெறு புதுவையென்னும் நீணகர் வைகிவாமுந்
துதிபெறு சைவவேளார்த் துய்குலத் திலகமானேன்
ததிபெறு மருத்து நூலோன் சவரிமுத் தென்பானீன்ற
திதிபெறு கனகராய சிரோமணி யென்னு மன்னைன்
திருவளர் பரத்தைப்பேற்றச் செகமெலாம் பயன்பயப்ப
மருவளர் கலோகம் நூராய் வழங்கிய சதகலோகம்
சருவளர் தமிழாற் செய்யுட்கனிபல விருத்தப்பாவாற்
குருவள ரறிவாற் செய்தான் குவலயம் வியப்பத்தானே.
— வைத்திய சதகம்

பதார்த்த குணம் என்பது வாகடநூலின் ஒரு பகுதியாக அமைந்துள்ளது என்பதை அவதானித்தோம். எனினும், காலத்துக்காலம் நூலாசிரியர்கள் பலர் பதார்த்த குணத்தை முன்மாதிரியாகக் கொண்டு தாம் அறியநேரிட்ட பல்வேறு மருந்துப்பொருள்களின் உபயோகங்களை விளக்கிப் பாடல்களை எழுதிவைத்துள்ளனர். இன்று பதார்த்தகுணம் என்னும் பெயரில் காணப்படும் தனிநூலானது வெவ்வேறு காலப்பகுதிகளில் நூலாசிரியர்கள் பலராலும் ஆக்கப்பற்ற பாடல்களின் திரட்டேயாகும்.

நீர்நிறக்குறி நெய்க்குறி சால்திரத்தின் நூலாசிரியர் தமது விளக்கங்களுக்குச் சித்த-வித்தியாதரம், சித்தசாரநவம், நித்தியஞ்சீயம் போன்ற சித்தர் நூல்களை மேற்கோள் காட்டியுள்ளார். குருக்கோலம் கொண்டு கல்லால நிழலில் வீற்றிருக்கும் தட்சணமூர்த்தியையே போற்றித் தமது நூலினை ஆரம்பிக்கும் இந்நூலாசிரியரை ஒரு 'தேரர்' என நம்புவது கடினமாக உள்ளது. தேரையில் பெயரில் வழங்கப் பெறும் மற்றுமொரு நூலான தைலவர்க்கச் சுருக்கத்திலும் இந்துமதக் கடவுளரைப் போற்றும் பாடல்களையே காணமுடிகிறது. 'சுக்குத்தைலம்' முதற்கொண்டு 'மகாராஜாங்கத்தைலம்' ஈராக நூற்றிரண்டுதைல வகைகள் பற்றி எடுத்துரைக்கும் இந்நூலில் அபினி, அக்கரகாரம், மருதாரசிங்கி, சீனப்பட்டை ஆகிய மருந்துப் பொருள்களும் இடம்பெற்றுள்ளன. இந்நூல் தமிழ்வாகடத்துக்குப் பார்பட்ட தென்பதில் ஐயமில்லை. இந்நூலாசிரியர் தமது தமிழ்ப்பாடல்களில் தாவரங்களின் வடமொழிப் பெயர்களையே பெரிதும் கையாண்டிருப்பதால் அப்பாடல்களை விளங்கிக் கொள்வது கடினமாக உள்ளது.

செகராசசேகரம்

கி. பி. 13 - ஆம் நூற்றாண்டளவில் இலங்கையின் தென்பகுதியில் ஆட்சி செலுத்திய சிங்கள மன்னர்களும், வடபகுதியில் ஆதிக்கம் பெற்ற தமிழரசர்களாகிய ஆரியச்சக்கரவர்த்திகளும், அதுகாலவரை சமஸ்கிருதம், பாளி போன்ற மொழிகளிலேயே இருந்துவந்த ஆயுள்வேதம் மற்றும் சோதிடம் தொடர்பான நூல்களை வெகுஜன மொழிகளான சிங்களத்திலும் தமிழிலும் ஆக்குவதற்கான முயற்சிகளை மேற்கொண்டனர். தமிழ், சிங்களம், பாளி, சமஸ்கிருதம் ஆகிய மொழிகளில் புலமை பெற்றுக் 'கலிகால சாகித்ய சர்வக்ஞ பண்டிதன்' என்னும் சிறப்புப்பெயர் பெற்ற இரண்டாம் பராக்கிரமபாகு (கி. பி. 1267) வின் ஆட்சிக்காலத்தில் இத்தகைய நூலாக்க முயற்சிகளுக்கு அத்திவாரமிடப்பட்டது. இம்மன்னன் காலத்தில் யோகந்நவ, பிரயோக ரத்னாவலிய என்னும் இரு மருத்துவநூல்கள் சிங்கள மொழியில் எழுந்தன. நான்காம் பராக்கிரமபாகுவின் (கி. பி. 1302 - 1326) ஆட்சிக் காலத்தில் மன்னனின் ஆணையின்பேரில் போசராசன் என்னும் அந்தணப்புலவர் சரகோதிமாலே என்னும் சோதிடநூலைத் தமிழ்மொழியில் இயற்றினார். ஏறத்தாழ இதேகாலப்பகுதியில் இலங்கையின் வடபகுதியை ஆண்ட செகராசசேகரன் என்னும் மன்னனின் ஆணையின் பேரில் ஆக்கப்பெற்றதே 'செகராசசேகரமாலே' என்னும் சோதிடநூலாகும். இந்நூலினை இயற்றியவர் சோமன் என்னும் பெயருடைய அந்தணப் புலவராவார்.

இலங்கையின் வடபகுதியில் சிங்கைநகரைத் தலைநகராகக்கொண்டு அரசுபுரிந்தமையினால் 'சிங்கையாரியச் சக்கரவர்த்திகள்' என அழைக்கப்பெற்ற தமிழரசர்கள் கி. பி. 13-ஆம், 14 - ஆம் நூற்றாண்டுகளில் மிகுந்த செல்வாக்குடன் விளங்கினர். செகராசசேகரன், பரராசசேகரன் என்னும் அரியணைப் பெயர்களை ஆட்சிப்பொறுப்பெற்ற ஆரியச்சக்கரவர்த்திகள் ஒருவர் பின் ஒருவராய் மாறிமாறிப் புனைந்துகொண்டனர். இவர்களுள் கி. பி. 14 - ஆம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியில் செகராசசேகரன் என்னும் அரியணைப்பெயருடன் ஆட்சிபுரிந்த வரோதய சிங்கையாரியன் தனிப்புக் பெற்றவனாவான்.

‘ஆயுண்மறையுடன் அரியநற் சோதிடம்
பாய்திரைக்கடலுட் பலவும் உணர்ந்தோன்’

எனப் போற்றிப் புகழப்பெறும் இம்மன்னன் ஆயுள்வேதம், சோதிடம், சமயம் ஆகிய பலதுறைகளிலும் தமிழ்மொழியில் நூல்களை ஆக்கவும் தொகுக்கவும் ஊக்கம் அளித்துள்ளான். செகராசசேகரன் காலத்தில் தொகுக்கப்பெற்ற தமிழ்மருத்துவ நூலொன்றின் சிறுபகுதியே செகராசசேகரம் என்னும் பெயரில் அச்சில் வெளிவந்துள்ளது. செகராசசேகரத்தின் ஏனைய பகுதிகளை இன்னமும் ஏட்டுச்சுவடிகளிலேயே காணக்கூடியதாக உள்ளது. சமீபத்தில் எமக்குக் கிடைத்த ஏட்டுப்பிரதியொன்றில் செகராசசேகரத்துக்கு உரியனவும் இதுவரை அச்சில் வராதனவையுமான சில பகுதிகளைக் காணமுடிகிறது. 1 இப்பிரதியில் காணப்படும் மூன்று பாடல்கள் செகராசசேகரமன்னனின் புகழ்கூறுவனவாக உள்ளன. அப்பாடல்களை இங்கு தருகிறோம்.

காதலித்து இருகையாற் பருகிடில் அரச கங்கைக்கரை வேந்தர் தம்பிரான்
வேதமொத்த செகராசசேகரன் வேங்கையாளி மிகையாய் உலவவே
ஓதமுற்றும் புனிமீதுதான் ஓடுமாறென உள்ளேகாய்ந்து சேர்
வாதபித்தசுரம் ஓடுமென்றுதான் வாகடத்தை வல்லோர் மொழிவாரே.

1. இந்த ஏட்டுப்பிரதி சரவணையூர் காலஞ்சென்ற வைத்தியர் க. அருளம்பலம் அவர்கட்கு உரியதாகும். தற்போது இப்பிரதி வைத்தியர் அருளம்பலத்தின் புதல்வரான தட்சணாமூர்த்தி அவர்களிடம் உள்ளது.

கரைத்தரைத்துப் பதந்தனிலே வடித்துநேரங் களஞ்சுதானருந்தும்
 விரைக்கமலமான விரைத்தோட் செகராசசேகரன் மெய்கருணையெனக் குளிர்ந்து
 வரைத்தடந்தோ ளவன்மதிபோ லாராய்ந்து வஞ்சரையவன் காய்வதெனவே காய்ந்து
 தரைக்குளோர் விஷமவனடக்கு வதேபோலத் தானடக்கும் விஷசுரந் தன்னைத்தானே.

ஆக்கியே திற்பலியுட னருந்தப்போகு மாமசுரம்
 நோக்கிய வாகடம்பயின்று நோயதுயிருண் காலனையுந்
 நீக்கியே யாருயிரை நிலையாக்குந் நரபாலன்
 சேக்கொடியோன் செகராச சேகரனை வணங்கிடுமே.

செகராசசேகரன் வாகடம் பயின்றவன் என்பதும் மருத்துவக் கலையில் நன்கு தேர்ச்சி-
 பெற்றவன் என்பதும் மேற்படி பாடல் ஒன்றின்மூலம் தெளிவாகின்றன. இம்மன்னன் போர்க்-
 களத்தில் இறந்துபட்ட எதிரிகளின் உடல்களைக்கீறி மனித உடலமைப்புப் பற்றி ஆராய்ந்து
 கண்டறிந்தான் என்ற செய்தி மன்னன் மருத்துவக்கலையிற் காட்டிய பெரும் அக்கறையினை
 உறுதிப்படுத்துவதாக உள்ளது.

செகராசசேகரன் ஏட்டுப்பிரதியில் காணப்படும் பாடல்களுள் மன்னன் புகழ்கூறும்
 பாடல்கள் தவிர்ந்த ஏனையவற்றுள் பெரும்பாலானவற்றை இன்று அசுத்தியர் 2000 என்னும்
 பெயரில் காணப்படும் நூலிலும் காணக்கூடியதாக உள்ளது. அதேசமயம், ஏட்டுப்பிரதியில்
 மட்டுமே காணப்படும் செகராசசேகரன் புகழ்கூறும் பாடல்கள் நூலின் அந்தாதி அமைப்பு
 பிறழாத முறையில் இடம்பெற்றுள்ளன. செகராசசேகரத்தில் சர்ப்பசாஸ்திரமும் இடம்
 பெற்றுள்ளது என்பதனை அந்நூலுக்குரியதாகக் கூறப்படும் மற்றுமொரு பாடலின் மூலம்
 அறிந்துகொள்ள முடிகிறது. இப்பாடலில் 'சூத்திரன்' என்னும் பாம்பு இனத்தின் இயல்புகளும்
 செகராசசேகரன் புகழும் ஒருங்கே கூறப்பட்டுள்ளன. 1

அங்காதிபாதம், வாகடம், சர்ப்பசாஸ்திரம் ஆகிய பகுதிகளை உள்ளடக்கிய 'செகராச-
 சேகரம்' பழந்தமிழ் மருத்துவ நூல்களின் சீரியதொரு தொகுப்பாகவே காணப்படுகிறது.
 ஆயுள்வேத மருத்துவக்கலையில் பெரும் அக்கறை காட்டிய மன்னன் செகராசசேகரன் தனது
 அவைக்களப் புலவர்களைக் கொண்டு பழந்தமிழ் மருத்துவ நூல்களைத் தொகுக்கவும் அவற்றை
 முழுமைப்படுத்திப் பேணவும் முயற்சி எடுத்துள்ளான் என்ற முடிவுக்கே நாம் வருகிறோம்.

பரராசசேகரம்

ஈழத்தில் எழுந்த மற்றுமொரு தமிழ் மருத்துவ நூல் பரராசசேகரம் ஆகும். பன்-
 னிரண்டு பாகங்களை உள்ளடக்கிய இப்பெருநூல் இன்றுள்ள தமிழ் மருத்துவநூல்களுள்
 முழுமையான தொன்றாக விளங்குகின்றது. தென்னிந்தியாவில் இருந்து இலங்கைவந்த

1. பாரிலுள்ள சூத்திரனும் பாம்பு புற்றிற்
 பரிந்திருக்கு மிரையெடுக்கிற் பலவுந் தின்னும்
 மேருடனே தானாடிற் பத்மராக
 மிலங்குமணி முடிபுனைபு மிலங்கை வேந்தர்
 சீரியபொன் றிறையளக்கச் செங்கோ லோச்சுந்
 செகராசசேகரமன் சிங்கைமேவு
 மாநியர்கோன் வெண்குடையினிழலே செய்யு
 மவனிதனைப் பார்த்து நின்றே அமர்ந்தாடும்மே.

மருத்துவர்கள் பன்னிருவர் இந்நூலினை ஆக்கியதாகக் கூறப்படுகிறது. 1 எனினும், பரராச-
சேகரம் ஆக்கப்பெற்ற காலத்தைப் பற்றிய தெளிவான விபரம் எதுவும் இற்றைவரை
கிடைக்கவில்லை. பரராசசேகரன் என்னும் பெயருடன் வடஇலங்கையை ஆண்ட மன்னர்கள்
பலராக இருப்பதே இதற்குக் காரணமாகும். மேலும், இந்நூலில் அரசன் பற்றிய எவ்வித
குறிப்பையும் காணமுடியவில்லை.

பரராசசேகரத்தில் கூறப்படும் மருந்துகள் சிலவற்றை நோக்குமிடத்து இந்நூலினை
எவ்விதத்திலும் கி. பி. 16 - ஆம் நூற்றாண்டுக்கு முற்பட்டதாகக் கொள்வதற்கில்லை. இந்நூலில்
பறங்கிப்படை என்னும் மூலிகை சேர்க்கப்பெற்ற மருந்துகளும் இடம்பெற்றிருப்பதைக்
காணலாம். தமிழ் மருத்துவர்கள் மேற்படி மூலிகையினை மேகவியாதிகளுக்கு (Venereal Diseases)
மருந்தாகப் பயன்படுத்தி வந்துள்ளனர். 'சீனவேர்' அல்லது 'சீனப்பாகு' என்பதே இம்-
மூலிகையின் பழந்தமிழ்ப் பெயராகும்.

கி. பி. 1540 - ஆம் ஆண்டிலேயே போர்த்துக்கேயர் 'சீனவேர்' (china root) பற்றி
முதன்முதலாக அறிந்து கொண்டனர். அக்காலப் பகுதியில் கோவாவில் போர்த்துக்கேய
அதிகாரியாக இருந்த மாட்டின் அபொன்லோ டி. குலா என்பவன் லிபிலிஸ் (syphilis)
எனப்படும் பறங்கி நோய்க்கு சீனவேர் நல்லதொரு மருந்தாகும் என்ற விபரத்தைச் சீனவர்த்-
தகர்கள் சிலர் மூலம் அறிந்து கொண்டனர். 2 இதன் பின்னரேயே இம்மூலிகை பறங்கியர்
(போர்த்துக்கேயர்) மத்தியில் பிரபலமடைந்தது. போர்த்துக்கேயரால் இந்தியாவுக்குக்
கொண்டுவரப்பட்டதே பறங்கி நோயாகும். சீனவேர், பறங்கிப்படை என்னும் பெயரைப்
போர்த்துக்கேயர் வருகைக்குப் பின்னரேயே பெற்றது என்பதில் ஐயமில்லை. பரராச-
சேகரத்தில் பறங்கிப்படை என்னும் பெயரும் இடம்பெற்றிருப்பதால் அந்நூலானது
கி. பி. 16 - ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலோ அதன் பின்னரோ எழுதப்பெற்றுள்ளது என
ஊகிக்கலாம். கி. பி. 1621 - ஆம் ஆண்டில் போர்த்துக்கேயர் யாழ்ப்பாணத்தைத் தமது நேரடி
ஆட்சியின் கீழ் கொண்டுவந்து விட்டனர். இந்நிலையில், கி. பி. 1540 - க்கும் 1621 - க்கும்
இடைப்பட்ட காலப்பகுதியில் பரராசசேகரன் என்னும் பெயருடன் யாழ்ப்பாணத்தை ஆண்ட
தமிழ்மன்னன் ஒருவனே பரராசசேகரம் தோன்றக் காரணமாகவிருந்தான் எனக் கருதமுடியும்.
பரராசசேகரன் என்னும் ஆரியனைப்பெயருடன் யாழ்ப்பாணத்தைக் கடைசியாக ஆண்ட
மன்னன் (எதிர்மன்னசிங்கன்) காலத்தில் தமிழ் இலக்கிய முயற்சிகள் சில மேற்கொள்ளப்-
பட்டமைக்கான சான்றுகள் உள. இப்பரராசசேகர மன்னனின் (கி. பி. 1591 - 1616-
உறவினரான அரசகேசரி என்பாரே காளிதாச மகாகவியின் இரகுவம்சத்தைத் தமிழில்
மொழிபெயர்த்தவராவார். 3 மேலும் இம்மன்னன் காலத்தில் வீரராகவன் என்னும்

1. Velupillai A., Ceylon Tamil Inscriptions,
Part II, P. 59 Peradeniya, 1972.

2. Garcia de Orta, Colloquies on the simples and drugs of India.
Translated by Sir Clement Markham, London, 1911.

3. இன்ன காதை மீயன்ற விரும்பொருட்
டுன்னு செஞ்சொற் றுகடபு தூயநூல்
பன்னு செஞ்சொற் பரராசசேகர
மன்ன னின்ப மனங்கொள வாய்த்ததே.

— அரசகேசரியின் இரகுவம்சம்

F. X. C. நடராசா - ஈழத்துத் தமிழ் நூல் வரலாறு -
அரசு வெளியீடு - கொழும்பு 1970.

அந்தக்கவியொருவர் இந்தியாவில் இருந்து யாழ்ப்பாணம் வந்து கவிபாடி அரசனிடம் பரிசு வாங்கிச் சென்றார். பரராசசேகரனின் மைந்தனான பரநிருபசிங்கன் சிறந்த மருத்துவனாக விளங்கினாலென்றும் கண்டியரசனின் மனைவிக்கு ஏற்பட்ட கடும் நோயினை ஒரே மருந்தின் மூலம் குணப்படுத்தினான் என்றும் மற்றுமோர் வரலாற்றுக் குறிப்பு தெரிவிக்கின்றது. மேற்கூறப்பட்ட சான்றுகளின் அடிப்படையில் பரராசசேகரம் என்னும் ஈழத்துத் தமிழ் மருத்துவ நூலானது கி. பி. 16 - ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் அல்லது 17 - ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் எழுதப்பெற்றிருக்கலாம் என்ற முடிவுக்கு வருகிறோம்.

தன்வந்தரி பெயரில் வழங்கப்பெறும் வடமொழி வைத்திய சிந்தாமணியைப் பெரிதும் தழுவின தாம் இந்நூலினை ஆக்கியுள்ளதாகப் பரராசசேகர நூலாசிரியர் குறிப்பிட்டுள்ளார். எனினும், பரராசசேகரத்தில் புராதன ஆயுள்வேத நூல்களில் கூறப்பட்டுள்ள மருந்துகளுடன் சித்தர் முறைப்படி தயாரிக்கப்படும் இரசமருந்துகளும் (Chemical drugs) இலங்கை மருத்துவர்களால் கண்டறியப்பெற்ற புதிய மருந்துகளும் இடம்பெற்றுள்ளன. விஜயராஜன் குளிகை, வல்லார்க்கு வல்லான் போன்ற அநேக மருந்துகள் இலங்கையைச் சேர்ந்த சிங்கள, தமிழ் மருத்துவர்களால் கண்டறியப்பட்டனவாகும். வல்லார்க்கு வல்லான் என்னும் மருந்து மலேரியா நோயினைக் குணப்படுத்த வல்லது எனத் தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளது. 1

சிங்களத்தில் வைத்தியசிந்தாமணி

ஆரூம் பராக்கிமபாகுவின் ஆட்சிக்காலத்தில் (கி. பி.-1410-1467) வைத்திய சிந்தாமணி என்னும் தமிழ் மருத்துவநூல் வைத்திய சிந்தாமணி பைஸாஜ்ஜிய சங்ரஹு என்னும் பெயரில் சிங்களத்தில் மொழிபெயர்க்கப் பட்டதாக அறிகிறோம். இந்நூலினைச் சிங்களமொழியில் ஆக்கியவர் சந்திரசேகர பண்டிதரின் மாணாக்கரெனப்படும் சேலசிங்க என்னும் தமிழ்ப்பண்டிதராவார். பொட்டணி, கைப்பு, சிந்துரம், நெல்லி, திப்பிலி, சாதுலிங்கம், நீர்முள்ளி, மஞ்சாடி, பத்தியம், சரக்கு, பல்மாணிக்கம், இலவங்கம், கறுவா, பெருங்காயம், களிப்பாக்கு போன்ற அநேக தமிழ்ப்பெயர்கள் இந்நூலில் இடம் பெற்றுள்ளதாகக் கூறப்படுகிறது.

பிற்காலத் தமிழ் மருத்துவநூல்கள்

கி. பி. 18 - ஆம், 19 - ஆம் நூற்றாண்டுகளில் ஈழத்தில் தமிழில் மருத்துவநூல்கள் எழுந்துள்ளதைக் காணமுடிகிறது. சுன்னகம் அ. வரதபண்டிதர் (18-ஆம் நூற்றாண்டு) என்பவர் அமுதாசுரம் என்னும் நூலினை இயற்றியுள்ளார். 32 பாடல்களைக் கொண்ட இந்நூல் விஷ-வைத்தியம் பற்றியதாகும். சித்தராசுடம் என்னும் பழந்தமிழ் நூலில் கூறப்பட்டுள்ள-வற்றைத் தாம் மீண்டும் கூறும் புதிய மருந்துகள் சிலபற்றிக் கூறுவதாக இந்நூலாசிரியர் குறிப்பிட்டுள்ளார். திருகோணமலையைச் சேர்ந்த சு. தம்பையா என்பவர் 1852 - ஆம் ஆண்டு இந்நூலினைப் பதிப்பித்துள்ளார். இருபாலைச்செட்டியார் என்பவர் வைத்தியவிளக்கம் என்னும் நூலினை இயற்றியுள்ளார். மாவிட்ட. புரத்தில் கி. பி. 19 - ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் வாழ்ந்த சொக்கநாதர் என்பவர், சொக்கநாதர் - தன்வந்தரியம் என்னும் நூலினை இயற்றியுள்ளார். இந்நூலினை ஐ. பொன்னையா என்பவர் 1933 - ஆம் ஆண்டு பதிப்பித்துள்ளார். திருகோணமலையைச் சேர்ந்த ப. சின்னத்தம்பி வைத்தியர் அங்காதிபாதம் என்னும் நூலினை இயற்றியுள்ளார். கி. பி. 1906 - ஆம் ஆண்டு எழுதப்பெற்ற இந்நூலின் கையெழுத்துப் பிரதியே தற்போது உள்ளது.

1. எலிமருந் தொன்றே முக்கா லிலங்கு நற் சந்தஞ் சாதி
இலவுமுக் களஞ்சு கூட்டிக் கூறிய முலைப்பாலிட்டே
இலகிட வரைந்த வுண்டை யெள்ளிடை தேனிலுண்ணக்
குலவிய குளிருங் காய்ச்சல் குலை குலைந் தோடுங்கானை. 165
— வல்லார்க்கு வல்லான், கரரோகம்; பரராசசேகரம்
2. இருபாலைச் செட்டியார், வைத்திய விளக்கம் என்னும் அமிர்தசாகரம் பதார்த்த சூடாமணி பதிப்பு, அ. பொன்னையா பிள்ளை, அருளானந்த அச்சகம்.
(ஆண்டு குறிப்பிடப்படவில்லை).

இரசாயன தந்திரமும் சித்தர்மருந்துகளும் 12

காயகல்பமும் இரசவாதமும்

ஆயுள்வேதத்தின் ஒரு கிளையான இரசாயன தந்திரம் முதுமைப்பிணியைப் போக்கி உடலுக்குப் புத்துயிர் அளிக்கும் மருந்துகள் பற்றி எடுத்துரைப்பதாகும். இத்தகைய மருந்துகள் இரசம் அல்லது கல்பம் என்றழைக்கப்பெற்றன. காயகல்பம் என்பது அசாதாரணமான மிக நீண்ட ஆயுளைத் தரக்கூடியதாகக் கருதப்பட்ட மருந்தைக் குறிப்பதாகும். மலைகளில் வளருவனவும் எளிதில் பெறமுடியாதனவுமான மூலிகைகளே ஆயுளை நீடிக்கக்கூடிய இரசங்களில் இடம்பெறுவதாகக் கூறப்படுகின்றது. மிக நீண்ட ஆயுளைத் தரக்கூடியதாகக் கருதப்பட்ட நெல்லிக்கனியொன்றை அரிதில் முயன்று பெற்ற 'அதியமான் நெடுமானஞ்சி' என்னும் பண்டைத் தமிழரசன் அக்கனியைத் தானுண்ணாது சங்கத் தமிழ்ப்புவரான ஓளவை மூதாட்டிக்கு அளித்த அருங்கொடை பற்றி வியந்துரைக்கும் பாடல் ஒன்றைப் புறநானூற்றில் காணலாம். 1

விந்தியமலையில் வாழ்ந்த 'மாண்டக்ய முனிவர்' காயகல்பம் உண்டதனால் மிக நீண்ட காலம் வாழ்ந்தாரெனக் கூறப்படுகிறது. 'யொவண முனிவர்' காயகல்பம் உண்டு ஆயிரத்து ஐந்து ஆண்டுகள் வாழ்ந்தாரெனச் சரகசம்ஹித தெரிவிக்கின்றது. திருமந்திரம் என்னும் சைவ சித்தாந்த நூலினை இயற்றியவரும் அறுபத்துமூன்று நாயன்மார்களுள் ஒருவருமான திருமூலர் காயசித்தி (நீண்ட காலம் உயிர் வாழும் சித்தி) கைவரப் பெற்றவர் என்றும் இவர் மூவாயிரம் ஆண்டுகள் உயிர் வாழ்ந்திருந்தார் எனவும் சேக்கிழாரின் பெரியபுராணம் (கி. பி. 12 - ஆம் நூற்றாண்டு) எடுத்துரைக்கின்றது. உடலுக்கு மிக நீண்ட ஆயுளைத் தரக்கூடிய காயகல்பம் பற்றிய நம்பிக்கைகள் இந்தியாவைப் பொறுத்த மட்டில் மிகப் புராதனமானவை என்பதை மேற்காணும் இலக்கியக் குறிப்புகள் உறுதிப்படுத்துகின்றன.

இரசாயன தந்திரத்துடன் நெருங்கிய தொடர்புடையதாகக் காணப்படும் மற்றுமோர் அங்கம் இரசவாதமாகும் (Alchemy). இரும்பு, செம்பு ஆகிய உலோகங்கள் வெள்ளி, தங்கம் என்பவற்றின் மாற்றுக் குறைந்த உருவங்களையென்பதும், இரசங்கள் மூலமாக அவ்வுலோகங்களை அவற்றின் அப்பழுக்கற்ற உருவங்களான வெள்ளியாகவோ தங்கமாகவோ மாற்றமுடியும் என்பதும் இரசவாதத்துக்கு அடைப்படையான நம்பிக்கைகளாகும். மிகப் புராதன காலந் தொடர்பே மெசப்பொத்தேமியா, சீனா, கிரேக்கம், இந்தியா போன்ற நாடுகளில் இரசவாதம் தொடர்பான ஆராய்ச்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டு வந்தன. இரசவாதம் பற்றிய கிரேக்கரின் ஆய்வுகளே பிற்காலத்தில் அராபிய இரசவாதிகளுக்கு வழிகாட்டுவனவாக அமைந்தன.

இந்தியா, சீனா ஆகிய நாடுகளைப் பொறுத்த மட்டில் இரசவாதம் பற்றிய இவர்களது கருத்துக்கள் ஆயுளை நீடிக்கும் மருந்துகள் பற்றிய நம்பிக்கையுடன் தொடர்புடையனவாகவே இருந்துள்ளன. ஆயுளை நீடிக்கக்கூடிய மருந்துகளே இரசவாதத்திலும் பயன்படக்கூடியன என்னும் நம்பிக்கையினை இவ்விரு நாட்டு இரசவாதிகளும் கொண்டிருந்தனர். இந்திய இரசவாதிகள் காயகல்ப மூலிகைகளுக்கு இச் சக்தி இருப்பதாக நம்பினர். சீன இரசவாதிகள் இவ்விடயத்தில் சற்று மாறுபட்ட கருத்தினைக் கொண்டிருந்தனர். 'சீன இரசவாதத்தின் தந்தை' எனக் குறிக்கப்படுவரும் பாபோஸே (Papotsz) என்னும் இரசவாத நூலை எழுதிய-

1.தொல்நிலைப்

பெருமலை விடரகத்து அருமிசைக் கொண்ட
சிறியிலை நெல்லித் தீம்கனி குறியாது
ஆதல் நின் அகத்து அடக்கி
சாதல் நீங்க எமக்கு ஈத்தனையே.

— ஓளவையார் - புறம் 91

வருமான கோ-ஹங் (Ko-Hung) இன் கருத்துப்படி மூலிகைகள் நீண்ட ஆயுளைத் தரக்கூடியனவாக விருப்பினும் உலோகம் மற்றும் கனியுப்புக்கள் சேர்க்கப்பெற்ற இரசங்களே என்றுமே அழியாத உடலைத் தரக்கூடியனவாகும். கோ-ஹங் கூறும் இரசமொன்று சாதிவிங்கம் (Cinnabar), கெந்தகம் (Sulphur), அரிதாரம் (Arsenic Sulfide), சீனக்காரம் (Alum), துரிசு (Copper sulphate), அப்பிரகம் (Mica), சயம், வெள்ளைப் பாஷாணம் (White arsenic), சுண்ணாப்பு, நத்தை-யோடு போன்றவற்றையும் மற்றும் பல பொருட்களையும் உள்ளடக்கியதாகக் காணப்படுகிறது. 1

சீனர்களைப் போலவே அராபிய இரசவாதிகளும் பாதரசம் (Mercury) முதலான உலோகங்களையும் நவச்சாரம் (Ammonium nitrate), கெந்தம் போன்ற சேதன, அசேதன இரசாயனப் பொருள்களையுமே தமது இரசவாத முயற்சிகளில் பெரிதும் பயன்படுத்தினர். ஆயினும் ஆரம்பகால அராபிய இரசவாதத்தில் ஆயுளை நீடிக்கக்கூடிய இரசங்கள் பற்றிய நம்பிக்கைகள் இடம்பெற்றிருக்கவில்லை. ஆயுளை நீடிக்கக்கூடியதாகக் கருதப்பட்ட 'ஞானிகள் கல்' (Philosopher's Stone) பற்றிய நம்பிக்கைகள் பிற்காலத்திலேயே அராபிய இரசவாதிகள் மத்தியில் பரவின. இந்திய, சீனத் தெசடர்புகளே இதற்குக் காரணமாக விருக்கலாம்.

இந்தியா, சீனா, அரேபியா ஆகிய நாடுகளைச் சேர்ந்த இரசவாதிகள் ஒருவரோடொருவர் தொடர்பு கொண்டு இரவாதம் தொடர்பான இரகசியங்களை அறிந்து கொள்ள முற்பட்டனர். சீன இரசவாதிகளும் மருத்துவர்களும் இந்தியா வந்தமை பற்றி எவ்வே குறிப்பிட்டிருக்கின்றோம். சீனர்களைப்போன்றே அராபியர்களும் இந்திய மருத்துவர்களினதும் இரசவாதிகளினதும் கருத்துக்களை அறிந்துகொள்வதில் ஆர்வம்காட்டி வந்துள்ளனர். ஹறுன் அல்-ரஷீட் (Harun-Al-rashid கி. பி. 786-809) காலத்தில் இந்திய ஆயுள்வேத நூல்கள் அரபு-மொழியில் பெயர்க்கப்பட்டதாக அறியமுடிகிறது. இவ்வாறு மொழிபெயர்க்கப்பட்ட நூல்களுள் சரக சம்ஹித, சுஸ்ருத சம்ஹித, மாதவ நிதான என்பன அடங்குகின்றன. அல்-பெரூனி (Al-biruni கி. பி. 925) என்பார் தமது நூலில் இந்தியாவின் புகழ்பெற்ற இரசவாதிகளென்ப பதஞ்சலி, நாகாஜ்ஜீனர் ஆகியோரைக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

இரசாயன தந்திரத்திலும் இரசவாதத்திலும் மிகுந்த ஈடுபாடு கொண்டிருந்த பண்டைய இந்தியாவின் இரசவாதிகளே 'சித்தர்கள்' என்றழைக்கப் பெறுவோராவர். தமிழகச் சித்தர்களுள் தலையாய இடத்தைப் பெறுபவர் திருமூலர் ஆவார். உடம்பைப் பேணவேண்டியதன் அவசியத்தைப் பெரிதும் வலியுறுத்தியுள்ள திருமூலர் செம்பைப் பொன்னாக்கும் இரசவாதக் கொள்கைகள் பற்றியும் அறிந்திருந்தார் என்பதற்கான சான்றுகளை அவரது திருமந்திர நூலில் கண்டு கொள்ள முடியும். 2 டூலரின் சீடர்களுள் ஒருவரான காலாங்கியையே சீனரான யோகர் குருவாகக் கொண்டார் என்று கூறப்படுவதை இங்கு நினைவு கூரலாம்.

சீன, அராபிய இரசவாதிகளின் தொடர்பின் பலனாக இந்தியச் சித்தர்கள் பாதரசம், நவச்சாரம் முதலான இரசாயனப் பொருள்கள் பற்றியும் காய்ச்சிவடித்தல் (Distillation),

1. Stapleton H. E. et al Indian Alchemy (500 - 1000 A. D.)
Memoirs of Bengal Asiatic Research Vol. VII 1922-29, p. 343.

2. உடம்பால் அழியின் உயிரால் அழிவர்
திடம்பட மெய்ஞ்ஞானம் தேரவும் மாட்டார்
உடம்பை வளர்க்கும் உபாயம் அறிந்தே
உடம்பை வளர்த்தேன் உயிர் வளர்த்தேனே, — திருமந்திரம்

செம்பு பொன்னாகும் சிவாயநம வென்றால்
செம்பு பொன்னாகத் திரண்டது சிற்பரம்
செம்பு பொன்னாகும் சிறீயும் சிறீயுமென
செம்பு பொன்னைய திரு அம்பலமே. — திருமந்திரம்

பதங்கமாதல் (Sublimation) போன்ற இரசாயனச் செய்முறைகள் பற்றியும் அறிந்து கொண்டனர். ஆயுளை நீடிக்கும் மருந்தினைக் குறிக்கும் 'இரசம்' என்பதே பாதரசத்தைக் குறிக்கப் பயன்படுத்தப்பட்ட திலிருந்து இந்தியாவில் இவ்வுலோகம் பெற்றுவிட்ட செல்வாக்கினை நன்கு உணரமுடியும். நாளடைவில் ஆயுள்வேத மருத்துவர்களும் பாதரசத்தைத் தமது மருந்துப்பொருள்களுள் ஒன்றாகச் சேர்த்துக் கொண்டனர். ஆரம்பத்தில் பாதரசம், செந்தகம் என்பவற்றை மூலிகைகளுடன் சேர்த்துத் தயாரிக்கப்படும் மருந்துகளே இடம்பெற்றன. இத்தகைய மருந்துகள் பற்றிக்கூறும் முதலாவது வடமொழி நூல் சக்கரத்த சங்கரஹ (கி. பி. 1060) என்பதாகும். தமிழ் வாகடத்திலும் இத்தகைய மருந்துகள் சில இடம்பெற்றிருப்பதைக் காணலாம். 2

உலோகம் மற்றும் கனியுப்பு மருந்துகளைப் பெருமளவில் அறிமுகப்படுத்தியவர்கள் அராபியர்களேயாவர். காய்ச்சிவடித்தல், பதங்கமாதல் போன்ற இரசாயனச் செய்முறைகளை அறிமுகப்படுத்தியதன் மூலம் நவீன இரசாயனவியலின் தோற்றத்துக்கு ஆரம்பகர்த்தாகக் களாக விளங்கியவர்கள் அராபியர்களே என்பதை மறுப்பதற்கில்லை. அராபிய இரசவாதத்தின் தந்தை எனப்படும் ஜபீர் பின் ஹய்யான் (Jabir bin Hayyan) கி. பி. 8 - ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தவராவார். இவருக்குப்பின் இத்துறையில் முன்னின்று உழைத்த ராஸேஸ் (Rhazes கி. பி 865-923) என்பாரும், 'மருத்துவத்தின் இளவரசன்' எனப் புகழப்பெறும் அவிசென்னாவும் (Avicenna - கி. பி. 980-1037) இரசவாதம், மருத்துவம் ஆகிய துறைகளில் அநேக நூல்களை எழுதிவைத்துள்ளனர். இந்தியச் சித்தர்களின் இரசாயன மருந்துச் செய்முறைகள் ஜபீர்-ராஸேஸ் போன்ற அராபிய நூலாசிரியர்களின் செய்முறைகளைப் பெரிதும் அடியொற்றி நிற்பதைக் காணலாம். இன்று காணப்படும் சித்தர் நூல்களில் இடம்பெற்றுள்ள மருந்துப் பெயர்கள் சில அரபுச்சொற்களாகவே இருத்தல் கண்கூடு. அவற்றுள் சிலவற்றை இங்கு கவனிக்கலாம்.

தமிழ்	அரபு	ஆங்கிலம்
அபினி	அஹிஃபினு	Opium
அக்கரகாரம்	அக்கரகார	Pellitory root
நவச்சாரம்	நௌ-ஷா-தர்	Ammonium nitrate
மருதாரச்சிங்கி	மேர்டா-சிங்	Lead oxide
துத்தநாகம்	துதியா	Zinc oxide

தமிழ்சத்தின் பாரம்பரிய மருத்துவத்துறையில் குறிப்பிடத்தக்கதாக இடம்பெற்றுள்ள செந்தூரங்கள், பஸ்பங்கள், குளிகைகள் ஆகியன சித்தர்களின் உபகரிப்புக்களே என்பதில் சிறிதும் ஐயமில்லை. 25 காரவகைகளும் (Salts), 64 பாஷாணங்களும் (Poisonous chemicals), 120 உபரசவர்க்கங்களும் (Other chemicals) சித்தர்களின் இரசாயன மருந்துத் தயாரிப்புக்களில் முக்கிய இடம்பெறுகின்றன. வெடியுப்பு (Salt petre), நவச்சாரம் (Ammonium nitrate), யவச்சாரம் (Potassium carbonate), சீனக்காரம் (Alum), வெங்காரம் (Borax). இந்துப்பு (Sodium chloride) அம்பர் (Amber) போன்றவை காரவகைகளுள்ளும், இரசம் (Mercury), அரிதாரம் (Orpiment), கந்தகம் (Sulphur), சாதிலிங்கம் [Cinnabar], மனோசிலை [Realgar], வெள்ளைப்பாஷாணம் [White arsenic], போன்றவை பாஷாண வகைகளுள்ளும் அடங்குகின்றன. அன்னபேதி [Ferrous sulphate], துருக Copper sulphate or Copper acetate], அப்பிரகம் [Mica], சிலாசத்து, எலும்பு, மயிர், சங்கு, சிப்பி, முத்துச்சிப்பி, பவழம், வைரம் உவர்மண் செம்மண், ஆட்டுக்கால், பன்றிமுள்ளூ, கஸ்தூரி, காரோசனை, புனுகு போன்ற 120 பொருள்கள் உபரசவர்க்கங்களாகக் கூறப்பட்டுள்ளன.

சித்தர்களும் மருத்துவமும்

சித்தர்களுட் பலர் பல்வேறு நாடுகளுக்கும் சென்று வந்துள்ளனர் என்பது அவர்கள் பெயர்களில் காணப்படும் நூல்கள் வாயிலாகவும் செவிமரபாகவும் அறியப்படும் ஒரு செய்தியாகும். கி. பி. 1534 க்கும் 1570 க்கும் இடைப்பட்ட காலப்பகுதியில் இந்தியாவில் வாழ்ந்த போர்த்துக்கேய மருத்துவரான கார்சியா டி ஓட்டா தமது சமகால இந்திய யோகிகள் பற்றிப் பின்வருமாறு தந்துள்ள தகவல்கள் சித்தர்கள் பற்றி நாம் கேள்விப்படும் செய்திகளுக்கு வலுவூட்டுவனவாக உள்ளன.

‘உடல் முழுவதும் சாம்பலைப் பூசிக்கொண்டு நாடெங்கும் திரிந்து பிச்சையெடுக்கும் இந்த யோகிகள் பொதுமக்கள் அனைவராலும் முஸ்லீம்கள் சிலராலும் மதித்து வணங்கப்படுகிறார்கள். பல்வேறு நாடுகளுக்கும் சென்றுவருவதன் மூலம் அநேக மருந்துகளையும் சிகிச்சை முறைகளையும் இவர்கள் அறிந்து வைத்துள்ளார்கள். இவர்களது மருந்துகளுள் ஒரு சில சரியானவையாகவும் ஏனையவை தவறானவையாகவும் உள்ளன’. 1

தமிழக மருத்துவத்துறையில் சித்தர் மருந்துகள் பெற்றுவிட்ட குறிப்பிடத்தக்க செல்வாக்கின் விளைவாகத் தமிழ் மருத்துவர்களுள் ஒரு சாரார் தம்மைச் ‘சித்த மருத்துவர்கள்’ எனக் கூறிக்கொள்ள விழைந்தனர். சித்தர்கள் எந்தவொரு மருத்துவமுறையினையும் புதிதாகத் தோற்றுவிக்கவில்லை என்பதை உணர்ந்து கொள்ளுதல் அவசியமாகும். தமது ஆராய்ச்சிகளின் மூலமும் பிறநாட்டுத் தொடர்புகள் வாயிலாகவும் தாம் கண்டறிந்த புதிய மருந்துகளை உபகரித்ததன் மூலம் இந்திய மருந்தியலைச் சித்தர்கள் வளம்படுத்தியுள்ளனர் என்றே கருதவேண்டும்.

சித்தர் மருத்துவநூல்கள்

நெடுங்காலமாகக் குரு-சீட வழிமுறையாக அறியப்பட்டு வந்த சித்தர் மருந்துகளை அறியும் வாய்ப்புப் பெற்றோரில் ஒரு சிலரே அவற்றுக்கு நூல் வடிவம் கொடுக்க முன்வந்தனர். இத்தகைய நூல்கள் சமஸ்கிருதம், தமிழ் ஆகிய இரு மொழிகளிலும் பல்வேறு காலப்பகுதிகளிலே தோன்றியுள்ளன.

சமஸ்கிருதத்தில் நித்தியானந்தசித்தரின் ரச ரத்னாகரம், சோமநாதரின் ரசேந்திர சூடாமணி, ரவிகுப்தாவின் சித்த சார சம்ஹித, சாரங்கதாரரின் சாரங்கதார சம்ஹித ஆகியவற்றைச் சிறப்பாகக் குறிப்பிடலாம். பாதரசம், கெந்தகம் முதலான கனிப்பொருள்களைப் பயன்படுத்திப் பதங்கமாதல், வடிகட்டுதல், தாழ்த்தல் போன்ற இரசாயனச் செய்முறைகள் மூலம் தயாரிக்கப்படும் இரச மருந்துகள் குளிகைகள் பற்றி எடுத்துரைக்கும் முதலாவது வடமொழி நூல் சாரங்கதார சம்ஹித வாகும். இந்நூலானது கி.பி. 1300-ஆம் ஆண்டளவில் எழுதி முற்றுப் பெற்றிருக்கலாம் எனக் கருதப்படுகிறது. சாரங்கதாரர் தாம் அறிமுகப்படுத்தியுள்ள இரச மருந்துகள் பலவற்றுக்கும் சித்தர்களே மூலகர்த்தாக்களாவர் என்பதைக் குறிப்பிடத் தவறவில்லை.

தமிழிலே திருமூலர் முதலான பதினெண் சித்தர்களின் பெயர்களில் மருத்துவ நூல்களை இன்று காணக்கூடியதாக உள்ளது. திருமூலர், அகஸ்தியர், சட்டமுனி, மச்சமுனி, கமால் முனி, போகர், புலிப்பாணி, கொங்கணர், கருவூரர், கோரக்கர், உரோம ரிஷி, யூகி, வரகுஷி, சிவவாக்கியர், ராமதேவர், இடைக்காடர், சுகர், நந்தீசர், என்போர் இப் பதினெண் சித்தருள் அடங்குகின்றனர். இவர்களுடன் தேரையர், தன்வந்தரி, வாள்மீகியார், சுந்தரானந்தர், காலாங்கி நாதர் போன்றோரின் பெயர்களிலும் தமிழில் மருத்துவநூல்களைக் காணமுடியும்.

1. Garcia de Orta., Colloquies on the simples and drugs of India, Translated by Sir Clement Markham, London, 1913.

சித்தர் மருந்துகள் பற்றி எடுத்துரைக்கும் தமிழ்நூல்கள் மிகவும் எளிமையான கவிதை நடையில் எழுதப்பெற்றுள்ளன. உதாரணத்துக்கு அகஸ்தியர் வைத்தீய ரத்தினர் சுருக்கம் என்னும் நூலில் இடம்பெற்றுள்ள பாடல் ஒன்றை இங்கு கவனிக்கலாம்.

கூட்டப்பர் வேப்பிலை தாமரைக்கிழங்கு
குலமான சாதிக்காய் கிராம்பு பத்திரி
நாட்டப்பா கருவேம்பி விலை வகைக்கு
நலமாகப் பலமொன்று நிறுத்துக் கொண்டு

காட்டப்பா விளவறுப்பாய்ச் சூரணித்துக்
கருவான குங்குமப்பூ கோரோசனை கர்ப்பூரம்
வாட்டப்பா கழஞ்சுநிரை கூடச் சேர்த்து
வளமான சர்க்கரைசேர் நாலு வாங்கே.

மேற்காணும் பாடலின் அமைப்பு மாத்திரமல்லாது நூலில் இடம்பெற்றுள்ள சேர் முதலான அளவை-முறைகளும் இந்நூலினை மிகவும் பிற்காலத்தைச் சேர்ந்ததாகவே கொள்ளவைக்கின்றன. பறங்கிப்பட்டை, பீங்கான், அபினி, அக்கரகாரம், மருதார்சிங்கி போன்ற மருந்துகளை அநேகமாக அனைத்துச் சித்தர் நூல்களிலும் காணக்கூடியதாக விருக்கும், தமிழிலே உள்ள சித்தர் மருத்துவ நூல்களில் பெரும்பாலானவை கி. பி. 16 - ஆம் நூற்றாண்டுக்குப் பிற்பட்ட காலப்பகுதிகளில் எழுந்தனவே என்பதற்கு மேற்காணும் சான்றுகள் வலுவளிப்பனவாகும்.

சித்தர்கள் பெயரில் போலிநூல்கள்

சித்தர்கள் பெயரில் காணப்படும் தமிழ் நூல்களுட் சில இரசுவாதம், காயகல்பம் என்பன பற்றிக் கூறவனவாகும். இத்தகைய நூல்களால் ஆராய்ச்சியாளர்க்குப் பலனேதும் கிடைக்குமென எதிர்பார்ப்பதற்கில்லை. இந்தியாவில் பண்டுதொட்டு இருந்துவந்த இரசுவாதம் தொடர்பான நம்பிக்கைகள் பிற்காலத்தில் செல்வாக்கிழந்தன. காயகல்பம், இரசுவாதம் என்பவை பற்றிய முன்னோரின் செய்முறை விளக்கங்கள் போலியானவை என்பதைச் சித்தர் குழாமைச் சேர்ந்த பலரும் உனர்ந்து கொண்டதோடு, அவைபற்றிய இரகசியங்கள் தமக்குத் தெரிந்திருப்பதாக நடித்துப் பாமரமக்களை எமாற்ற முயன்ற போலிச் சித்தர்சனைக் கடுமையாகச் சாடவும் தயங்கவில்லை. சிவவாக்கியர், தாயுமானவர் போன்றோரை இவர்களுள் சிறப்பாகக் குறிப்பிடலாம். 1

1. அளகேசன் நிகராக அம்பொன் மிகவைத்த பேரும்

நேசித்து ரசுவாத வித்தைக்கு அலைந்திடுவர்

நெடுநாளிருந்த பேரும் நிலையாகவே இன்னும்

காயகல்பம் தேடி நெஞ்சு புண்ணாவர்.

— தாயுமானவர் பாடல்

வாதம் செய்வேன் வெள்ளியும் பொன் மாற்றுயர்ந்த தங்கமும்

போதவே குருமுடிக்கப் பொன் பணங்கள் தாவெனச்

சாதனைசெய் தெத்திச் சொத்து தந்ததைக் கவர்ந்துமே

காததூரம் ஓடிச்செல்வர் காண்பதும் அருமையே.

— சிவவாக்கியர் - சித்தர் பாடல்கள்

'சித்தர்' என்று தம்மைக் கூறிக்கொண்ட இந்திய சாதுக்களில் ஒரு சிலர் கஞ்சா, அபிஷி போன்ற போதைப்பொருள்களை உட்கொள்ளும் வழக்கம் உடையோராகவும் இருந்தனர். 1 குளிகையொன்றினை அருந்திவிட்டுத் தாம் அண்டம் முழுவதும் சுற்றி வந்ததாக இவர்கள் எழுதிவைத்திருப்பதை நோக்குமிடத்து இந்நூல்கள் போதை மயக்கத்தில் எழுந்தனவோ என ஐயுற வேண்டியுள்ளது. பகதூர் ஷா என்னும் இந்தியச் சுல்தான் ஒருவர் தாம் போர்த்துக்கள், பிரேசில், துருக்கி, அரேபியா, பாரசீகம் போன்ற நாடுகளுக்கு ஒரே இரவில் சென்றுவர ஊரும்பும்போது கஞ்சா அருந்துவதாகத் தமது நண்பரும் போர்த்துக்-கேய அதிகாரியுமான மாட்டின் ஆபொன்ஸோ டி சூஸாவுக்குக் கூறியிருப்பதை இச்சந்-தர்ப்பத்தில் நினைவுகூர முடியும். 2

1. காயகாயம் உன்பதாகக் கண்டவர் மதித்திட
மாயவித்தை செய்வது எங்கும் மடிப்பு மோசம் சேய்பவர்
நேயமாகக் கஞ்சா அடித்து நேர் அபினைத் தின்பதால்
நாயதாக நக்கி முக்கி நாட்டினில் அலைவரே

— சிவவாக்கியர் சித்தர் பாடல்கள்

2. Garcia de Orta, Op. cit.

அறிஞர் ஐன்ஸ்லியும் அரசர் சரபோஜியும் 13

தமிழக மக்களின் பாரம்பரிய மருத்துவமுறை பற்றியும் அவர்களைச் பயன்படுத்தப்-
பெறும் மருந்து மூலிகைகள் மற்றும் இரசாயனப்பொருள்கள் பற்றியும் விஞ்ஞான பூர்வமான
ஆய்வினை மேற்கொண்ட முதலாவது ஐரோப்பியர் வைட்லோ ஐன்ஸ்லி ஆவார். கி. பி. 19 -
ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் தென்னிந்தியாவில் மருத்துவப்பணி புரிந்த ஆங்கிலேயரான
வைட்லோ ஐன்ஸ்லி இந்தியாவின் பாரம்பரிய மருத்துவத்தில் பயன்படுத்தப்பெறும் மருந்துப்-
பொருள்கள் பற்றிய தமது ஆய்வுநூலை **Materia Medica of Hindoostan and Artisan's
Agriculturist's Nomenclature** என்னும் பெயரில் வளியிட்டார். இந்நூல் அரசினரின்
ஆதரவுடன் கி. பி. 1813 - ஆம் ஆண்டு சென்னையில் அச்சிடப்பெற்றது. கி. பி. 1814 - ஆம்
ஆண்டு இங்கிலாந்து திரும்பிய ஐன்ஸ்லி தமது ஆராய்ச்சியினைத் தொடர்ந்து மேற்கொண்டார்.
இவரது **Materia Indica** என்னும் பெருநூல் கி. பி. 1826 - ஆம் ஆண்டு லண்டனில் வெளியிடப்-
பெற்றது. மருந்துப்பொருளை விஞ்ஞான பூர்வமாக இனங்கண்டு அதன் வல்தின்விஞ்ஞானப்-
பெயர், தமிழில் வழங்கும் பெயர் என்பவற்றுடன் சமஸ்கிருதம், பாரசீகம், அரபு, இந்தி-
சிங்களம், மலையாளம், தெலுங்கு, கன்னடம் ஆகியமொழிகளில் வழங்கப்பெறும் பெயர்களையும்
தந்துள்ள ஐன்ஸ்லி அம் மருந்துப்பொருள் எவ்வெவ் நோய்களுக்கு எம் முறையில் பயன்-
படுத்தப்படுகிறது என்ற விபரத்தையும் தந்துள்ளார். இந்நூல் தோன்றி 150 வருடங்களுக்கு
மேலாகியும் இதைப்போன்ற பிற்தொருநூல் தோன்றாமையே இதன் மகத்துவத்தை நன்கு
விளக்குவதாக உள்ளது.

தாம் தமிழகத்தில் வாழ்ந்த காலத்தில் தஞ்சையை ஆண்டு கொண்டிருந்த மன்னர்
ஒருவரைப் பற்றிய சுவையான குறிப்பு ஒன்றையும் ஐன்ஸ்லி தமது நூலில் தந்துள்ளார்.
அக்குறிப்பு வருமாறு:

'தஞ்சாவூரின் தற்போதைய மன்னர் சிறந்ததோர் அறிவாளியும் கல்விமானுமாவார்.
விஞ்ஞானபூர்வமான ஆராய்ச்சிகளில் தீவிர ஈடுபாடுடைய இம்மன்னர் மனித உடலமைப்பு
பற்றி அறிந்து கொள்வதில் ஆர்வமுடையவராக இருந்தார். எனினும், கட்டுப்பாடு மிக்க
ஓர் இந்துவாக விருந்தபடியால் மதநம்பிக்கைக்கு விரோதமாகப் போகாது, முற்றிலும்
யானைத்தந்தத்தினால் செய்யப்பட்ட மனித எலும்புக்கூடொன்றை இங்கிலாந்திலிருந்து
தருவிப்பதற்கு உத்தரவிட்டார். இரசாயனவியலிலும் இம்மன்னர் ஓரளவு தேர்ச்சி பெற்றுள்
பெற்றுள்ளார். எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக இம்மன்னர் ஒரு மதிப்புக்குரிய, இணக்கமுடைய
மனிதனாவார்'. 1

மன்னரின் பெயரை ஐன்ஸ்லி குறிப்பிடவில்லையாயினும் அம்மன்னர் யார் என்பதை
ஊகித்துக் கொள்வதில் எவ்வித சிரமமும் இருக்கமுடியாது. அக்காலப்பகுதியில் தஞ்சையை
ஆண்ட மராட்டிய மன்னராகிய சரபோஜி (கி. பி. 1798 - 1832) மருத்துவக்கலையில் காட்டிய
பெரும் அக்கறையினைப் பலரும் அறிவர். தஞ்சையில் சரகவதி மஹாலே நிறுவி நாடெங்கு-
மிருந்து ஏட்டுச்சுவடிகளைச் கேசரித்து அவற்றைப் பேணுவதற்குப் பெருமுயற்சி எடுத்தவர்
மன்னர் சரபோஜி ஆவார். இவரது அரும்பனியினால் அநேக தமிழ் மருத்துவ நூல்கள்
அழிந்து போகாமல் தப்பின. அரசுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட ஏட்டுச்சுவடிகளுக்குப் பெருத்த
சன்மானம் வழங்கப்பெற்றதனால் தமிழில் போலி மருத்துவ நூல்கள் பலவும் எழுந்ததும்
இக்காலப்பகுதியிலேயாம்.

1. Whitelaw Ainslie, Preliminary observations Materia Indica.
Vol. II, Pt. I, Page VII, 1826.

புரான ஆயுள்வேத நூல்களிற் கூறப்பட்டுள்ள மருந்துகளைத் தாம் அமைத்த 'தன்-
வந்தரி மஹால்' என்னும் வைத்திய சாலையில் பரீட்சித்துப் பார்த்ததுடன், தாம் தேர்ந்தெ-
டுத்த சிகிச்சை முறைகளை விளக்கும் நூல்களைத் தமிழில் ஆக்கும்படி மன்னர் பணித்தார்.
சரபோந்திரர் வைத்தியம் என்னும் பெயரில் காணப்படும் தமிழ் மருத்துவநூல்கள் இவ்வாறு
தோன்றியனவேயாகும். ஒரே துறையில் தீவிர ஆர்வம்காட்டிய சமகாலத்தவர்களான
மன்னர் சரபோஜியும் அறிஞர் ஐன்ஸ்லியும் ஒருவரையொருவர் கவர்ந்து கொண்டதில்
வியப்பேதுமில்லை.

மூலிகை ஆய்வின் முன்னோடிகள்

மருந்து மூலிகைகள் பற்றிய ஆய்வு சமீபகாலத்தில் பல்வேறு துறைகளையும் சேர்ந்த விஞ்ஞானிகளையும் பெரிதும் ஈர்த்துள்ளது. வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட காலந்தொட்டு தாவரங்கள் மருத்துவத்துறையில் பெரிதும் பயன்படுத்தப்பெற்று வந்துள்ளன. கி.மு. 1600 - க்கு முற்பட்ட எகிப்தியப் புல்லேடுகளில் (Eber's papyri) அநேக தாவரங்களும் அவற்றின் விளைபொருள்களும் மருந்துகளாகக் கூறப்பட்டுள்ளன. இவற்றுள் அபினி, கஞ்சா, கறுவா, கடுகு, சீரகம், கொத்தமல்லி, ஆமணக்கு போன்றவை அடங்கியுள்ளன. மேலைத்தேய மருத்துவத்தின் தந்தை எனப் போற்றப்பெறும் ஹிப்போக்ரீஸ் (Hippocrates கி.மு. 466), கறுவா, வரியாத்துக் கிழங்கு (Rhubarb), அக்கேசியாப் பிசின் (Acacia gum) போன்ற மருந்துப்பொருள்கள் பலவற்றை அறிந்திருந்தார். அரிஸ்டோட்டிலின் மாணவரெனப்பும் தீயோபிநஸ்ரஸ் (Theophrastus கி.மு. 372 - 283) தமது **Historia Plantarum** என்னும் நூலில் 500 மூலிகைகளைக் கொண்ட பட்டியலொன்றைத் தந்துள்ளார். நீரோ மன்னனின் சொந்த மருத்துவர் எனப்படும் டையோஸ் கொறைட் (Dioscorides கி.பி. 1 - ஆம் நூற்றாண்டு) எகிப்து, வட ஆபிரிக்கா, ஸ்பெயின், இத்தாலி போன்ற பல நாடுகளுக்கும் சென்று தாம் அறிந்துகொண்ட அறுநூற்றுக்கும் அதிகமான மருந்து மூலிகைகள் பற்றியும் அவை எவ்வெவ் நோய்களுக்குப் பயன்படுகின்றன என்பது பற்றியும் எழுதிவைத்துள்ளார். இவரை அடுத்துப் பிளினி (Pliny) என்பார் தமது **Natural History** என்னும் நூலில் 1000 தாவரங்கள் பற்றி எடுத்துரைத்தார். கி.பி. 79 - ஆம் ஆண்டில் வெருவியஸ் எரிமலை வெடித்தபோது தமது ஏராளமான நூல்களுடன் பிளினியும் மறைந்தார். கிரேக்க, உரோம அறிஞர்களைத் தொடர்ந்து அராபிய மருத்துவர்களும் மருந்து மூலிகைகள் பற்றிய ஆராய்ச்சிகளில் ஈடுபட்டதோடு அநேக நூல்களையும் எழுதிவைத்துள்ளனர். இவர்களுள் அவிசென்னாவைச் சிறப்பாகக் குறிப்பிடலாம். ஆயுள்வேத மருந்துகள் பெரும்பாலும் மூலிகைகளையே அடிப்படையாகக் கொண்டவை. இந்திய ஆயுள்வேத நூலாசிரியர்களுள் சரகர் ஏறத்தாழ 500 மூலிகைகளையும் கஸ்நூத் 760 மூலிகைகளையும் குறிப்பிட்டுள்ளனர். தமிழ் வாகடத்தில் ஏறத்தாழ 370 மூலிகைகள் இடம்பெற்றுள்ளன. போகர் பெயரில் காணப்படும் சித்தர் நூலொன்றில் 473 மூலிகைகளின் பெயரும் அவற்றின் மருத்துவ உபயோகமும் எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளன. வைத்திய சதகத்தில் ஏறத்தாழ 380 மூலிகைகள் இடம்பெற்றுள்ளன. தன்வந்தரி பெயரிலும் ஏனைய முனிவர்களின் பெயரிலும் காணப்படும் நிகண்டுகளில் மூலிகைகளின் பல்வேறு பெயர்களும் அவற்றின் விசேட பயன்களும் தரப்பட்டுள்ளன. மருந்துப் பொருள்களின் குணங்கள் பற்றியும் அவற்றின் உபயோகம் பற்றியும் ஓரளவு விரிவாக எடுத்துரைக்கும் பழந்தமிழ் நூல் பதார்த்தகுணமாகும்.

மருத்துவநூல்கள் கூறும் மூலிகைகளை இனங்காணல்

தமிழ் மருத்துவ நூல்களில் கூறப்படும் அநேக மூலிகைகள் இன்னமும் முறையாக இனங்கண்டு கொள்ளப்படாமல் உள்ளன. வேறு சில தவறாக இனங்காணப்பட்டுக் குழப்பத்தை ஏற்படுத்தியுள்ளன. ஆயுள்வேத மருந்தியலில் இத்தகைய தவறுகள் ஏற்படுத்தக்கூடிய தாக்கத்தினை எவரும் உணர்ந்து கொள்ள முடியும். தூயவிஞ்ஞான அடிப்படையிலான தாவரவியல் ஆய்வு வளர்ச்சி பெற்றிராத ஒரு காலகட்டத்தில் பின்பற்றப்பட்ட பெயரிடும் முறையே ஆயுள்வேத மூலிகைகளை இனங்கண்டு கொள்வதில் குழப்பங்கள் தோன்றுவதற்கு இடமளித்துள்ளது எனலாம். வடமொழி ஆயுள்வேத நூல்களில் கூறப்பட்டுள்ள மூலிகைப் பெயர்களுள் பெரும்பாலானவை மூலிகையின் உருவ அமைப்பினையோ, அதன் விசேட இயல்பொன்றினையோ, மருத்துவ முக்கியத்துவத்தையோ பிரதிபலிப்பனவாக அமைந்துள்ளன: சப்தபர்ண (எழிலைப்பாலை), மூலிகபர்ண (எலிக்காதிலை), த்ரிபர்ணி (மூவிலை), தாருஹரித்ர (மரமஞ்சள்), பூநிம்ப (நிலவேம்பு) போன்றவற்றை இத்தகைய பெயர்களுக்கு உதாரணமாகக் கூறமுடியும். தமிழில் கலப்பைக்கிழங்கு (கலப்பை வடிவான கிழங்கையுடையது), தொடால்வாடி, நள்ளிருள் நாறி (இரவில் மணம்பீசுவது), சலந்திரட்டி (நீரைத் திரளச் செய்வது) போன்ற பெயர்கள்

இத்தன்மையனவாகும். மேற்கூறப்பட்டன போன்ற பெயர்கள் தாவரங்களை இனங்கண்டு கொள்வதற்கு ஓரளவு துணைபுரியக் கூடுமெனினும் அவை முற்றிலும் திருப்திகரமானவை எனக் கருதமுடியாது. உதாரணமாக, 'த்ரிபர்ணி' என்னும் பெயர் மூன்று சிறைப் பிரிப்பான இலைகளையுடைய அனைத்துத் தாவரங்களுக்கும் பொருந்துவதை நோக்கலாம். அனந்தமூலம் என்பது ஒரு தாவரத்தின் பெயராகும். ஆயினும் மிக நீண்ட வேருடைய தாவரங்கள் அனைத்துக்கும் இப்பெயர் பொருந்துவதாகும். இந்நிலையில் பெருத்தமான மூலிகையினைத் தெரிவு செய்யும் பொறுப்பு மருத்துவரைச் சார்ந்ததாகின்றது. மூலிகையினை இனங்கண்டு கொள்வதற்கு நிகண்டுகள் உறுதுணையாக உள்ளன. நிகண்டுகளில் ஒரு மூலிகையின் பல்வேறு பெயர்கள் ஒருங்கே தரப்பட்டிருக்கும். இப்பெயர்கள் ஒவ்வொன்றும் அம்மூலிகையின் ஒரு குறிப்பிட்ட இயல்பைச் சுட்டுவதாக அமைந்திருக்கும். உதாரணமாகச் சாரிப (நன்னூரி) என்னும் மூலிகைக்குக் கோபவல்லி (பாற்கரப்பு உடைய கொடி), சந்தான (நறுமணமுடையது), லதா (மெல்லியது), அனந்தமூலம் (மிக நீண்ட வேருடையது) போன்ற பிற பெயர்கள் தரப்பட்டுள்ளன. இவ்வியல்புகள் அனைத்தையுமுடைய தாவரத்தைக் கண்டறிந்து கொள்வதன் மூலம் சாரிப என்னும் மூலிகையினை இனங்கண்டு கொள்ளமுடியும். நிகண்டுகளில் ஒரு மூலிகைக்குக் கூறப்படும் பெயர்கள் அனைத்தும் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட தாவரங்களுக்குப் பொருந்துவ தென்பது மிக ஆழர்வமாகவே இடம்பெறமுடியும். தாருஹரித்ர (மரமஞ்சள்) என்னும் பெயரில் இரு வேறு தாவரங்கள் இன்று பயன்படுத்தப் படுகின்றன. வட இந்தியாவில் *Berberis asiatica* என்னும் மூலிகையும் தென்னகத்திலும் இலங்கையிலும் *Coscinium fenestratum* என்னும் மூலிகையும் மரமஞ்சளாகக் கொள்ளப்படுகின்றன. நிகண்டுகளில் மரமஞ்சள்க்குக் கூறப்படும் அனைத்துப் பெயர்களும் மேற்படி இரு மூலிகைகளுக்கும் பொருந்துவதை நோக்கலாம். அதேசமயம், நவீன இரசாயனப் பகுப்பிலும் மேற்படி மூலிகைகள் இரண்டும் Berberidine என்னும் ஒரே இரசாயனப்பொருளையே கொண்டிருப்பது தெரியவந்துள்ளது.

மரமஞ்சளைப் போன்றே அநேக வெவ்வேறு மூலிகைகள் ஒரே பெயரில் இந்தியாவின் பல்வேறு பகுதிகளில் பயன்படுத்தப்பட்டு வருகின்றன. ஆயுள்வேத நூல்களில் பரிந்துரைக்கப்படும் மூலிகை யொன்று குறிப்பிட்ட பகுதியில் கிடைக்காதவிடத்து அம்மூலிகையைப் பலவிதத்திலும் ஒத்திருப்பதும் எளிதில் கிடைக்கக்கூடியதுமான மாற்று மூலிகை யொன்றை அப்பகுதியைச் சேர்ந்த மருத்துவர்கள் பயன்படுத்திவந்துள்ளனர். இன்று ஒரே பெயரில் பல்வேறு மூலிகைகள் வழங்கப்படுவதற்கு இதுவே முக்கிய காரணமாகும். தமிழகத்திலும் இலங்கையிலும் பயன்படுத்தப்படும் மாற்றுமூலிகைகள் சிலவற்றை இங்கு கவனிக்கலாம்.

	வட இந்தியா	தென்னிந்தியா, இலங்கை
தாருஹரித்ர	<i>Berberis asiatica</i>	<i>Coscinium fenestratum</i>
மூர்வா	<i>Sensevieria zeylanica</i>	<i>Chonemorpha macrophylla</i>
அம்பஷ்தா	<i>Stephania hernandifolia</i>	(1) <i>Cissampelos pereira</i> (2) <i>Cyclea peltata</i>
பாஷாணபேதக	(1) <i>Saxifraga ligulata</i> (2) <i>Nothosaerva brachiata</i>	(1) <i>Aerua lanata</i> (2) <i>Coleus malabaricus</i>
துராலயா	<i>Alhagi maurorum</i>	<i>Tragia involucrata</i>
குடஜ	<i>Holarrhena antidysenterica</i>	<i>Wrightia tinctoria</i>
புனர்நவா	<i>Boerhaavia diffusa</i>	<i>Trianthema portulacastrum</i>
ஸாலபர்ணி	<i>Desmodium triflorum</i>	<i>Pseudarthria viscida</i>
சுகதேவி	<i>Sida rhombifolia</i>	<i>Vernonia cinerea</i>
லோத்ரம்	<i>Symplocos spicata</i>	<i>Desmodium pulchellum</i>
பூநிம்ப	<i>Swertia chirata</i>	<i>Andrographis paniculata</i>

மேற்காணப்படுவது போன்ற மாற்றுமூலிகைகளின் தெரிவுகள் எந்த அளவுக்குப் பொருத்தமானவை என்பதைக் கண்டறிந்து கொள்வதற்கு இன்றைய விஞ்ஞான இரசாயனப் பகுப்புக்கள் (Biochemical analysis) ஓரளவு உதவக்கூடும்.

முறையாக இனங்கண்டு கொள்ளப்படாத மூலிகைகள்

தலைமூலங்கள் எனப்படும் பத்துவேர்களுள் பேராமல்லி, சித்தாமல்லி என்னும் இரு தாவரங்களின் வேர்களும் அடங்குகின்றன. இவ்விரு மூலிகைகளும் எவையென்பது இன்னமும் அறியப்படவில்லை. பேராமல்லி என்பது சாலபர்ணியெனவும் சித்தாமல்லி என்பது பிரஸ்நபர்ணியெனவும் நிகண்டு ரத்னாகரம் கூறுகின்றது. பேராமல்லியின் மறுபெயர் மூவிலையெனவும் சித்தாமல்லியின் மறுபெயர் ஓரிலையெனவும் மேற்படி நிகண்டே தெரிவிக்கின்றது. கேரளத்தில் *Pseudarthria viscida* என்னும் மூலிகையே சாலபர்ணியாகவும் *Desmodium gangeticum* என்னும் மூலிகை பிரஸ்நபர்ணியாகவும் கொள்ளப்படுகின்றன. மூவிலை, ஓரிலை என்னும் பெயர்களும் இங்கு வழங்கப்பெறுகின்றன. எனவே பேராமல்லி என்னும் மூலிகையினை *Pseudarthria viscida* எனவும் சித்தாமல்லியை *Desmodium gangeticum* எனவும் இனங்கண்டு கொள்ளமுடிகிறது. மூலிகைகளை இனங்கண்டு கொள்வதில் நிகண்டுகளின் உதவியினை இதன்மூலம் உணர்ந்து கொள்ளமுடியும்.

குழப்பத்தை ஏற்படுத்தும் மற்றுமிரு மூலிகைகள் பேராமுட்டி, சித்தாமுட்டி என்பனவாகும். வடமொழியில் மஹாபலா (*Mahābālā*) என்பது பேராமுட்டியையும் பலா (*Bālā*) என்பது சித்தாமுட்டியையும் குறிக்குமென நிகண்டுரத்னாகரம் கூறுகின்றது. இதன்படி, *Sida rhombifolia* என்னும் மூலிகையின் பெரிய, சிறிய வகைகளையே முறையே பேராமுட்டியெனவும் சித்தாமுட்டியெனவும் கொள்ளமுடியும். ஆயினும் தமிழக மருத்துவர்கள் சித்தாமுட்டியினை *Sida rhombifolia* எனக் கொள்ளும் அதேசமயம், பேராமுட்டியினை *Pavonia odorata* என்னும் பிறிதொரு மூலிகையாகக் கொள்கின்றனர். *Pavonia odorata* என்னும் மூலிகையின் வடமொழிப் பெயர் மஹாபாலா (*Mahābālā*) என்பதாகும். எனவே பேராமுட்டியினைப் *Pavonia odorata* எனக் கொள்வது பொருத்தமற்றதாகத் தோன்றுகின்றது. அவ்வாறாயின், மஹாபாலா (*Pavonia odorata*) வின் தமிழ்ப்பெயர் எது என்ற கேள்வி எழலாம். கூகந்தபலா, ஹிரிவேர என்பன மஹாபாலாவின் பிற வடமொழிப் பெயர்களாகும். மலையாளத்தில் இம்மூலிகை 'இருவேரி' எனக் குறிப்பிடப் பெறுகிறது. 'ஹிரிவேர' என்பதே 'இருவேரி' எனத் திரிந்துள்ளது எனக் கருதலாம். ஆயினும், தமிழகத்தில் இருவேரி என்பது இலாமிச்சம் (*Vetiveria zizanioides*) அல்லது வெட்டிவேர் எனப்படும் புல்லினைக் குறிப்பதாகக் கொள்ளப்படுகின்றது. ஹிரிவேர, இலாமிச்சம் ஆகிய இரண்டுமே நறுமணமுள்ள, ஒரே விதமாகப் பயன்படுத்தப்படும் மூலிகைகளாகும். ஒன்றுக்கு ஒன்று பிரதியாகப் பயன்படுத்தப்படும் இவ்விரு மூலிகைகளும் ஒரே பெயர் கொண்டு அழைக்கப்படுவதில் வியப்பேதுமில்லை. எனினும், 'இருவேரி' என்னும் பெயர் இரண்டுக்கும் பொதுவானதாக விருப்பினும், வாகடநூலில் இருவேரி, இலாமிச்சம் என்னும் இரு வெவ்வேறு மூலிகைகள் கூறப்படும் பட்சத்தில் இருவேரியினைப் *Pavonia odorata* எனவும் இலாமிச்சத்தை *Vetiveria zizanioides* எனவும் கொள்ளலாம். நிகண்டுகளை ஆதாரமாகக் கொண்டும், வடமொழி நூல்களிலும் தமிழ் நூல்களிலும் கூறப்படும் மூலிகை மருந்துகளை ஒப்புநோக்கியும், வாகடநூலில் கூறப்படுள்ள மூலிகைகளை இயன்றவரை இனங்கண்டு அவற்றின் தமிழ்ப்பெயருக்கு நேரான சிங்களப் பெயரையும், லத்தீன் தாவர விஞ்ஞானப் பெயரையும் தந்துள்ளேன். ஆராய்ச்சியாளர்க்கு ஓரளவு உதவக்கூடிய வகையில் ஒவ்வொரு மூலிகையும் எவ்வெவ் நோய்களுக்கு முக்கியமாகப் பயன்படுகிறது என்ற விபரத்தையும் சேர்த்துள்ளேன். எனினும் ஆயுள்வேத மருத்துவத்தில் தனியொரு மூலிகை நோயொன்றுக்கு மருந்தாகக் கூறப்படுவது மிகமிக அபூர்வம் என்பதைக் கவனத்திற் கொள்ளுதல் அவசியமாகும். இரண்டு அல்லது மூன்று மூலிகைகளைக் கொண்ட மருந்துகளும் மிகவும் குறைவாகவே காணப்படுகின்றன. பெரும்பாலான மருந்துகள் ஆறுக்கு மேற்பட்ட மூலிகைகளை உள்ளடக்கியனவாக உள்ளன. இந்நிலையில், ஒரு நோய்க்கான சிசிச்சையில் பயன்படுத்தப்படும் மருந்தில் இடம்பெறும் மூலிகைகளுள் ஒன்றினைத் தனியே ஆராய்வதன் மூலம் அம்மூலிகையின் திறன் குறித்து முடிவு ஒன்றை மேற்கொள்வதில் ஆராய்ச்சியாளர் நிதானம் காட்டவேண்டியது அவசியமாகும்.

மருந்து மூலிகைகள்

தமிழ்	சிங்களம்	தாவர விஞ்ஞானம் (லத்தீன்)	பயன்படும் பாகம்	பயன்படும் நேரங்களும் பிறவிசேடபயன்களும்
அகத்தி அகில்	ಖಜೂರಿ	<i>Sebania grandiflora</i>	இலை, பூ, பிஞ்சு	பூச்சி, பித்தம்
அக்கர காரம்	අකුරු	<i>Aquilaria agallocha</i>	வைரம் (wood)	குற்றகம்மல்
அசோகம்	අසොක	<i>Anacyclus pyrethrum</i>	வேர்	பற்கொதி
அடம்பு	අදම්බ	<i>Saraca indica</i>	பட்டை, பூ	பெரும்பாடு
அதிபறிச்சம்	අතිපරිච්ඡම	<i>Ipomoea pes-caprae</i>	வேர், இலை	வீரியக்குறைவு
அதிமதுரம்	අතිමතුරම	<i>Celastrus paniculatus</i>	வித்து-நெய், இலை	குஷ்டம், அபின்மயக்கம்
அதிவிடயம்	අතිවිදයම	<i>Glycyrrhiza glabra</i>	வேர் த்தண்டு	குற்றகம்மல்
அதி	අති	<i>Aconitum heterophyllum</i>	வேர்	சுரம், அதிசுரம்
அபிளி	අභිලි	<i>Ficus glomerata</i>	பட்டை, வேர்	புண், பெரும்பாடு
அப்பைபக்கோவை	අප්පොව්වකොවො	<i>Papaver somniferum</i>	காயின் சாறு	விந்து இழப்பு
அழக்கிரா [அசுவகந்தி]	අමුකකිරා	<i>Bryonopsis lacinosa</i>	வேர், தாவரம்	மூலம், ஆஸ்த்மா
அம்மான்பச்சரிசி	අම්මාන්පච්චරිසි	<i>Withania somnifera</i>	வேர், இலை	புண், சயம், படுதாமரை
அரத்தை	අරත්තො	<i>Euphorbia hirta</i>	விதை, தாவரம்	பூச்சி, மலச்சிக்கல்
அரசு	අරස	<i>Kaempferia galanga</i>	வேர் த்தண்டு	ஆஸ்த்மா, இருமல்
அரேணுகம்	අරෙණුකම	<i>Ficus religiosa</i>	பட்டை, விதை	தோற்புண், ஆஸ்த்மா
அலரி	අලරි	<i>Piper ariaticum</i>	விதை	சுரம்
அவரை	අවරො	<i>Nerium odorum</i>	வேர், இலை	கிரங்கு, குஷ்டம்
அவுரி	අවුරි	<i>Lablab niger</i>	விதை, இலை	மலச்சிக்கல், கிரங்கு
அழிஞ்சில்	අමුච්චිච්ච	<i>Indigofera tinctoria</i>	வேர், இலை	விஷம், நுண்பழு, குஷ்டம்
அறுக்கரை [அரைக்கரை]	අරුකරො	<i>Alaogium salviifolium</i>	வேர்ப்பட்டை	குஷ்டம், தோல்வியாதி
அறுகு	අරුකු	<i>Amaranthus triolor</i>	தாவரம்	சுரம், சுபம்
ஆகாசசுருடன்	අඟ්කාසසුරුදම්	<i>Cynodon dactylon</i>	வேர்	கிரங்கு, கிரந்திப்புண்
ஆடாநோடை	අඟ්කාසසුරුදම්	<i>Corallocarpus epigaeus</i>	இலை, பூ, வேர்	பாம்புக்கடி
ஆடுநீண்டாப்பாளை	අඟ්කාසසුරුදම්	<i>Adhathoda vasica</i>	வேர்	ஆஸ்த்மா, கண்ணோய்
ஆதண்டை [கோவை]	අඟ්කාසසුරුදම්	<i>Aristolochia bracteolata</i>	வேர்	பாம்புக்கடி
ஆதலை	අඟ්කාසසුරුදම්	<i>Coccinea grandis</i>	வேர், தாவரம்	பாம்புக்கடி, பீனிசம்
ஆத்தி	අඟ්කාසසුරුදම්	<i>Jatropha glandulifera</i>	வித்து-நெய்	சேவாதக்கடுப்பு
ஆண்கு [சித்தாமணக்கு]	අඟ්කාසසුරුදම්	<i>Bauhinia racemosa</i>	பூ, பட்டை	புண், சீதக்கடுப்பு
ஆம்பல் [குமுதம்]	අඟ්කාසසුරුදම්	<i>Ricinus communis</i>	வித்து, வேர், நெய்	சுரம் கண்ணோய்
ஆயில்	අඟ්කාසසුරුදම්	<i>Nymphaea lotus</i>	கிழங்கு	சிலேத்துமம், கிரங்கு
ஆரைக்கரை	අරෙණුකම	<i>Holoptelea intergifolia</i>	பட்டை, இலை	சுரம், எலும்புமுறிவு
		<i>Polygonum pulchrum</i>	தாவரம்	நீரிழிவு, பெரும்பாடு

தமிழ்	செய்தகாரம்	தாவர விஞ்ஞானம் (லத்தீன்)	பயன்படும் பாகம்	பயன்படும் நோய்களும் மிறுவிசெய்யக்கூடியன
ஆல்	லை	<i>Ficus benghalensis</i>	விழுது, பட்டை	பற்கொதி, பாதவெடிப்பு
ஆவிரை (ஆவிரை)	ரகலி	<i>Cassia auriculata</i>	பட்டை, வேர், பூ	நீரிழிவு, சிதக்கடுப்பு
ஆற்றலி	ரகு கெட்டுலென்	<i>Polygonum barbatum</i>	இலை	சொப்பனஸ்கலிதம்
ஆண்ச்சவடி	ஈன் ஈவி	<i>Elephantopus scaber</i>	வேர், இலை	சூலை, சிதக்கடுப்பு
ஆணநெருஞ்சி	ஈன் கைசென்	<i>Petalium murex</i>	இலை, வேர்	முத்திரக் கிரிச்சரம்
ஆணவணங்கி	கலகி	<i>Boswellia serrata</i>	பிசின்	மேகக்கட்டி
இஞ்சி (சுக்கு)	ஈவி ஓலர்	<i>Zingiber officinale</i>	வேர் த்தண்டு	வயிற்றுப்பெபாகம்
இத்தி	ஓவி, பது	<i>Ficus retusa; Ficus tsiela</i>	வேர்	சரல் நேரம்
இருவேரி (வெட்டிவேர்)	கலகி	<i>Vetiveria zizanioides</i>	பட்டை, உலர்கனி	தாகம், தேரல்வீயாதி
இலந்தை	கலகி	<i>Zizyphus mauritiana</i>	பட்டை, வேர்	சரம்
இலவு	ஓவி	<i>Ceiba pentandra</i>	பட்டை, வேர்	அதிசாரம்
இலாமிச்சம்	ஓவி	<i>Cymbopogon citratus</i>	பட்டை, பூ, விதை	பித்த சரம்
இலுப்பை	ஓவி	<i>Madhuca longifolia</i>	இலை	புண், முரசுப்புண், வாதம்
இலைக்கள்ளி	ஓவி	<i>Euphorbia nerifolia</i>	விதை	மலச்சிக்கல், வாதம்
இறுங்கு	கலகி ஓலர்	<i>Sorghum vulgare</i>	இலை	உணவு
இன்பூறல் (சாயவேர்)	கலகி	<i>Oldenlandia umbellata</i>	இலை, வேர்	ஆஸ்தமா, பாம்புக்கடி
சகரமுனி (பெருகுருந்து)	கலகி	<i>Aristolochia indica</i>	வேர், பழம்	பாம்புக்கடி
சச்சமரம்	கலகி	<i>Phoenix pusilla</i>	கள்	பிரமேகம்
உகா	கலகி	<i>Salvadora persica</i>	பட்டை, இலை	சரம், பல்வீயாதி, மூலம்
உத்தாமணி	கலகி	<i>Pergularia daemia</i>	விதை	ஆஸ்தமா, வயிற்றுவி
உருந்து	கலகி	<i>PPhaseolus mungo</i>	குமிழ்	உடல் மெலிவு
உள்ளி	கலகி	<i>Allium sativum</i>	இலை, விதை, பூ	காது நேரம், மூன்மம்
ஊமத்தை *	கலகி	<i>Datura metel</i>	விதை, வேர்	ஆஸ்தமா, விசர்நாய்க்கடி
எட்டி [காஞ்சிறை] *	கலகி	<i>Strychnos nux-vomica</i>	வேர், இலை, பால்	பாம்புக்கடி
எருக்கு *	கலகி	<i>Calotropis gigantea</i>	காய், பழம்	தோல்வீயாதி, பல்நோய்
எலுமிச்சை	கலகி	<i>Citrus aurantifolia</i>	ஈன் த்து-நெய்	பித்தம், காது, கண்ணோய்
எள்ளு	கலகி	<i>Sesamum indicum L.</i>	விதை, நெய்	சோகை, காது, கண்ணோய்
ஏலம்	கலகி	<i>Elattaria repens</i>	இலை, பட்டை, பால்	முத்திரகிரிச்சரம்
எழிலப்பாலை	கலகி	<i>Alonia scholaris</i>	மரப்பட்டை	புண், குஷ்டம், சரம்
ஒதி	கலகி	<i>Lansea coromandelica</i>	கனி விதை	பழைய புண் கண்ணோய்
ஓமம் [அமோதகம்]	கலகி	<i>Trachyspermum wightianum;</i>	இலை, குருத்து	பல்நோய், சித்பித்தம்
ஓரிலைத்தாமரை	கலகி	<i>Hybanthus enneaspermus</i>	இலை	தலைகடுக்க குளிர்ச்சிதரும்
கஞ்சா	கலகி	<i>Cannabis sativa</i>	இலை	வயிற்றுருட்டம், மூலம்

தமிழ்	சிங்களம்	தாவர விஞ்ஞானம் (லத்தீன்)	பயன்படும் பாகம்	பயன்படும் நோய்களும் பிற விசேடப் பயன்களும்
சஞ்சாங்கோரை	கைகலா	<i>Ocimum gratissimum</i>	இலை	பீனிசம், தேள்நஞ்சு
கடம்பு	உரூஇடிடேரீல	<i>Barringtonia racemosa</i>	வேர், பட்டை	புண், கபம்
கடலை	கைலே	<i>Cicer arietinum</i>	கனி, விதை	அதிசாரம்
கடலழிஞ்சில்	விஸ் விரகா	<i>Casaria zeylanica</i>	பட்டை	நீரிழிவு
கடுகு	ஈலி	<i>Brassica juncea</i>	விதை, நெய்	காது, முக்குநோய்
கடுகுரோகிணி	கைகலேரீல	<i>Picrorhiza kurroa</i>	வேர்	பூச்சி, ஆஸ்த்மா, சுரம்
கடுக்காய்	ஈரலி	<i>Terminalia chebula</i>	கனி (fruit)	அநேக நோய்கள்
கட்டுக்கொடி	உரூகைரீலா விஸ்	<i>Pachygone ovata;</i>	தண்டு	மேகவியாதி
கண்டங்கத்தரி	கைகலேரீலி	<i>Solanum jacquini</i>	வேர், பழம்	ஆஸ்த்மா, இருமல்,
கழுகு (பாக்கு)	புலி	<i>Areca catechu</i>	விதை	நாடிவீரணம்
கரந்தை (சிவகரந்தை)	உரூகைரீலா விஸ்	<i>Sphaeranthus Amaranthoides</i>	தாவரம், பூ	கண்ணோய்கள்
கரம்பு (இலவங்கப்பூ)	கைகலேரீலி	<i>Syzygium aromaticum</i>	வித்து, நெய் (oil)	பற்கொதி, பலநோய்கள்
கரிசிலாங்கண்ணி	கைகலேரீலி	<i>Eclipta prostrata; E. alba</i>	தாவரம்	பரண்டு, தலைமயிர்வளர
கருஞ்சீரகம்	உலூரீ	<i>Pimpinella anisum; Nigella sativa</i>	கனி	கர்ப்பவலி
கருஞ்செம்பை	—	<i>Coronilla picta</i>	பூ, இலை	—
கருநொச்சி	கைகலேரீலி	<i>Justicia gendarussa</i>	இலை	வாதம், கர்ப்பன்
கரும்பு	ரீன்	<i>Saccharum officinarum</i>	தண்டு	கல்லடைப்பு
கர்ப்பூரவள்ளி	கைகலேரீலி	<i>Coleus amboinicus</i>	இலை	கல்லடைப்பு, பித்தம்
கற்கடச்சுங்கி	கைகலேரீலி	<i>Rhus succedanea;</i>	கனி	இருமல், ஆஸ்த்மா
கழற்கொடி	கைகலேரீலி	<i>Caesalpinia bonduc</i>	வேர், விதை	புண், நுண்பழு, தேள்நஞ்சு
கறிப்பாலை	—	<i>Putrajiva roxburghii</i>	வேர், விதை	விரைவாதம், குன்மம்
கறிமஞ்சள் (மஞ்சள்)	கைகலேரீலி	<i>Curcuma domestica</i>	வேர், விதை	பீனிசம், பலநோய்கள்
கறிவேம்பு (கருவேப்பிலை)	கைகலேரீலி	<i>Murraya Koenigii</i>	இலை, வேர், பட்டை	வாந்தி, பூச்சி, கிருணி
கழுவா	கைகலேரீலி	<i>Cinnamomum zeylanicum</i>	பட்டை, நெய்	பற்கொதி, பலநோய்கள்
கள்ளா	கைகலேரீலி	<i>Aloe vera var. Littoralis</i>	இலை	மூலம், தலைநோய்
கள்ளி	கைகலேரீலி	<i>Capparis pedunculosa</i>	காய், பூ, வேர்	உணவு, கண்ணோய்
கஸ்தூரிமஞ்சள்	கைகலேரீலி	<i>Euphorbia tirucalli</i>	பால், தண்டு	சூலை, பெதியாக
காக்கணை [கருவிளை]	கைகலேரீலி	<i>Cucurbita aromatica</i>	கிழங்கு	தோல்வியாதி
காக்கைகொல்லி	கைகலேரீலி	<i>Clitoria ternatea</i>	வேர், இலை	மலசலக்கட்டு, தலைவலி
காஞ்சோன்றி	கைகலேரீலி	<i>Anamirta cocculus</i>	கனி	சிரங்கு, மீன்கொல்லி
காட்டாத்தி	கைகலேரீலி	<i>Tragia involucrata</i>	வேர்	சுரங்கள் கபாலக்குத்து
காட்டாமணக்கு	கைகலேரீலி	<i>Bauhinia variegata</i>	உலர்மொட்டு, பூ	சீதக்கட்டுப்பு
		<i>Vitex pinnata</i>	பால், வித்து	பேதியாக்கும், சிரங்கு

தமிழ்	சிங்களம்	தாவர விஞ்ஞானம் (லத்தீன்)	பயன்படும் பாகம்	பயன்படும் நோய்களும் பிற விசேடப் பயன்களும்
காட்டுக்கடலை	கீன் லெஃபீசியா	<i>Osbeckia octandra</i>	இலை	இருமல், சனிக்கட்டு
காட்டுக்கருணை	அரகி கிலர்ன்	<i>Tacca leontopetaloides</i>	வேர்	ஆஸ்த்மா, மூலம்
காட்டுக்குந்து	ஈய்	<i>Atalantia monophylla</i>	பழம், எண்ணெய்	வாதம், பக்கவாதம்
காட்டுப்பயறு	—	<i>Phaseolus adenanthus</i>	விதை, தாவரம்	கிருமிகொல்லி, மூலம்
காட்டுமுருங்கை	—	<i>Moringa concanensis</i>	வேர், பட்டை	சுரம், வாதம்
காட்டுஞந்து	லெஃடி	<i>Phaseolus sub-lobatus</i>	விதை	முலைப்பால் அதிகரிக்கும்
கார்போகவரிசி	—	<i>Psoralea corylifolia</i>	விதை	தொல்வியாதிகள்
கிரந்தி நாயகம்	—	<i>Ruellia strepens</i>	இலை	கிரந்தி
கிருமி சத்துரு	காஹி	<i>Panicum antidotale</i>	விதை	கிருமி, பூச்சி
கிலுகிவப்பை	கிரீ ஈடிக்கிசிய	<i>Crotalaria verruosa</i>	இலை, இனத்தண்டு	சிரங்கு (Scabies)
கீழாச்செடி	லெர் லீக்கிசிய	<i>Capparis horrida</i>	கனி, காய்	உணவு
கீழ்காய்நெல்லி	பெலின்னா	<i>Phyllanthus niruri</i>	வேர், இலை, தண்டு	அநேகநோய்கள்
கீரிப்பூண்டு	ஈய்	<i>Ophiorrhiza mungos</i>	வேர்	பாம்புக்கடி
குங்குமப்பூ	குகுலுல்டி	<i>Crocus sativus</i>	பெண்ணகம்	காமவீர்த்தினி
குப்பைமேனி	கூல்பலேசியா	<i>Acalypha indica</i>	வேர், இலை, தண்டு	பூச்சி, சனிக்கட்டு
குமிழ் (பெருங்குமிழ்)	ஈய் டேலெ	<i>Gmelina arborea</i>	இனத்தண்டு, இலை	அநேகநோய்கள், சந்தி
குருக்கத்தி (மாதலி)	—	<i>Hiptage madablota</i>	பழம்	வெட்டுக்காயம்
குறட்டை	கின்னலோலெ	<i>Trichosanthes bracteata</i>	விதை	காதுப்புண்
குடசப்பாலை	கைரீடி	<i>Holarrhena antidysenterica</i>	முழுத்தாவரம்	சீதக்கட்டுப்பு, சுரம், மாந்தம்
குழிமீட்டான்	—	<i>Ocimum hirsutum</i>	விதை, வேர்	குழந்தைகளின்
குன்றிமணி	லரீடி	<i>Abrus precatorius</i>	வேர்	கண்ணோவு, பூச்சி
குளோ (நீலோத்பலம்)	லகைல்	<i>Nymphaea stellata</i>	இலை, விதை	தலைக்குளன், நெய்
குரோசானி ஓமம்	—	<i>Hyoscyamus niger</i>	கிழங்கு	இருமல், னிக்கல்
கூகை (கூவை)	—	<i>Maranta arundinaceae</i>	வேர், கனி, இலை	கீரிப்பூச்சி, உணவு
கூகை (வில்வம்)	கிரீடி	<i>Aegle marmelos</i>	தாவரம், வேர்	அநேகநோய்கள்
கொடிப்பாலை (குறிஞ்சா)	குகுலுல்டி	<i>Dregea volubilis</i>	காய், வேர்	பாம்புக்கடி, பெரும்பாடு
கொடிதும்பை (பழுபாகல்)	லெர் லே	<i>Momordica dioica</i>	தாவரம்	வலிப்பு, பல்விளச்சுப்புண்
கொடிதும்பை (பழுபாகல்)	லெர் லே	<i>Butea superba</i>	வேர், பட்டை	கிரந்தி, மூலம்
கொடிவேரி (சித்திரமூலம்)	குகுலுல்டி	<i>Plumbago zeylanica</i>	கிழங்கு	கருச்சிதைக்கும், சுரம்
கொட்டி	இலிஹை	<i>Aponogeton natans</i>	வேர், வித்து	உணவு
கொட்டைக்கரந்தை	கோன்லெர்	<i>Sphaeranthus indicus</i>	கனி	மூலம், கிருமி, செறி
கொத்துமல்லி	—	<i>Coriandrum sativum</i>	விதை	சுரங்கள், அநேகநோய்கள்
கொள்ளு	—	<i>Phaseolus aconitifolius</i>	விதை	உணவு

குமிழ்	சிங்களம்	தாவர விஞ்ஞானம் (லத்தீன்)	பயன்படும் பாகம்	பயன்படும் நெய்யுகளும் பிற விசேட பயன்களும்
சுண்டை	கைகலெடி	<i>Solanum insanum</i> ; <i>S. torvum</i>	வேர், கனி, இலை	பழையபுன், இருமல், சுரம்
சுரை	ஈயலெடி	<i>Lagenaria siceraria</i>	காய், இலை	சிறுநீரை அதிகரிக்கும்
சூரை (பேரிலந்தை)	மக உரக்கியை	<i>Zizyphus oenopia</i> ; <i>Z. rugosa</i>	பட்டை	சீதக்கடுப்பு, Astringent
செங்கழுநீர்	மாலை	<i>Nymphaea stellata</i> [red variety]	வேர்	தலைக்குள்ளெண்டைவை
செங்கொடியேரி	ரன் கிட்டு	<i>Plumbago rosea</i>	வேர்	வாதம், தேர்வியாதி
செந்துருக்கம்	—	<i>Carthamus tinctorius</i>	நெய், விதை	வாதம், புண், மலகாரி
செப்புநெருஞ்சில்	வித் தலி	<i>Indigofera emneaphylla</i>	தாவரம்	மேகவியாதி
செம்முள்ளி	கடிக்கெடு	<i>Barleria prionitis</i>	இலைச்சாறு	மேகவியாதி
செவ்வியம் (சவ்வியம்)	கைக்கைவினை	<i>Piper chaba</i>	வேர்	பீனிசம், சுரம், கபம்
செங்கொட்டை	காட்டு	<i>Semecarpus anacardium</i>	விதை, நெய்	சுரம், பலகாரி (Tonic)
சேம்பு	விட்டு	<i>Colocasia esculenta</i>	இலை, கிழங்கு	மேகம், குஷ்டம், மூலம்
சேம்பை (கிறகத்தி)	விட்டு	<i>Scsbania sesban</i>	வேர், விதை, நெய்	—
சேவகன்பூடு	விட்டு	<i>Sida cordifolia</i>	இலை, வேர்	இருதயநேயம், சுரங்கள்
தகரை (வட்டத்தகரை)	பாக்கை	<i>Cassia tora</i>	பட்டை, விதை	சுரம், புண், Ring-worm
தக்கோலம்	கைக்கெடு	<i>Hibiscus abelmoschus</i>	இலை	எக்லிமா, கபாலக்கத்து
தராமலை	கைக்கெடு	<i>Glinus oppositifolius</i>	வேர் (கிழங்கு)	உதிரக்கட்டு, காதுக்குத்து
தண்ணீர்விட்டான்	கைக்கெடு	<i>Asparagus racemosus</i>	இலை	சிறுநீர்க்கோளாறுகள்
தவி முருங்கை	கைக்கெடு	<i>Rungia pectina</i>	இலை	வெளிக்காயம்
தமுதாழை (வாதமடக்கி)	கைக்கெடு	<i>Clerodendron phlomidis</i>	இலை	வாதரோகம், பீனிசம்
தாடகி (காட்டாத்தி)	கைக்கெடு	<i>Woodfordia fruticosa</i>	பட்டை, பூ	புண், இருமி, சீதக்கடுப்பு
தாமரை	கைக்கெடு	<i>Nelumbo nucifera</i>	வேர் (கிழங்கு)	காமவீர்த்தினி, உணவு
தாளிசபத்திரி	கைக்கெடு	<i>Abies webbiana</i>	காய், பட்டை	கிருணிக்கழிச்சல், காசம்
தான்றி	கைக்கெடு	<i>Terminalia bellerica</i>	விதை	கண்ணெய்கள்
திப்பிலி	கைக்கெடு	<i>Piper longum</i>	உலர்ச்சலி	காய்ச்சல், இருமல்
திராட்சை (கொடிமுத்திரி)	கைக்கெடு	<i>Vitis vinifera</i>	பாலை	சுரம், இருமல்
திருகள்ளி	கைக்கெடு	<i>Euphorbia tortilis</i>	இலை, விதை	வீக்கம், கட்டி, வாதம்
திருநீற்றுப்பச்சை	கைக்கெடு	<i>Ocimum basilicum</i>	விதை	காதுக்குத்து, வெள்ளை
தினை	கைக்கெடு	<i>Setaria italica</i>	வேர்	உணவு
திருதாளி	கைக்கெடு	<i>Ipomoea maxima</i>	இலை, மரப்பரல்	பெண் மலடு
தில்லை	கைக்கெடு	<i>Excoecaria agallocha</i>	தாவரம்	காக்கைவலி
தேவேலை (நல்வேலை)	கைக்கெடு	<i>Gynandropsis pentaphylla</i>	இலை	வலிப்பு, சுரம், Colic
துத்தி (வட்டத்துத்தி)	கைக்கெடு	<i>Abutilon indicum</i>	வேர், இலை	மூலம், உட்குரு
துளசி	கைக்கெடு	<i>Ocimum sanctum</i>	வேர், இலை	சுரம், பீனிசம், கிருமீ

தமிழ்	சிங்களம்	தாவர விஞ்ஞானம் (லத்தீன்)	பயன்படும் பாகம்	பயன்படும் நோய்களும் பிறவிசேட்பயன்களும்
தும்பை	බෝල මැලි	<i>Leucas biflora</i>	பூ, இலை	சுரம், பாம்புக்கடி, சிரங்கு
துவரை	වල් කිබිබඩු	<i>Cajanus cajan</i>	விதை	ஊட்டம் தரும் உணவு
தூதுவளை	පොල්කේ	<i>Solanum trilobatum</i>	வேர், இலை, தண்டு	சயம், மூலம், வாயு
தென்னை	හේක්ක	<i>Cocos nucifera</i>	இளநீர், காய்	பலநேரங்கள்
தேக்கு	දේවදර	<i>Tectonia grandis</i>	மரத்தூள், பட்டை	தலைக்கற்று, வீக்கம்
தேவதாரம்	අත්තොඩ	<i>Erythroxylon monogynum</i>	இலை, பட்டை	முரசுவீக்கம்
தேள்கொடுக்கு	ලකිනි	<i>Heliotropium indicum</i>	சளி, விதை	கடிவீட்டம், முகப்படு, புண்
தேற்றுகொட்டை	කිදිකුම්බ	<i>Strychnos potatorum</i>	வேர், இலை	வாந்தியுண்டாக்கும்
தொட்டால்வாடி	හින්තාටිකොළ	<i>Mimosa pudica</i>	வேர், தாவரம்	நீரைத் தெளியவைக்கும்
நத்தைச்சூரி	—	<i>Borreria hispida</i>	வேர்	கல்லடைப்பு, மூலம்
நஞ்சறுப்பான்	ලංගුදි	<i>Tylophora fasciculata</i>	இலை, உலர்சளி	இரத்தகத்தியாக்கும்
நஞ்சண்டான்	ලෝප්ප	<i>Balanites roxburghii</i>	வேர், இலை	விசர்நாயக்கடி
நறுவிவி	දිව්කදර	<i>Cordia domestica</i>	வேர்ப்பட்டை, இலை	கிருமிநாசினி
நன்மூரி	කඩු පකොන්	<i>Hemidesmus indicus</i>	வேர்	வாய்நாற்றம் (வேர்)
நந்தியாவட்டை	අනික්ක	<i>Tabernaemontana coronaria</i>	இலை, பூ	வாந்தி, இரத்தகத்தி
நாகதாளி	හේ කරල්ලා	<i>Opuntia dillenii</i>	இலை, கனி	கண்ணோவு
நாகமுல்லை	ඩවල් අබ	<i>Rhacanthus nasutus</i>	வேர், இலை	வீக்கம், உணவு (கனி)
நாயுருவி	අඹුල් දෙදුම්	<i>Achyranthes aspera</i>	வித்து, தளிர்	தோல்வியாதி (ring-worm)
நாய்வேளை (நாய்க்கடுகு)	මෙදක්	<i>Cleome viscosa</i>	இலை, கனி, விதை	வயிற்றுக்கோளாறு
நாரத்தை	වව්කොච	<i>Citrus aurantium</i>	பட்டை	கிருமிநாசினி, தலைமீடி
நாவல்	—	<i>Syzygium cumini</i>	கிழங்கு (வேர்)	சுரம், வாதம், பாம்புக்கடி
நாவி * (வாசநாபி)	දෙමඩ	<i>Aconium ferox</i>	இலை	சுரங்கள், புண்
நிலக்கடம்பு	හින් හින්කල්	<i>Phyllanthus maderaspatensis</i>	கிழங்கு (வேர்)	சுரம், நரம்புவியாதிகள்
நிலக்குமிழ்	හකල වල්	<i>Gmelina asiatica</i>	இலை	தலைக்குத்து
நிலப்பனை	හිම් කොහොඹ	<i>Curculigo orchoides</i>	வேர்	இரத்தகத்தி
நிலப்பூசணி	මකුළු	<i>Ipomoea batatas</i>	வேர் (கிழங்கு)	மூலம், பற்கொதி, மலகு
நிலவாகை	පිහිටිල	<i>Cassia italica</i>	இலை, காய்	உணவு
நிலவேம்பு	මියක් මිලිය?	<i>Swertia chirata</i>	தாவரம்	பேதியாக
நீரடிமுத்து	කඩු ලකිනි	<i>Hydnocarpus venenata</i>	விதை-எண்ணெய்	சுரம்
நீர்ப்பிரமி	—	<i>Bacopa monniera</i>	வேர், இலை, தண்டு	குஷ்டம், சிரங்கு
நீர்கொடுக்கி	—	<i>Vitex trifolia</i>	வேர், இலை	நீரைட்டி-diatetic. சுரம்
நீர்மூள்ளி	—	<i>Asteracantha longifolia</i>	வேர், இலை, வித்து	வாதம், விதைவீக்கம்
				கல்லடைப்பு-diatetic

தமிழ்	சிங்களம்	தாவர விஞ்ஞானம் (லத்தீன்)	பயன்படும் பாகம்	பயன்படும் நோய்களும் பிறவிசேட்பயன்களும்
குண்டு	අඳු	Morinda tinctoria	இலை, பட்பை	கிருணிக்கழிச்சல், புண்
நெய்ச்சட்டி	මොකරකෙඳිමිටිය	Vernonea cinerea	தாவரம்	தோல்வியாதி
நெருஞ்சில்	මොකඩ	Tribulus terrestris	கனி, இலை	அநேகநோய்கள், diuretic
நெல்	ඒ	Oryza sativa	விதை	உணவு
நெல்லி	කෙල්ලි	Phyllanthus emblica	பூ, கனி	அநேகநோய்கள்
நெர்வாளம்	පියොල	Croton tiglium	விதை	வலுவான பேதிமருந்து
நொச்சில்	කික	Vitex negundo	வேர், இலை	சுரம், புண், குட்டம், காசம்
நொச்சி	පුවලු	Aglaia roxburghiana	இலை, பூ	வீக்கம், தினவு
பச்சைஅலி	කොල්ලන් කොල	Pogostemon patchouli	இலை, நெய்	வெட்டுக்காயம்
பச்சைப்பயறு	—	Thevetia peruviana	விதை, நெய்	கருச்சிதைக்கும் நஞ்சு
பருத்தி	இංආටි	Phaseolus aureus	விதை	உணவு, பித்தம் போக்கும்
பலா	කපු	Gosypium herbaceum	வேர், விதை	உணவு
பம்பந்திராய்	කොස්	Artocarpus heterophyllus	இலை	முலைப்பால் அதிகரிக்கும்
பற்பட்டாகம்	වල්අහඳු	Ficus heterophylla	தண்டு, பூ	சூதகமுட்டு வெண்குட்டம்
பாகல்	පැලිල	Hedyotis biflora	இலை, கனி	சுரம், கண்ணெய்கள்
பாதிரி	කරල	Momordica charantia	வேர், இலை	பூச்சி, நீரிழிவு, வாந்திபேதி
பாற்கேசாத்தி	පලොල්	Stereospermum suaveolens	தண்டுப்பட்டை	சுரம், பாண்டு, ஆஸ்த்மா
பால்நிலப்பூசணி	මමිල	Desmodium pulchellum	வேர்	வெள்ளைலோத்திரத்துக்கு
பாவட்டை	කිරිබද	Ipomea mauritiana	வேர்	மாற்று மருந்து
பீரண்டை	පාච්චි	Pavetta indica	வேர்	முலைப்பாலையதி கரிக்கும்
பிரமதண்டு	කීර්ය	Cissus quadrangularis	இலை, தண்டு	மாதவிலைக்குக் கோளாறு
பிராய்	කඩුකොටු	Argemone mexicana	தாவரச்சாறு	இலகும்லகாரி (Aperient)
பீதிரோலிணி	මාටලයික්	Streblus asper	வேர், பால்	அதிரணம், உணவு
பீர்க்கு (பீரம்)	කඩුකෙරෙණ	Picrorhiza kurroa	வேர்	கண்ணெய், சுரப்பான்
புங்கு	වැටිකොද	Luffa acutangula; L. aegyptica	இலை, கனி	பித்தவெடிப்பு [பால்]
புடல்	කර	Pongamia pinnata	வேர்ச்சாறு	கண்பார்வை, சுரங்கள்
புரசு [பலாசம்]	පකෝල	Trichosanthes anguina	இலை, கனி	குஷ்டம், கல்லீரல்நோய்
புளி	කොල ගස්	Butea frondosa	விதைச்சாறு	பழைய புண், பூச்சி, வாத்தம்
புளிக்கீரை	සියම්ල	Tamarindus indica	இலை, கனி	உணவு
	කෙරකොල	Portulaca oleracea	இலை	பூச்சி [worms] கிரிப்பூச்சி
				இரத்தவாரி சீதக்கடுப்பு
				அக்கி, பித்தரோகம்

தமிழ்	செய்களம்	தாவர விஞ்ஞானம் (லத்தீன்)	பயன்படும் பாகம்	பயன்படும் நேரங்களும் பிறவிசேடபயன்களும்
புளிநரை	—	<i>Vitis setosa</i>	வேர் [கிழங்கு]	மூலம்
புளியாரை	—	<i>Oxalis corniculata</i>	இலை	குளிர்ச்சிதரும்
புல்லாந்நி [பூலா]	—	<i>Phyllanthus reticulatus</i>	கனி, வேர்ப்பட்டை	தலைமயிர் வளர தயிலம்
புண்ணை [புன்னாகம்]	—	<i>Calophyllum inophyllum</i>	வித்து-நெய்	புண், கிரந்தி, வாத்தம்
பூலாங்கிழங்கு	—	<i>Curcuma zedoaria</i>	வேர்த்தண்டு	ஆஸ்த்மா, தேரல்வியாதி
பூதக்கரப்பான்	—	<i>Sterculia foetida</i>	பட்டை	கரப்பான்
பூவந்தி	—	<i>Sapiindus emarginatus</i>	விதை-மூடி	ஆஸ்த்மா
பூவரசு	—	<i>Thespesia populnea</i>	பழச்சாறு	கரப்பான், கட்டி
பூணக்காளி	—	<i>Mucuna prurita</i>	விதை	காமவிந்தினி, நரம்புத்- தொகுதி நோய்கள்
பெருங்காயம்	—	<i>Ferula asa-foetida</i>	பிசின் (Gum-resin)	பூச்சி, நரம்புநோய்கள்
பெருங்குழம்பை	—	<i>Chonemorpha macrophylla</i>	தண்டு	இருதயம்
பெருவிடுகொள்	—	<i>Atylosia goenis; [A. rugosa]</i>	வேர், விதை	—
பெருவேம்பு	—	<i>Melia Azedarach</i>	வேர், பட்டை, இலை	தோல்வியாதிகள், வாத்தம்
பேய்க்கொம்மட்டி	—	<i>Colocynthis citrullus</i>	கனி	வலுவான பேதிமருந்து
பேய்ப்புடல்	—	<i>Trichosanthes cucumerina</i>	தண்டு, வேர்	பேதிபுண்டாக்கும்
பேய்நிரட்டி	—	<i>Anisomeles malabarica</i>	இலை	வயிற்றுக்கொளாறு, சுரம்
பேரரத்தை	—	<i>Languas galanga</i>	வேர்த்தண்டு	சுவாசக்கஷ்டம்,
பேராமட்டி	—	<i>Sida rhombifolia (big variety)</i>	வேர்	சுரங்கள் (குளிர் சுரம்)
பேராமல்லி	—	<i>Pseudarthria viscida</i>	வேர்	அநேகநோய்கள், சுரம்
பேரீந்து	—	<i>Phoenix dactylifera</i>	குருத்து	வயிற்றுவி, வாந்தி
பொடுதலை	—	<i>Phyla nodiflora</i>	தண்டு, இலை	குழந்தைகளை அசீர- ணக்கொளாறு
பொற்றலைக்- கையாந்தகரை	—	<i>Wadalia chinensis</i>	தாவரம்	வீக்கம், கட்டி
பொன்னீரை	—	<i>Cassia sophera</i>	பட்டை, விதை, இலை	எக்ஸிமா, படுதாமரை
பொன்னுக்காணி	—	<i>Alternanthera sessilis</i>	தாவரம்	மூலரோகம், கண்டினி
பொன்முசுட்டை	—	<i>Cissampelos pareira</i>	வேர், தண்டு, இலை	வயிற்றுக்கொளாறு
மஞ்சாடி	—	<i>Adenanthera pavonia</i>	இலை	வாத்தம்
மஞ்சிட்டம்	—	<i>Rubia cordifolia</i>	வேர்	வீக்கம், கட்டி
மணித்தக்காளி	—	<i>Solanum nigrum</i>	கனி, இலை	மலத்தை இளகவைக்கும்
மரமஞ்சள்	—	<i>Coscinium fenestratum</i>	தண்டு	இருதயநோய், diuretic
மருக்காரை	—	<i>Randia dumetorum</i>	விதை, கனி, வேர்	மூலநோய், தேரல்வியாதி வாந்தி, சுருச்சிதைவு

தமிழ்	சிங்களம்	தாவர விஞ்ஞானம் (லத்தீன்)	பயன்படும் பாகம்	பயன்படும் நோய்களும் பிறவிசேட்பயன்களும்
மருக்கொழுந்து	වල්ලොලොක්ද	<i>Artemisia vulgaris</i>	தாவரம், பூ	நறுமணத்தை வலம் பெரும்பாடு, வாய்ப்புண்
மருத்தொன்றி	ලරුකෝවරි	<i>Lawsonia inermis</i>	பூ, இலை, குருத்து	காதுக்குத்து (இலை), சுரம்
மருது	කුඹුක්කි	<i>Terminalia arjuna</i>	பட்டை, இலை	காசம், இருமல்
மருள்கிழங்கு	මල-කිංචද	<i>Sansevieria zeylanica</i>	வேர், தண்டு	சுரம், காதுவலி
மலைதாங்கி	කේසර වැවිල	<i>Sida acuta</i>	கனி	மருக்கொரைக்கு மாற்று
மனோரஞ்சிதம்	—	<i>Artabotrys uncinatus</i>	விதை	பேதிகட்டும்
மா	අඹ	<i>Mangifera indica</i>	வேர்ப்பட்டை, கனி	நாடாப்பூச்சி (Tapeworm)
மாதனை	දෙළුම්	<i>Punica granatum</i>	வேர்	சுரம்
மாதூளங்கம்	ඔහු දෙකි	<i>Citrus medica</i>	வேர், பட்டை, இலை	சுரம், மூலம், புண்
மாவிலிங்கை	පුඤ්චරක	<i>Crataeva religiosa</i>	தாவரம்	பசியுண்டாக்கும்
மாசிபத்திரி	—	<i>Artemisia judica</i>	வேர், பட்டை	பசியுண்டாக்கும், சுட்டி
மிளகரணை	කුඩු මිරිස්	<i>Toddalia asiatica</i>	உலர் கனி	குளிர்சுரம்
மிளகு	මමි මිරිස්	<i>Piper nigrum</i>	வேர்	தாகம், dyspepsia
முட்காவளை	—	<i>Tephrosia spinosa</i>	வேர், தாவரம்	வாதம், பக்கவாதம்
முதியார்குந்தல்	හවරි මදු	<i>Merremia tridentata</i>	இலை, வேர்	காசம், கோழை
முசமுசுக்கை	—	<i>Ctenolepis garcini</i>	தாவரம்	காமவிர்த்தினி, புண்
முருங்கை	මුරුංකා	<i>Moringa oleifera</i>	பட்டை, இலை	விதைவீக்கம், மலக்கட்டு
முடக்கொத்தாள்	මුරුපොලො	<i>Cardiospermum helicacabum</i>	இலை, கிழங்கு, வித்து	முடக்குவாதம்
முள்முருக்கு	මුරුමු	<i>Erythrina variegata</i>	வேர், கனி	சிறுநீரடைப்பு, மூலம்
முள்ளங்கி	කිකිඹු	<i>Raphanus sativus</i>	தாவரம்	பற்கொதி, dysuria
முள்ளி	කඹුපර	<i>Solanum indicum</i>	தாவரம்	இரத்தமூலம், சுரம்
முயல்செவி	මදු	<i>Emilia sonchifolia</i>	வேர், தண்டு	சுரம், சொறி, மூலம்
முள்ளை	පිටුපුලො	<i>Premna serratifolia</i>	வேர், இலை	இருதயவியாதி, பேதியாக
முக்கராட்சி (குக்குலு)	කුකුල්	<i>Boerhaavia diffusa</i>	பீசின்	வாதம், பீனிசம்
வக்கணைத்து	—	<i>Commiphora mukul</i>	பட்டை	வாதம்
வசம்பு	වදකක	<i>Diospyros montana</i>	வேர்த்தண்டு	பூஞ்சண நாகினி
வட்டக்கிலுகிலுப்பை	කිල් අඹකහිරිය	<i>Acorus calamus</i>	இலை	புண், சிரங்கு, சொறி
வட்டத்திருப்பி	කැටිපිත්තක්	<i>Crotalaria verrucosa</i>	தாவரம், வேர்	எலும்புமுறிவு
வரகு	අඹු	<i>Cyclea peltata</i>	விதை	உணவு
வலம்புரி	ලීනිය	<i>Paspalum scrobiculatum</i>	கனி	காதுப்புண், இருமல்
வல்லாரை	කොටුකොළ	<i>Helicteres isota</i>	தாவரம்	குழந்தைகளின் சுரம்
வழுதுணை (கத்தரி)	මමිඹු	<i>Centella asiatica</i>	வேர், கனி	சிவலத்தும்
		<i>Solanum melongena</i>		

தமிழ்	சிங்களம்	தாவர விஞ்ஞானம் (லத்தீன்)	பயன்படும் பாகம்	பயன்படும் நோய்களும் பிறவிசேட்பயன்களும்
வண்ணக்குறிஞ்சி	—	Barleria cristata	தாவரம்	—
வாடை (செயொநாகம்)	ஹேரீ	Oroxylum indicum	வேர்	பலநோய்கள்
வாதநாராயணி	—	Delonix elata	இலை	வாதவீக்கம்
வாதமடக்கி (தழுதாழை)	ஐசீகீன்	Clerodendrum phlomidis	இலை	வாதம்
வாய்வீங்கம்	லீல் ஈஹீல்	Embelia ribes	விதை	பூச்சி, சுரம், diuretic
வாலுனாவை	பீத்	Celastrus paniculatus	விதை-நெய்	வாதம்
வால்மிளகு	லீலா ஹீல்	Piper cubeba	கனி	வெள்ளை, diuretic
வாழை (கதலி)	ஹைலீ	Musa sapientum	கனி, இலை, தண்டு, பூ	உணவு
விடத்தல்	ஈண்டீ	Dichrostachys cinerea	கொழுந்து	கால்பீணிகளின் பிரசவ- நோவினை உறுதிப்படுத்த பித்தம், வாந்தி, ஆஸ்த்மா
விழலரிசி (வெந்தயம்)	ஹைலீ	Trigonella foenum-graceum	விதை	வீரல் வீக்கம்
விளா	பீபீல்	Feronia limonia	கனி, இலை	குடற்புண் (வேர்)
விஷமுங்கில்	—	Crinum asiaticum	இலை	வீக்கம், கட்டி
விஷணுகிராந்தி	விஷ்ணுகான்கி	Evolvulus alsinoides	வேர், இலை	குடசப்பாலைக்கு மாற்று
வீழி	—	Cadaba fruticosa	வேர், இலை	பலநோய்கள்
வெட்பாலை	ஐஹீ	Wrightia antidysenterica	விதை	சுரம் (எண்ணெய்), மூலம்
வெண்கடுகு	லீலீ	Brassica campestris	விதை-நெய், இலை	சுரம், காமவிர்த்தினி
வெருகு	ஹீலீ	Alocasia macrorrhiza	கிழங்கு (வேர்)	கிறுநீரையதிகரிக்கும்
வெற்றிலை (தாம்பூலம்)	லீலீ	Piper betle	இலை	யோனி நோய்கள்
வெள்ளரி	பீபீலீ	Cucumis sativus	விதை	சீதக்கடுப்பு, புண்
வெள்ளிலோத்திரம்	லோன்	Symplocos spicata	மரப்பட்டை	சிரங்கு, தோல்வியாதிகள்
வெள்ளைக்குங்கியம்	—	Shorea robusta	பிசின், பட்டை	சுரம், வாதம், பூச்சி, கிருமி
வேம்பாடம்	ஹைலீலீ	Ventilago maderaspatana	பட்டை, தண்டு	பற்கொதி, சுருவிஷம்
வேம்பு	ஹைலீ	Azadirachta indica	பட்டை, எண்ணெய்	சுரம், கிறுணிக்கழிச்சல்
வேங்கை	ஹைலீ	Pterocarpus marsupium	பட்டை, பிசின்	
லோத்திரம்	லீலீ	Symplocos racemosa	மரப்பட்டை, இலை	

சிலதிருத்தங்கள்

இருவேரி	{	— Pavonia odorata [1]	கிலுகிலுப்பை	— Crotonia verrucosa
இலாமிச்சம் (வெட்டிலேர்)	{	— Vetiveria zizanioides [2]	கொள்ளு	— Phaseolus aconitifolius
காட்டாமணக்கு	{	— Vetiveria zizanioides	கொரைக்கிழங்கு	— Cyperus rotundus
		— Jatropa curcas [1]	புளியாரை	— Oxalis corniculata
		— Vitex pinnata [2]	மருக்காரை	— Randia dumetorum

இந் நூலாக்கத்திற்குப் பயன்பட்ட முக்கியமான நூல்கள்

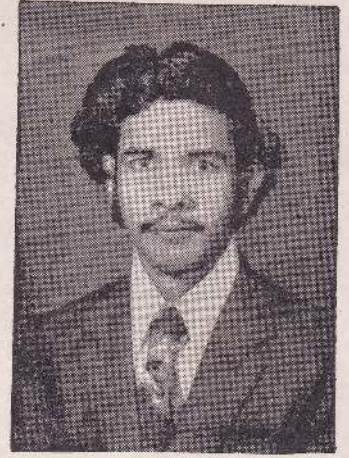
ஆங்கில நூல்கள்

- 1 Ainslie, Whitelaw - **Materia Medica of Hindoostan and Artisan's Agriculturist's Nomenclature** Madras 1813.
- 2 Ainslie, Whitelaw - **Materia Indica Vol I & II** London 1826.
- 3 Attygalle, John - **Sinhalese Materia Medica** Colombo Apothecaries Co., Ltd. Colombo 1917.
- 4 Bandaranayake W. M., M. U. S. Sultanbawa, S. C. Weerasekara and S. Balasubramaniam (1974) **A Glossary of Sinhala and Tamil Names of the Plants of Sri Lanka.** The Sri Lanka Forester Vol. XI Nos. 3 & 4 pp. 67-149.
- 5 Chakraberty, Chandra - **An Intepretation of Ancient Hindu Medicine** Calcutta, 1923.
- 6 Das Gupta - **A History of Indian Philosophy Vol. II.** Cambridge, London.
- 7 Dutt, U. S. - **Materia Medica of the Hindus** Calcutta, 1877.
- 8 Filliozat J. - **The Classical Doctrine of Indian Medicine**, Delhi 1964. (Translated from the original in French by Dev Raj Chanana).
- 9 Fonseka, R. N. de and S. Vinasithamby - **A provisional index to the Local Names of the Flowering Plants of Ceylon**, Peradeniya, 1971.
- 10 Fluckinger F. A. and Hanbury D. - **Pharmacographia-A history of the Principal Drugs** Macmillan Co. London. 1874.
- 11 Garcia de Orta - **Colloquies on the simples and drugs of India.** (Translated by Sri Clement Markham) London, 1913.
- 12 Gupta K, N. N. - **The Ayurvedic System of Medicine, Vol. I.** Calcutta 1901.
- 13 Krishnaswami Aiyangar K. - **Some Contributions of South India to Indian Culture.** The University of Calcutta, 1923.
- 14 Kutumbiah P. - **Ancient Indian Medicine.** Orient Longsman Ltd. Madras 1962.
- 15 Narayana Aiyer K. - **Pharmacognosy of Ayurvedic drugs (Kerala)** Series I. University of Travancore, Trivandrum 1957.
- 16 Sri Swami Sivananda - **Practice of Ayurveda,** The Yoga Vedanta Forest University, Himalayas, 1958.
- 17 Kaviraj Kunjalal Bhisagratna (Translator and Editor) **The Sushruta Samhita** (in three volumes) Chowkhamba Sanskrit Series Office, Varnasi (India), 1963.

தமிழ் நூல்கள்

1. அகஸ்தியர் - வைத்தியரத்தினச் சுருக்கம் (மூலமும் உரையும்) ஷண்முகானந்த புத்தகசாலை, சென்னை - 3 ?
2. அகஸ்தியர் - நயனவிதி ஐந்நூறு (மூலமும் உரையும்) நாக முனிவர் நயனவிதி இருநூறு - ஸ்ரீ சாது இரத்தினசற்குரு புத்தகசாலை, மதராஸ் ?
3. அருணாசலம் - மு. தமிழ் இலக்கிய வரலாறு - 13 - ஆம் நூற்றாண்டு தஞ்சாவூர் 1970.
4. இராசமாணிக்கம்பிள்ளை, மா. பல்லவர் வரலாறு, கழகவெளியீடு, சென்னை 1971.
5. இரத்தினநாயகம், B (பதிப்பாசிரியர்) பதார்த்த குணசிந்தாமணி (மூலமும் உரையும்) சென்னை, 1935.
6. கல்யாணராமன், எஸ். சித்தர் போகர் மூலிகை விஞ்ஞானம், சென்னை, 61, 1970.
7. குணசிங்கம், செ. சோழர்காலத் தமிழ்நாட்டு இந்துக் கோயில்களின் அமைப்பும் பணிகளும் (850-1070 கி. பி.) கலாநிதிப் பட்டத்திற்கான ஆய்வுரை.
8. சுப்பிரமணியிள்ளை, கா. இலக்கிய வரலாறு, இரண்டாம் பாகம் ஆசிரியர் நூற்பதிப்புக் கழகம், சென்னை 1970.
9. செகராச சேகர மகாராஜா, செகராசசேகரமலை, இரண்டாம் பதிப்பு யாழ்ப்பாணம் 1942.
10. செகராச சேகர மகாராஜா, செகராச சேகர வைத்தியம், ஞானப்பிரகாச பிரெஸ், அச்சுவேலி, 1922, 252, 18 p.
11. திருமூலர் - திருமந்திரம் (பத்தாந் திருமுறை), சைவ சித்தாந்த சமாஜம், சென்னை 1933.
12. தேவராஜநாயகம், B (பதிப்பாசிரியர்) தேரையர் அருளிச்செய்த தைலவருக்கச் சுருக்கம் சென்னை ?
13. பரசுராமமுதலியார், தி. கி. தன்வந்தரிபகவான் வைத்திய சிந்தாமணி 1200, 2-ம் பதிப்பு, சென்னை, 1883.
14. பொன்னையாபிள்ளை - ஐ. (பதிப்பாசிரியர்) பரசுசேகரம் (7 பாடல்கள்) யாழ்ப்பாணம், சுன்னாகம், ஏழாலை, மல்லாகம், 1928 - 36.
15. மண்டலபுருடன் அருளிச்செய்த சூடாமணி உள்ளமுடையான் கலாநிலையம், கொழும்பு ?
16. மதுரைமுதலியார், K. A. (பதிப்பாசிரியர்) தேரையர் நீர்நிறக்குறி நெய்க்குறி கஸ்திரம், ஷண்முகானந்த புத்தகசாலை, மதராஸ், 1967.
17. வெங்கடராஜன், S. (பதிப்பாசிரியர்) அகஸ்தியர் 2000 முதல்பாகம், சரஸ்வதிமஹால், தஞ்சை 1958.
18. வெங்கடராஜன், S. (பதிப்பாசிரியர்) அகஸ்தியர் 2000 இரண்டாம்பாகம், சரஸ்வதி மஹால், தஞ்சை 1958.

பா. சிவகடாட்சம் அவர்கள், இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்தில் (பேராதனை) தாவரவியலைச் சிறப்புப் பாடமாகப் பயின்று பட்டம் பெற்றவர். பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்திலும், யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியிலும் தாவரவியல் விரிவுரையாளராகச் சிறிதுகாலம் கடமையாற்றிய பின்னர், தற்போது கன்னொறுவ, மத்திய விவசாய ஆராய்ச்சி நிலையத்தில் தாவரநோயியல் பகுதியில் ஆராய்ச்சியாளராகப் பணிபுரிகின்றார். 1978-ஆம் ஆண்டில் மேற்கு ஜெர்மன் அரசினரின் ஆதரவுடன் பிலிப்பைன்ஸில் நடைபெற்ற தாவரநோயியல் தொடர்பான கருத்தரங்கில் இலங்கையின் பிரதிநிதியாகக் கலந்து கொண்டார். 'ஊற்று' என்னும் விஞ்ஞான சஞ்சிகையினை உருவாக்கி அதன் முதலாவது பிரதம ஆசிரியராகவும் பணிபுரிந்துள்ள இவர், தமிழிலக்கியம், நாடகம் போன்ற பலதுறைகளிலும் ஈடுபாடு உடையவர்.

